

Câu Dẫn Mỹ Mông Điểm Trưởng

Contents

Câu Dẫn Mỹ Mông Điểm Trưởng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56

Câu Dẫn Mỹ Mông Điểm Trưởng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, công sủng thụ, hài, hắc đạo, niên hạEdit: Techan – SecretwindCặp đôi: Quan So

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dan-my-mong-diem-truong>

1. Chương 1

Giờ cơm trưa và cơm tối chính là thời điểm bận rộn nhất của các quán ăn; nếu muốn biết quán nào bán thức ăn ngon, chỉ cần đến trước quán lúc mười một giờ trưa hoặc từ năm giờ chiều đến bảy giờ tối, xem thử trong khoảng thời gian đó khách nhân nhiều hay ít, nếu nhiều, thì có thể biết được tay nghề của đầu bếp trong quán ăn này là thượng hạng.

Ở Thiên Mẫu có một quán cơm sườn lợn rán tên là Gia Thanh, đây là quán cơm có món sườn lợn rán nổi danh nhất Thiên Mẫu, chủ quán cũng được công nhận là đầu bếp tài giỏi nhất ở đây, hơn nữa giá mỗi phần cơm sườn chỉ có một trăm đồng, bên trong có sườn lợn non, vừa xốp vừa giòn, cùng với rau xanh mướt, phía trên còn được chủ quán phủ thêm một lớp nước sốt đặc chế bí truyền, cơm sườn lợn rán nơi này ăn ngon mà lại tiện lợi, có thể nói là hết chỗ chê.

Cơ hồ tất cả những người từng sống tại Thiên Mẫu, không ai mà không biết đến quán cơm này, ngay cả người không ở tại Thiên Mẫu, cũng không quản việc ừn tắc giao thông, mỗi tuần đều lặn lội đến đây để ăn cơm sườn, bấy nhiêu đó, cũng đủ biết quán này danh tiếng đến cỡ nào, mà ông chủ kiêm luôn vai trò đầu bếp, tay nghề còn nổi tiếng hơn cả quán.

“Hai phần sườn lợn rán nha.”

Ông chủ ở trong phòng bếp cố gắng rán sườn, đang là ngày hè oi bức, hơn nữa nhiệt độ vào tháng bảy gần như là rất cao, tuy rằng trong quán cũng có mở máy lạnh, nhưng dầu phải thật sôi, thật nóng mới có thể rán ra được món sườn ngon nhất, cho nên ông chủ vẫn liều mạng chiên rán, mồ hôi đều nhịn không được mà nhỏ giọt rơi xuống, ướt đầm cả kiện quần áo của hắn.

Gian hàng sườn lợn này chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất trong cả cuộc đời của ông chủ, bởi vì từ nhỏ hắn phi thường thích nấu ăn, hơn nữa còn làm ra được những món vừa ngon lại có dinh dưỡng, nhưng mọi người trong gia đình đều không bằng lòng việc này, bảo đây là công việc của nữ nhân. Sau khi tốt nghiệp xong, ông chủ rốt cục không thèm để ý đến việc người nhà kịch liệt phản đối, hắn đi đến một nhà ăn để làm phụ bếp cho người ta, cho đến khi cảm thấy tay nghề của mình đã đủ vững vàng, hắn mới lập ra quán sườn lợn rán ngay tại Thiên Mẫu này.

Tuy rằng từ đầu cho đến bây giờ, hắn đều tự mình ôm đồm rất nhiều việc, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến thành công của mình, bản thân mình đã vất vả như thế nào mới mở được quán ăn danh tiếng này, ông chủ lại cảm thấy dù cho có vất vả hơn nữa thì hắn cũng nguyện ý chịu đựng.

Cũng bởi vì quán ăn Gia Thanh này lừng danh như thế, cho nên mỗi ngày lượng khách nhân ghé qua có thể nói là đông như trẩy hội, không những lượng công việc của đầu bếp quá lớn, mà ngay cả việc tiếp đãi khách nhân cũng muôn phần khó khăn, bởi vậy, ban đầu tuy có rất nhiều học sinh đến xin làm bán thời gian, nhưng bọn họ cũng không thể trụ được lâu.

Mặc kệ ông chủ đề ra mức lương cao như thế nào, cũng không thể giữ chân nhân viên, đây coi như là nỗi phiền não duy nhất của ông chủ đi.

Nhưng gần đây mối lo âu này đột nhiên được giải quyết, bởi vì trong một buổi chiều nóng bức, bỗng nhiên có một cậu học sinh trung học chạy đến quán, bảo là muốn vừa làm vừa học, hơn nữa, không chỉ là làm việc vào kỳ nghỉ hè, mà sau khi khai giảng, y vẫn tiếp tục đến hỗ trợ, đây quả thực là một tin tức thật tốt. Ông chủ mừng rỡ gần chết, lập tức không quản mọi việc, liền mướn ngay cậu học sinh này, có điều sau đó hắn lại hối hận đến chết khiếp.

“Ông chủ, thêm hai phần cơm sườn lợn rán nữa!”

Học sinh trung học Quan Sơn Nguyệt đứng trước cửa phòng bếp rống to.

“Ta biết rồi.” Ông chủ Cung Chính Hoa ở trong phòng bếp cũng kêu to để đáp lời.

Kỳ thật bây giờ đã gần bảy giờ năm mươi phút rồi, khách nhân bên ngoài chỉ còn lại hai vị tiểu nữ sinh ăn mặc thật mát.

Ông chủ đang cố gắng chiên sườn, sau đó sắp xếp thật tốt, rồi cho vào hộp để khách nhân mang đi, Quan Sơn Nguyệt cũng bắt đầu treo tấm bảng “Ngừng bán” ở ngoài cửa.

Tuy rằng ngoài cửa đã treo bảng “Ngừng bán”, nhưng không có nghĩa là bên trong cũng được nghỉ ngơi. Còn nguyên một đồng chén to tướng cần được tẩy rửa, mà việc này dĩ nhiên là Cung Chính Hoa sẽ tự xắn tay lên làm, tuy rằng giống như lao động khổ sai, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến toàn bộ thức ăn ngày hôm nay đều đã bán hết, Cung Chính Hoa cảm thấy nồng đậm thỏa mãn.

Có lẽ sẽ có người nói tham vọng của Cung Chính Hoa quá nhỏ bé, nhưng chỉ cần một sự kiện đơn giản như vậy, cũng đủ khiến cho hắn thỏa mãn, hắn chính là một nam nhân như thế đó.

Hắn cố gắng tẩy trừ nỗi chán, phía sau truyền đến một tiếng thở dài ca ngời, sau khi Cung Chính Hoa nghe được thanh âm đó, bỗng nhiên cả thân thể đều cứng còng lại.

“Ông chủ, có ai từng nói qua với người là cái mộng của người rất đẹp mắt không?”

Nếu không có cái tật xấu, thích quấy nhiễu *** hắn mỗi ngày, thì Quan Sơn Nguyệt đích thật là một người rất tốt, nhưng mỗi lần y nói ra những lời lẽ vô si và nhảm chán kia, thật sự cũng làm hắn đỏ mặt, hắn thực không hiểu được nền giáo dục của Đài Loan ra sao, mà một học sinh trung học lại có thể ăn nói bậy bạ như vậy.

Quan Sơn Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, y cúi đầu, lộ ra nụ cười châm bím. Đây là gương mặt trẻ con thật đáng yêu, đương nhiên nếu trải qua khoảng hai ba năm tồi tệ, vẻ đáng yêu này tuyệt đối sẽ biến thành

siêu cấp anh tuấn, nhưng hiện tại, đích thật là Quan Sơn Nguyệt đang hé ra bộ mặt búp bê phi thường đáng yêu, nhờ gương mặt này mà hẳn mặc kệ việc y đang làm nhằm bậy bạ, cũng không thể mắng y, xem như đây là lợi thế của gương mặt đẹp đi.

“Ông chủ, vì sao người không trả lời ta? Người chê ta ngu ngốc phải không?”

Nhấn lại đôi mi, Quan Sơn Nguyệt bày ra bộ dáng chực khóc đến nơi, nhưng Cung Chính Hoa biết, căn bản không thể đáp lời Quan Sơn Nguyệt; nếu là giáo huấn y, y còn có thể đưa ra một đồng lý luận làm cho hẳn cứng họng, sau đó hẳn sẽ phải miễn cưỡng thừa nhận lời y nói là chính xác, cho nên biện pháp duy nhất để đối phó với tên nham hiểm này, chính là trầm mặc.

Hơn nữa tốt nhất là hoàn toàn không để ý tới y.

Bởi vậy, hẳn không nói lời nào, vẫn tiếp tục tẩy rửa cái nôi.

Quan Sơn Nguyệt quả thực rất mau khóc, hơn nữa hốc mắt thật sự đỏ lên: “Ông chủ a, người chán ghét ta đến như vậy sao? Vì sao không chịu nói với ta một câu, oa~~ ta hôm nay đã làm việc không tốt sao? Ta hôm nay đã ra sức làm việc như vậy, người rốt cuộc còn bắt măn gì nữa a?”

Nói xong, y lại gào khóc lên: “Người ta vất vả lắm đó, người biết không? Mỗi ngày phải làm việc đến tám giờ, về đến nhà đã gần chín giờ rồi, lúc về nhà còn phải ôn tập nữa. Bởi vì lực cạnh tranh trong trường học rất là mạnh, cho nên ta phải học bài đến tận nửa đêm, buổi sáng bảy giờ phải rời giường đuổi theo xe bus, đi học dù mệt đến đâu, ta cũng ráng lết tới nơi này hỗ trợ người chiêu đãi khách nhân, người lại đối xử với ta như vậy, ngay cả nói cũng không thêm.”

Y tiếp tục ghen ngào, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, lớn đến mức có thể làm vỡ thủy tinh, có thể mọi người ngoài đường cũng nghe thấy rồi.

“Ta..... Ta vất vả như vậy, vì sao người còn không thích ta, ta đối với người nhất kiến chung tình, dưới ánh nắng ban mai, mái tóc đen tuyền của người tỏa ra tia sáng lấp lánh, làm cho ta điên cuồng mê luyến người. Ta yêu người, muốn ta nói mấy trăm lần ta yêu người, ta cũng có thể, ông chủ, vì sao người cũng không thêm liếc mắt nhìn ta một cái?”

Nhìn y càng nói càng khoa trương, cơ hồ than thở khóc lóc, hơn nữa thanh âm thật sự quá lớn, đã có mấy người đứng trước cửa quán nhìn xung quanh, tìm xem bên trong vì sao lại phát ra thanh âm lớn như vậy.

Cung Chính Hoa không muốn để cho người khác hiểu lầm, nên hẳn phải vội vàng trấn an Quan Sơn Nguyệt: “Ta không phải không thích người, vì hôm nay chiền sườn lợn mệt quá hà, hơn nữa trời quá nóng, ta chịu không nổi, miệng khô lưỡi khô, cho nên mới không muốn nói chuyện.”

“Thật vậy chăng? Không gạt người ta chứ?”

Quan Sơn Nguyệt nín khóc nhìn hẳn, nước mắt vẫn còn đang lưng chừng, khẩu khí có chút làm nũng hời.

Nhìn thấy y chiếm được tiện nghi, mà còn bày đặt khoe mẽ, trưng ra khuôn mặt đáng yêu, Cung Chính Hoa có điểm chịu không nổi: “Không lừa người đâu.”

“Cho nên người không chán ghét ta đúng hay không?”

“Đúng, ta không chán ghét người.”

Quan Sơn Nguyệt cười đến toe toét, trong nháy mắt, y chỉ giơ khoe miệng lên thôi, vậy mà Cung Chính Hoa lại nhìn đến si ngốc, bởi vì tại thời điểm đó, Quan Sơn Nguyệt thoát nhìn đẹp trai vô cùng, hẳn bỗng nhiên suy nghĩ, đến khi tên nhóc này trưởng thành, không biết nụ cười còn có thể mê đảo bao nhiêu nữ nhân đây.

Phát hiện hẳn sững sốt, Quan Sơn Nguyệt lợi dụng thời cơ dựa vào càng gần, y nhảy dựng lên, hoan hô nói: “Ông chủ, người nói người không chán ghét ta, vậy là thích ta, đúng hay không?”

“A?” Cung Chính Hoa kinh ngạc mở lớn miệng, sao Quan Sơn Nguyệt có thể vặn vẹo lời của hẳn đến tình trạng này?

“Ta cũng yêu người, ông chủ, chúng ta chính là lưỡng tình tương duyệt, đúng hay không?”

“Chờ một chút, cái gì lưỡng tình tương duyệt, ta chưa từng nói ta yêu người nha!”

Hoàn toàn không để ý tới lời phản bác của Cung Chính Hoa, Quan Sơn Nguyệt vẻ mặt hưng phấn, hơn nữa dựa vào càng gần hơn, gần đến mức Cung Chính Hoa bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mà vẻ mặt Quan Sơn Nguyệt vẫn mê đắm nhìn chăm chăm hắn: “Ông chủ, ta hảo yêu người, rốt cuộc ta yêu người bao nhiêu, người nhất định là không hiểu được, vì vậy ta nguyện ý lấy tấm lòng của ta ra cho người xem, người có muốn không?”

Đối với lời thổ lộ lớn mật của Quan Sơn Nguyệt, Cung Chính Hoa chỉ có thể dùng năm chữ “Trợn mắt há hốc mồm” để hình dung.

“Chờ một chút, Quan Sơn Nguyệt, người là một học sinh trung học bình thường, cho nên, hẳn là phải thích nữ sinh.....”

Cung Chính Hoa nói còn chưa xong, đã bị Quan Sơn Nguyệt trách móc: “Ông chủ, người biết ta rất bình thường mà, ta còn hoài nghi không biết có đứa nào bình thường được như ta hay không a.”

Nghe Quan Sơn Nguyệt nói như vậy, Cung Chính Hoa nhẹ nhàng thở ra, xem ra Quan Sơn Nguyệt chỉ là đang đùa dai mà thôi, không phải có cảm tình thật sự đối với hắn.

“Đúng vậy, người bình thường là tốt, có thể quen một ít nữ sinh, rồi tìm người bầu bạn.....”

“Ông chủ, y học nói nam sinh dễ xúc động nhất là trong khoảng thời gian mười tám tuổi, hiện tại ta đã học cấp ba, vừa vặn mười tám tuổi rồi, cho nên mỗi lần nghĩ đến người, ta đều hảo kích động! Ta liều mạng kêu mình không cần kích động, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến mặt của người, tưởng tượng đến giọng nói của người, thân thể của người, à còn cái mông xinh đẹp nữa, ta hoàn toàn chịu không nổi, người xem, ta phản ứng như vậy là bình thường muốn chết rồi.”

“A?” Cung Chính Hoa á khẩu không trả lời được, quả thực kinh ngạc nói không ra lời. Đây mà gọi là bình thường a? Đây quả thực là không bình thường đến cực điểm! Bây giờ bọn học sinh trung học rốt cuộc suy nghĩ cái quỷ gì không biết, tuy rằng hắn đã học xong lâu rồi, nhưng hắn tuyệt đối không có khả năng nghĩ ra mấy loại chuyện đen tối giống như tên này a.

Quan Sơn Nguyệt bắt lấy tay của Cung Chính Hoa, đặt lên ngực của mình, tiếp tục nói: “Ông chủ, người có cảm giác được không? Tim ta vì người mà đập lợi hại như vậy, chỉ cần người nói một câu, cho dù là ngồi sao trên bầu trời, ta cũng sẽ hái xuống cho người.”

Mặt y dựa vào càng gần, gần đến mức hơi thở phun ra đều phủ lên trên mặt Cung Chính Hoa: “Ta chỉ muốn thương người một lần, ông chủ, Please, để cho ta thương một lần được không? Ta rất muốn sờ sờ lên thân thể xinh đẹp của người, rất muốn nhìn người đổ mồ hôi dưới thân ta, muốn nhìn thấy người thở dốc cao thấp, hơn nữa ta phải lưu lại từng dấu hôn nhân trên người của người, ngay cả nơi tư mật nhất cũng không buông tha. Ta hy vọng người sẽ ôm lấy cơ thể của ta, vong tình hô to: “Nữa đi nữa đi”, ta chỉ là muốn.....”

“Chờ một chút, Quan Sơn Nguyệt, người là học sinh, sao có thể nghĩ ra mấy việc này? Đây là.....”

“Xời, ông chủ à, có phải người nghĩ tuổi của mình đã khá cao, cho nên cảm thấy tự ti? Không sao hết, tuổi hoàn toàn không là vấn đề, chỉ cần có tâm yêu nhau, bất luận chân trời hay góc biển, chúng ta đều có thể ở cùng một chỗ. Ta yêu người, ta yêu người một tỉ năm, nhầm, cho đến khi toàn bộ vũ trụ đều bị hủy diệt, mà ta vẫn còn yêu người.”

Cung Chính Hoa quả thực sắp té xỉu, đối với lời tỏ tình cuồng nhiệt của một nam sinh trung học, hắn xin miễn tiếp nhận, vội la lên: “Quan Sơn Nguyệt, người không nên nhầm lẫn, ta là nam nhân a!”

“Ta biết người là nam nhân a, ông chủ, ta cũng chưa từng thấy nam nhân nào đáng yêu như người, nam nhân cùng nữ nhân khắp thiên hạ, cũng kém xa cộng lòng chân của người. Người muốn biết ta sẽ yêu thương người như thế nào không?”

Đầu tiên nha, ta sẽ hôn lên ngón ngón của người, chạm rai hôn lên cặp đùi nhỏ của người, sau đó chân của người sẽ bắt đầu run rẩy, ta dần dần hướng lên trên, tiếp tục hôn, hôn đến nơi tư mật, đến lúc đó người nhất định sẽ che miệng lại để thở dốc; ta sẽ lấy cái tay đang che miệng của người xuống, lắng nghe tiếng thở dốc của người, tiếng thở dốc đó sẽ kích thích nhiệt tình của ta, làm cho ta càng thêm yêu người vô cùng.....”(AAA, bìn we’ hảo bìn...)

“Stop! Quan Sơn Nguyệt, ta không muốn nghe người nói thêm gì nữa!”

Đây là đang làm cái gì,viết tiểu thuyết đòi truy sao? Cung Chính Hoa vội vàng lớn tiếng ngăn chặn. Thật sự là rất ***, hần vừa nghe thấy,mà cái lỗ tai đã đỏ lên, hơn nữa mình thân là nam nhân,lại bị tên học sinh kia biến thành một nam nhân đáng yêu nhất thế giới, kia thật sự là không đáng để cao hứng.

Y dựa vào càng gần,thân thể hai người cơ hồ muốn dính sát vào nhau, Cung Chính Hoa thân đã cao một mét bảy, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của Quan Sơn Nguyệt cao đến một mét tám.

Quan Sơn Nguyệt thần tình hưng phấn, giống như càng nói càng vui vẻ: “Ta biết ông chủ phi thường then thừng, không phải người sợ ta chỉ là một học sinh,nên không có khả năng làm cho người lên đến cao trào đấy chứ? Yên tâm đi, ta đem tất cả tiền làm công để đi mua sách báo ***, nhất nhất nghiên cứu kỹ xảo bên trong, tuy rằng ta không có cách nào làm hết một trăm lẻ tám loại kỹ xảo, nhưng ít nhất có thể làm được một nửa (54 @_@); còn lại một nửa, đợi đến khi chúng ta ở trên giường thì chậm rãi nghiên cứu có được không? Ta nhất định sẽ liều mạng học tập.”

“Chờ một chút, ai muốn lên giường nghiên cứu với người a?”

Lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ, Quan Sơn Nguyệt bày ra vẻ mặt u tối: “Ông chủ, thì ra người không thích làm ở trên giường, vậy người thích làm ở đâu? Sô pha, bàn ăn, sàn nhà, hay là dựa vào tường? Tuy rằng dựa vào tường thì độ khó hơi cao, nhưng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để cho người đạt đến đỉnh thế giới luôn, xin cứ tin tưởng ta, ông chủ, ta tin tưởng tình yêu của ta đối với người tuyệt đối không thua bất luận một kẻ nào!”

Tiểu tử này rốt cuộc suy nghĩ cái gì a? Hiện tại bọn học sinh đều suy nghĩ đến mấy thứ này sao? Thấy Quan Sơn Nguyệt dựa vào càng gần, hơn nữa sự gần gũi lại quá mức khoa trương, Cung Chính Hoa bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Hần dùng lực đẩy y ra, không dám tin,một người thoát nhìn cao gầy đáng yêu như Quan Sơn Nguyệt, thế nhưng dù hần có dùng lực chống đẩy lớn ra sao,thì y một nửa điểm phản ứng cũng không có, ngược lại mặt càng tiến sát hơn, hơn nữa nụ cười càng lúc càng đáng yêu.

“Ông chủ, nếu chúng ta ở trong phòng bếp làm tình, nhất định rất kích thích! Bởi vì tùy thời đều phải chú ý xem có người nào xông vào hay không, còn phải quần quít lấy nhau, người không biết là làm cho người ta hưng phấn đến mức nào đâu.”

Trời ạ, Cung Chính Hoa sắc mặt không chỉ trắng bệch, mà là biến thành xanh. Nhưng Quan Sơn Nguyệt tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt đa màu của hần, vẫn giữ chặt tay của Cung Chính Hoa, đặt lên thân thể của chính mình.

Sự việc quá cấp bách, rốt cuộc bất chấp tự tôn Cung Chính Hoa vội vàng nói: “Quan Sơn Nguyệt, người..... Người phải biết rằng ta không phải là đồng tính luyến ái a!”

“Ta cũng không phải a!”

Vẻ mặt ngọt ngào cùng nụ cười đáng yêu, Quan Sơn Nguyệt tựa hồ không biết là mình vừa nói ra điều gì không đúng, Cung Chính Hoa chỉ có thể nghiêm mặt, lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói: “Nếu chúng ta đều không phải là đồng tính luyến ái,hần là không có hứng thú với nhau mới đúng, bởi vì ta là nam, người cũng là nam, đúng hay không?”

“Tuy rằng ta không phải đồng tính luyến ái, nhưng ta đã lỡ yêu nam nhân rồi, cũng không có biện pháp, ta không phải trời sinh đồng tính luyến ái, chẳng qua vừa vận yêu phải người cùng tính thôi. Ông chủ, người làm sao vậy? Có phải rất muốn sờ ta hay không? Nhìn người một mực đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa diện mạo thật nghiêm trọng!”

Thấy Cung Chính Hoa đang vội vàng nhìn xuống phía dưới, Quan Sơn Nguyệt buông tay hần ra.”Phải không? Yêu là phải lưỡng tình tương duyệt, tuyệt đối không thể có chút miễn cưỡng. Ông chủ, người không thích sờ ta thì cũng không có vấn đề gì, ta vẫn yêu người cho đến khi người yêu ta.”

Nhưng y vẫn lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Rốt cục, một đêm hỗn loạn cũng sắp trôi qua, Cung Chính Hoa quệt quệt mồ hôi, Quan Sơn Nguyệt vẫn đang đứng ở trước mặt hần.

Y nghiêng đầu, tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó, rồi biểu tình thất vọng lập tức bay biến không còn dấu vết, ngược lại bày ra nụ cười vui vẻ sáng khoái, giống như vừa nghĩ đến điều gì rất thú vị, liền kêu to lên: “Đúng rồi, trên sách có ghi: thân là nhất hào (số một) thì phải dùng tâm để dẫn dắt *** cho linh hào (số không). Ông chủ, xin người tha thứ cho sai lầm vừa rồi của ta, không nên là người sờ ta, mà hẳn là để ta sờ người mới đúng, như vậy ta mới xem như xứng với danh hiệu nhất hào, ta hẳn là phải chậm rãi dẫn đường cho khoái cảm của người, để người không sợ hãi khi cùng ta làm chuyện này, ta muốn cho người biết, làm tình là sự kiện tuyệt vời như thế nào!” (ta nghĩ số 1 với số 0 là công với thụ, mà t/g đã ghi vậy nên ta để nguyên bản)

Lời ngụy biện của Quan Sơn Nguyệt khiến sắc mặt Cung Chính Hoa lần thứ hai trắng bệch.

Tay y tuyệt không chần chờ, lập tức vươn đến dây lưng quần của hắn, còn bày ra một bộ mặt phi thường quan tâm hỏi: “Muốn ta cách một lớp quần để âu yếm người? Hay là phải hạ khóa kéo xuống, người thích cái nào, chọn đi a?”

Ta chẳng ham kiểu nào hết! Cung Chính Hoa thiếu chút nữa đã rống to. Hắn muốn trốn, nhưng phía sau chính là bồn rửa, hoàn toàn chạy không được, mà phía trước chính là người cao hơn hắn mười cm — Quan Sơn Nguyệt, càng chạy không được.

“Ách..... Quan Sơn Nguyệt, người không biết chuyện hai nam nhân sờ tới sờ lui là điều rất ghê tởm sao?”

“Không biết a! Ông chủ, ở trong mộng ta cũng mơ thấy ta vuốt ve người như thế nào, mà người lại phát ra tiếng rên rỉ đáng yêu như thế nào, ta hiện tại chỉ vừa mới tưởng tượng đến, đã thấy hưng phấn hơn, rất muốn đem người áp đảo!”

Bị một học sinh trung học áp đảo? Hắn chết cũng không chịu nha! Cung Chính Hoa lại toát ra một chuỗi mồ hôi lạnh, bởi vì hắn biết tốc độ hành động của Quan Sơn Nguyệt phi thường mau lẹ, nếu hắn còn trì hoãn thêm một chút, có thể thật sự sẽ bị tên kia vuốt ve y chang trong tưởng tượng.

Hắn vừa mới nghĩ như vậy, quả nhiên tay của Quan Sơn Nguyệt đã chạm đến lớp áo của hắn, hắn vội vàng rống to lên: “Chậm đã, Quan Sơn Nguyệt, người còn chưa trưởng thành, không thể sinh hoạt *** được, ngừng lại xem, người mới mười tám tuổi mà thôi a!”

“Ta đã sớm nói qua, ta tuy rằng mới mười tám tuổi, kỹ xảo cũng có thể kém hơn những người trưởng thành, nhưng chỉ cần có tình yêu, tất cả đều có thể đột phá.”

Không đúng, ý của hắn không phải như vậy a! Cung Chính Hoa vội vàng giải thích: “Ý của ta phải..... Phải.....”

Quan Sơn Nguyệt vẽ mặt say mê: “Ông chủ à, biểu tình của người hiện tại nhiệt tình quá hà, ta biết người muốn bảo ta mau một chút, lại ngượng ngùng không muốn nói ra, có đúng hay không? Thật xin lỗi, ta sẽ tăng tốc nhanh hơn.”

Quả nhiên, tốc độ cởi dây lưng của y trở nên nhanh hơn. Cung Chính Hoa kinh hách đến cực điểm, dưới tình thế cấp bách, hắn giữ chặt tay của Quan Sơn Nguyệt: “Quan Sơn Nguyệt, dừng tay, dừng tay a!”

“Vì sao phải dừng tay? A, ta đã biết!”

Quan Sơn Nguyệt dùng sức đánh một chút lên đầu của mình: “Ông chủ, người là trách ta không có cho người một nụ hôn ngọt ngào, mà trực tiếp tiến hành âu yếm có phải không nè? Thực xin lỗi, ta thật sự rất muốn thương yêu người, cho nên mới rối loạn các bước ấy mà. Bây giờ ta hôn người nha, người ngoan ngoan há miệng nào.”

Nói hôn liền hôn, động tác của Quan Sơn Nguyệt rất nhanh, làm cho Cung Chính Hoa rốt cục mất mặt mà thét chói tai.

“Á ——”

Nhưng tiếng thét chói tai rất nhanh đã bị bờ môi của Quan Sơn Nguyệt che lại, Cung Chính Hoa đương nhiên không phải là xử nam, hắn trước kia cũng có kết giao với một người bạn gái, nhưng vì sự nghiệp quá bận rộn, nên căn bản là không có thời gian rảnh rỗi hẹn hò, vì thế bạn gái chịu không nổi thái độ cuồng công việc của hắn, đành cùng hắn chia tay.

Hắn vẫn cho rằng bản thân là một người hoàn toàn khiếm khuyết về ***, nhưng hiện tại, thật sự hắn không ngờ đến, tên kia lại có kỹ xảo hôn môi cao minh như vậy. Quan Sơn Nguyệt một mực liếm lên môi hắn, hơn nữa thật là kích tình, sau khi hắn bắt đầu có cảm giác, thì y lại chuyển đến liếm chỗ khác, dẫn dắt hắn chuyển động đầu lưỡi.

Cung Chính Hoa sao có thể cùng một nam nhân hôn sâu cơ chứ! Hắn đương nhiên cố dùng toàn lực để đẩy Quan Sơn Nguyệt ra, nhưng dưới mắt của y, thì sự phản ứng kịch liệt của hắn đều trở thành nhiệt tình, hôn càng thêm dùng sức, lưỡi của y quấn quanh trên đầu lưỡi của hắn, không ngừng khê liếm chung quanh.....

Hắn bắt giác nhận ra vị đạo đang quanh quẩn trên đầu lưỡi, không phải là vị đạo của mình.

Kia đương nhiên là hương vị của Quan Sơn Nguyệt.

Hơn nữa lại rất mê người!

Ý niệm này vừa mới thoát ra trong đầu, trên mặt hắn quả thực hồng đến mức bốc hỏa, đến tột cùng là mình đang suy nghĩ cái gì a! Thật đáng xấu hổ, bị một học sinh cường hôn đã đủ mất mặt rồi, vậy mà mình còn nghĩ ra loại ý tưởng này, quả thực là nhục không chịu được!

Nhưng Quan Sơn Nguyệt vẫn hôn chưa đủ, y hoàn toàn phong bế đôi môi của hắn, duyên hôn càng sâu hơn, hôn đến mức Cung Chính Hoa cũng trở nên ngây ngô, hắn chủ động hé miệng ra, để mặc cho y vừa liếm vừa hôn, thẳng đến khi bọn họ thật sự không thể hô hấp được nữa, thì mới chịu ly khai

2. Chương 2

Cung Chính Hoa bị hôn đến mức cạn hết không khí trong phổi, cho nên, khi Quan Sơn Nguyệt vừa ly khai khỏi miệng của hắn, hắn liền liều mạng hô hấp, bàn tay đặt trên ngực thở hổn hển.

Hảo mất mặt, trái tim đập thật là nhanh, hắn tận lực đem tất cả nguyên nhân đổ thừa là do bị thiếu không khí, nên trái tim mới co rút mãnh liệt như thế, chứ không phải do tên học sinh trung học kia có kỹ xảo hôn thật cao minh, làm cho hắn thiếu chút nữa đã không thở nổi.

“Hảo đáng yêu nha, ông chủ, người thật sự rất đáng yêu!”

Quan Sơn Nguyệt lại bắt đầu dựa sát vào, hơn nữa nụ cười trên mặt y đủ hỏa lực để có thể so sánh với ngọn lửa hừng hực khi hắn rán sườn, Cung Chính Hoa vẫn đang cố gắng hít thở, nên không có biện pháp trả lời. Trên thực tế, đầu của hắn cũng hoàn toàn trống rỗng, căn bản là không biết nên nói ra điều gì, đối với lời ca ngợi của Quan Sơn Nguyệt, hắn thực sự là không có cách nào để đối đáp lại.

“Ông chủ, người đối với nụ hôn này có cảm giác đúng hay không?”

Rốt cục, phổi cũng hít được khá nhiều không khí, Cung Chính Hoa vội vàng nói: “Người nói bậy bạ gì đó, ta, ta.....”

Càng nói thì mặt càng hồng, đối phương nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều, nên bản thân tuyệt đối không thể bị khí thế của y áp đảo! Nghĩ thế, nên hắn cố sức bơm hơi lên trách mắng: “Đủ rồi nha, Quan Sơn Nguyệt, vui đùa cũng có mức độ thôi!”

Quan Sơn Nguyệt lấy ngón tay nâng cằm hắn lên, dùng vẻ mặt thật thà để nhìn thẳng vào hắn: “Ta không có nói giỡn đâu, ông chủ. Ta yêu người lắm, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản được đâu, ta yêu người, ta yêu người, yêu người gần chết luôn, vì người, nếu phải giết người phóng hỏa ta cũng làm.”

Nụ cười đáng yêu trên khuôn mặt búp bê của Quan Sơn Nguyệt, trong nháy mắt liền trở nên thập phần khí thế, Cung Chính Hoa bị khí thế của y làm cho khiếp sợ, đầu hắn lại biến thành trống rỗng, hầu kết cao thấp trượt lên xuống.

Một khắc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy Quan Sơn Nguyệt tuyệt đối không phải đang tùy tiện hù dọa hắn, có thể chỉ cần hắn nói ra một câu bông đùa, Quan Sơn Nguyệt thật sự sẽ vì hắn mà đi giết người phóng hỏa.

“Ta không chỉ muốn hôn người, còn muốn ôm người lên giường, chậm rãi cởi quần áo của người, đương nhiên nếu người muốn cởi của ta thì cũng được. Ta phải một mặt cởi một mặt hôn, sau đó ta sẽ làm tình với người từ buổi tối cho đến hừng đông, đến hừng đông cũng không cho người xuống giường, ta phải khiến cho trên người người đều là hương vị của ta, đều là dấu vết của ta.”

A! Chờ một chút, sự tình sao lại biến thành cái dạng này rồi?

Quan Sơn Nguyệt mới vừa rồi rất có khí thế, bây giờ lại biến thành một tên háo sắc (hám zai), y cơ hồ là trơ mắt ra, thém nhỏ dãi nhìn chằm chằm Cung Chính Hoa: “Ông chủ, thật là đẹp nha, hơn nữa lại siêu đáng yêu. Ta thực cảm tạ ông trời đã cho ta gặp được người, bằng không ta cả đời cũng không biết đến chữ yêu, ta tin nhất định là các vị thần biết ta quá mức cô độc, cho nên mới cố ý gọi người đến an ủi ta, đúng hay không?”

Không đúng, hoàn toàn không có chuyện này a, do hấn thiếu người giúp việc nên mới thỉnh y đến, tuyệt đối không có quan hệ gì với mấy ông thần mà.

“Quan Sơn Nguyệt, người và ta gặp nhau không có quan hệ gì tới thần thánh hết.....”

Quan Sơn Nguyệt không cho hấn có cơ hội nói tiếp, thân thể y ép tới càng ngày càng gần, lộ ra vẻ mặt vừa buồn rầu lại vừa khoái hoạt.”Ông chủ, làm sao bây giờ? Vừa rồi hôn người xong, ta hảo kích động,nụ hôn trong mộng cùng hôn chân thật quả thực là rất khác nhau! Quả nhiên hàng thật còn làm ta kích động hơn một trăm,một ngàn lần nha, ông chủ, nếu được cùng người làm tình, cảm giác nhất định sẽ càng sáng khoái hơn trong mộng mấy vạn lần, đúng hay không?”

Làm tình!? Cung Chính Hoa nghe xong,thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng. Phải tên học sinh này đang nói đến hai chữ “Làm tình” không vậy? Hấn có cảm giác máu đang xông lên não, nhưng trên mặt vẫn trắng bệch: “Quan Sơn Nguyệt, người chỉ là một học sinh mà thôi, cho nên..... Đương nhiên..... Nói cách khác.....”

Đã bị Quan Sơn Nguyệt dọa cho sợ tới mức nói năng lộn xộn, Cung Chính Hoa lại nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì hấn có thể cảm giác được thân thể Quan Sơn Nguyệt dựa vào càng gần hơn,còn có vật gì đó rất cứng rắn,đang chạm vào hạ thân hấn. Trời ạ, không phải là cái kia của nam nhân đấy chứ? Hấn quả thực là chỉ còn cách hỏi ông trời.

“Làm tình với ta có gì không tốt? Ông chủ, ta nhất định sẽ tận lực ôn nhu với người mà.”

Bị nam nhân quấy nhiễu *** thì cũng không đến nỗi nào, nhưng là bị một tên nhóc quấy rầy, trên thế giới sao lại có loại sự tình này a ? Hơn nữa thoát nhìn qua,trông bộ dáng của hấn cũng giống đang bị cưỡng bạo lắm.

Dưới tình thế cấp bách, hấn dùng lực tát Quan Sơn Nguyệt một cái, thân là nam nhân có tự tôn hấn hỏi, hấn nhện không được mà rống giận: “Cút ngay, Quan Sơn Nguyệt, bằng không ta sẽ không khách khí nữa đâu!”

Nụ cười sáng lạn như thái dương của Quan Sơn Nguyệt đã bị in dấu năm bàn tay, thần tình của y trở nên hỗn loạn, không biết phải làm sao.

“Làm sao vậy? Ông chủ, ta đã làm cái gì không đúng sao?”

Hấn tình nguyện đập đầu chết, cũng không chấp nhận bị tên học sinh này quấy nhiễu ***, Cung Chính Hoa cả giận nói: “Người đùa giỡn đủ chưa?”

“Ta không có đùa giỡn mà, ông chủ, ta yêu người a! Cho nên mặc kệ có vất vả như thế nào, ta cũng ráng đến đây giúp người, ta chỉ muốn được nhìn thấy người một chút thôi.”

“Loại học sinh rắp tâm bất lương như người ta không cần, người cút ngay cho ta, nhiều lần người dùng mấy thứ ngôn ngữ hạ lưu để quấy rối ta,tạ cũng không trách, hôm nay còn muốn làm bá vương động tay động chân sao?”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra biểu tình khó hiểu: “Ông chủ, người không thương ta sao?”

“Cho tới bây giờ,ta cũng chưa từng nói qua là ta thích nam sinh!”

Quan Sơn Nguyệt bắt lấy tay hắn, vẻ mặt bối rối nói: “Nhưng ta thấy ngươi nhiệt tình lắm mà, ánh mắt của ngươi đang nói ngươi thực để ý ta, ngươi thực thích ta, không phải sao?”

Sao lại có loại người tự kỷ đến mức này?

“Ngươi nói vậy bạ gì đó? Nhanh rút ra ngoài cho ta, tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, đừng để cho đầu óc tràn ngập những ý tưởng bại hoại.”

“Ta hôn ngươi, ngươi cũng có cảm giác không phải sao?”

“Ngươi nói vậy bạ gì đó? Mau rút, ta còn phải rửa nôi.”

Cung Chính Hoa bị nói trúng tim đen, lại thẹn quá hóa giận, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên. Theo nhiệt độ từ lỗ tai truyền đến, lửa giận cũng bay lên vài độ.

“Ngươi rõ ràng có cảm giác mà!”

Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên bắt lấy bờ vai của hắn, còn muốn dùng sức cưỡng hôn hắn. (Quá lì ==)

Cung Chính Hoa tức chết rồi, tên nhóc này quả thực là xem thường người khác mà, hắn liền tung ra một quyền rồi lại đạp thêm cho y một cước, lửa giận bốc lên ngàn ngút, quát to: “Ngươi rút ngay cho ta, từ hôm nay trở đi ngươi bị đuổi việc, ngày mai ngươi không cần đến đây nữa, có nghe thấy không?”

Quan Sơn Nguyệt bị Cung Chính Hoa đá ra xa hắn khoảng hai bước, khiến y giật mình: “Ông chủ.....”

“Cút cút, nghe thấy không?”

Cung Chính Hoa sinh khí đến phát điên, lấy ra một cây dao phay từ bồn rửa phía sau lưng, hướng Quan Sơn Nguyệt rống giận: “Ngươi bị đuổi, ta không bao giờ muốn gặp lại cái tên đồng tính luyến ái ghê tởm như ngươi nữa!”

Quan Sơn Nguyệt chịu đủ kích thích lớn, y đáng thương đến mức sắp phát khóc lên: “Ông chủ, ngươi không thích ta sao?”

“Đúng, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thích ngươi, ta dễ dàng tha thứ cho ngươi là bởi vì ngươi tuổi còn nhỏ, nơi này lại thiếu người làm việc, nhưng hiện tại ta rất cuộc đã chịu hết nổi ngươi rồi, ngươi rút cho ta! Còn để ta gặp lại ngươi, tuyệt đối sẽ lấy dao phay chém chết ngươi.”

Thái độ làm người của Cung Chính Hoa trước nay thập phần hòa khí, hắn chưa từng thốt ra những lời nói khó nghe như vậy.

Quan Sơn Nguyệt càng lộ ra biểu tình suy sụp, y che mặt lại rồi khóc rống lên, không ngừng giải thích: “Thật có lỗi, ông chủ, là ta đơn phương, ta vẫn nghĩ ngươi thực thích ta, nhưng do ngươi hay ngượng ngùng, lại ngại vấn đề tuổi tác nên không dám nói. Thì ra ngươi tuyệt đối không thích ta, ta..... Thì ra là ta nghĩ sai rồi, thật có lỗi, ông chủ, thật có lỗi, thật sự rất có lỗi.....”

Quan Sơn Nguyệt không ngừng cúi đầu giải thích, đầu càng lúc càng thấp, ngữ khí càng lúc càng nghẹn ngào, khóc càng thêm nghiêm trọng; y khóc dữ dội, làm cho Cung Chính Hoa cảm thấy lương tâm bất an, khí thế cũng sớm tiêu đi một nửa, nhưng hiện giờ bầu không khí thật nặng nề căng thẳng, hắn cũng không biết nên nói cái gì để xoay chuyển tình thế, hai người cứ đứng như vậy, bốn phía một mảnh lặng im, chỉ nghe được tiếng khóc nức nở của Quan Sơn Nguyệt.

Hắn đi về phía trước từng bước, muốn an ủi Quan Sơn Nguyệt, rồi lại không biết nên bắt đầu an ủi như thế nào, Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu lên bắt lấy tay của hắn, khiến hắn hoảng sợ. Tên học sinh này không phải là do bị sốc nên đứt nốt mấy dây thần kinh xấu hổ, lại muốn cưỡng bạo hắn nữa đó chứ?

Quan Sơn Nguyệt chỉ là bắt lấy cây dao trong tay của hắn, đặt lên trên bàn, quan tâm nói: “Ông chủ, dao kéo rất nguy hiểm, ngàn vạn lần không nên làm mình bị thương nha. Ta phải đi rồi, cảm ơn ông chủ trong suốt hai tháng qua đã chiếu cố ta, cả đời này ta sẽ không quên ngươi.”

Quan Sơn Nguyệt hướng hắn cúi đầu, sau đó y im lặng tiêu sái đi ra ngoài.

Cung Chính Hoa giật mình nhìn theo bóng dáng của y, hắn không nghĩ sự tình lại được giải quyết thuận lợi như vậy, tuy rằng Quan Sơn Nguyệt đã gây cho hắn thật nhiều phiền toái, hôm nay thậm chí còn muốn

thượng hần nữa, nhưng dù sao hần cũng không ngờ một người luôn luôn tinh quái như Quan Sơn Nguyệt lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Một giọt nước theo cánh tay hần chảy xuống, đó là nước mắt của Quan Sơn Nguyệt. Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy lương tâm đầy khó xử, hần chưa từng mắng ai khó nghe như vậy, dù sao, Quan Sơn Nguyệt cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, còn hần đã là nam nhân trưởng thành, sao có thể mắng nhiếc người ta như vậy? Đáng lẽ hần phải nói lý cho y hiểu, để y biết bản thân đang ngộ nhận tình cảm mới đúng...

Nhìn thấy trên mặt đất còn ngưng đọng một khỏa nước mắt, trước khi đi, Quan Sơn Nguyệt còn quan tâm bắt lấy dao của hần, bảo hần không được tổn thương chính mình, Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy mình có tội nghiệt thật lớn.

Mang theo tâm tình kỳ quái, Cung Chính Hoa lại bắt đầu tẩy trừ nỗi cháo, bởi vì hôm nay tâm thần của hần không được yên, nên vài thứ đều bị trượt khỏi tay hần, vỡ loảng xoảng trên mặt đất.

...

...

“Hai phần cơm sườn lợn rán.”

“Hảo, lập tức đến ngay.”

Hiện tại là mười hai giờ năm mươi phút, khách nhân bên trong quán rất ít, chỉ còn lại một vị khách trung niên quen thuộc thường xuyên đến mua cơm sườn.

“Ông chủ, sao mấy ngày nay không nhìn thấy cậu nhóc học sinh đáng yêu kia vậy?”

“Ôi!” Cung Chính Hoa đang chiên sườn lợn, vô ý bị dầu văng lên tay, hần kêu lên thất thanh, vội rút tay về.

Khách nhân trung niên hướng phòng bếp nhìn lại: “Có sao không? Ông chủ, người bị thương à?”

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Cung Chính Hoa nhanh chóng đưa tay vào vòi nước lạnh, không ngừng xoa vuốt.

“Ông chủ, hiện tại trong quán chỉ còn một mình người, thật là mệt chết đi, cậu học sinh kia không làm nữa sao?”

Cung Chính Hoa đành nói dối: “Y bận học rồi, không làm nữa.”

“Ày, đáng tiếc thật, cậu học sinh kia thật đáng yêu, người có nhận ra không, sau khi y đến đây làm, có rất nhiều nữ sinh chạy tới nơi này ăn cơm sườn lợn rán đó.”

Đưa cơm sườn lợn rán cho khách nhân, Cung Chính Hoa cũng không có đáp lời.

Khách nhân trung niên liếc hần một cái: “Ông chủ, người có biết, từ khi nhóc kia nghỉ làm, sắc mặt của người càng ngày càng khó nhìn hay không a? Trước kia lúc người chiên sườn lợn, ta cảm thấy người rất có tinh thần, hiện tại vẻ mặt cứ như là đang mệt muốn chết ấy, có phải do bận quá hay không? Có cần tìm một học sinh khác đến giúp không? Dù sao quán này sinh ý tốt như vậy, một mình người đích xác thật vất vả.”

Quan Sơn Nguyệt đi rồi, sắc mặt hần càng lúc càng khó coi sao? Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy cười không nổi. Lúc trước, hần xác thực đã rống to vô mặt Quan Sơn Nguyệt, lại còn phê bình y thẳng tay, nhưng sau khi thốt ra những lời đó, thì ngày hôm sau hần liền hối hận muốn chết. Bất luận Quan Sơn Nguyệt có quấy nhiễu *** hần như thế nào đi nữa, thì cũng là nói ngoài miệng mà thôi, chứ cũng chưa dùng thủ đoạn để ép buộc. (thật ko 0_o)

Ngay cả nụ hôn buổi tối ngày hôm đó, tuy rằng tình cảm thực mãnh liệt, nhưng đó vẫn là một nụ hôn thật ôn nhu, có điều hần thật sự đã bị Quan Sơn Nguyệt dọa cho chết khiếp, nên mới lớn tiếng mà mắng ra nhiều lời khó nghe như vậy.

Bóng dáng cô đơn của Quan Sơn Nguyệt vừa khóc vừa rời đi, cũng làm cho hần cảm thấy bản thân vô cùng đáng giận, cho dù Quan Sơn Nguyệt thật sự bị đồng tính luyến ái, hần cũng không thể bảo y là đồ ghê tởm.

Phẩm chất của mình quả thực là kém cỏi đến cực điểm, đúng là hơi quá đáng. Rõ ràng biết Quan Sơn Nguyệt thích mình, còn đối xử với y như vậy. Ngẫm lại xem, nếu hôm nay lập trường thay đổi, hẳn yêu Quan Sơn Nguyệt, hơn nữa lại đau khổ dây dưa, nhưng Quan Sơn Nguyệt lại mắng chửi hẳn là đồ đồng tính luyến ái ghê tởm, như vậy nhất định sẽ rất thống khổ.

Hắn không thể chú tâm vào việc tẩy rửa xoong nồi, Quan Sơn Nguyệt thật sự đã mất tích mấy hôm rồi, sau khi bị hắn rống to, thì y liền thức thối không dám tới nữa, chẳng lẽ sau này y thật sự cũng không đến đây nữa sao?

Cung Chính Hoa bỗng nhiên nóng giận, vì sao mình phải cảm thấy hối hận a? Rõ ràng tất cả đều là do lỗi của Quan Sơn Nguyệt, là do y không phân tốt xấu mà đã nói thích hẳn, rồi quấy nhiễu *** hẳn; rõ ràng cá tính giống như con gián đập mãi không chết, vậy mà hôm đó, mình chỉ mới to tiếng một chút mà y đã không thèm đến đây nữa?

Rõ ràng là nói dối, nếu y thật sự thích hẳn, thì dù cho hẳn có cự tuyệt như thế nào, y vẫn phải mang theo bộ mặt dày mà đi đến đây, tiếp tục tán tỉnh hẳn mới đúng.

Cho nên tất cả đều là lỗi của Quan Sơn Nguyệt, đều là y làm cho mình vướng vô cảm giác tội lỗi này, đúng vậy, hẳn chưa hề làm sai, cho nên cần bản không cần suy nghĩ đến chuyện của tên tiểu tử Quan Sơn Nguyệt kia nữa.

Hắn dường như đang cọ rửa nồi để cho hủ cốn giận, cái nồi đáng thương, dưới đôi tay thô bạo của hẳn, sắp bị tróc đi một lớp da. Hẳn càng nghĩ càng sinh khí, càng nghĩ lại càng không vui, rõ ràng tất cả đều là lỗi của Quan Sơn Nguyệt, nhưng vì sao bản thân lại có tâm tình buồn bực như vậy, quả thực giống như tiểu nữ sinh vừa bị tình nhân vứt bỏ, tâm tình tồi tệ đến cực điểm.

Hắn không chà nồi nữa, bỗng nhiên cảm thấy chuyện gì cũng không khơi dậy nổi hứng thú, hẳn đem nồi bỏ lại trên bồn rửa, chuẩn bị đóng cửa quán, thầm nghĩ mau chóng về nhà để ngủ một giấc thật sâu.

Hắn dùng sức hạ cửa sắt xuống dưới, một bên còn đá vô cánh cửa để trút giận.

Lúc này, có một vị nam nhân trung niên mặc bộ tây trang màu đen bước đến hỏi thăm: “Xin hỏi người có phải là Cung Chính Hoa tiên sinh hay không?”

Tâm tình của hẳn lúc này siêu kém, cũng không muốn nói chuyện cùng bất cứ kẻ nào, nhưng vẫn lễ phép nhún mày trả lời: “Đúng, có chuyện gì không? Nếu là nhân viên tiếp thị, thì ngày mai lại đến.”

“Vậy đắc tội.”

Cung Chính Hoa còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nam nhân, liền bị gã lấy ra một cái khăn tay ngăn chặn ngay mũi hẳn. Hẳn chỉ nghĩ thấy một cổ hương vị mãnh liệt, hương vị kia rất khó ngửi, hơn nữa lại xộc thẳng vào mũi, hẳn vừa hít vào, toàn thân liền run rẩy, đầu vầng mắt hoa.

Vách tường cứ xoay tròn trước mắt của hẳn, vụn vụn thành một đoàn, hẳn muốn kêu cứu, nhưng lời không thể bật ra khỏi miệng được, yết hầu phát ra thanh âm yếu ớt, ngay cả chân cũng đứng không vững, sau đó cơ thể lại bị nam nhân mặc đồ đen nâng lên.

Tiếp theo, một đám nam nhân khác cũng nối đuôi nhau xuất hiện, nam nhân trung niên thấp giọng nói: “Mau bỏ hẳn vào trong xe, phải nhẹ nhàng nha, không được để hẳn bị sút mẻ gì đấy, đây chính là một nhân vật siêu cấp trọng yếu.”

“A Long ca, người này có phải là tiểu thiếu gia của tập đoàn lớn nào không vậy?”

“Không phải đâu, là tổng quản tự mình hạ lệnh, bảo phải có được người này, còn nói phải dùng biện pháp nhẹ nhàng để đưa hẳn trở về, cho nên nhất định là người rất trọng yếu, các người phải cẩn thận một chút.”

“Hắn đến tội cùng là ai a?”

Một đám tiểu đệ nhìn chăm chú vào hắc y nam nhân, khát vọng có được lời giải đáp.

Hắc y nam nhân chỉ nhẹ giọng nói: “Kỳ thật ta cũng không rõ nữa, chẳng biết có phải là con rơi của tổng quản hay không, bất quá bộ dạng không giống.”

Ngữ khí của gã đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Đừng nói chuyện phiếm, mau đi vào, bằng không tổng quản sẽ tức giận, sẽ cho rằng chúng ta làm việc lười nhác.”

Các tiểu đệ người nâng tay, người nhắc chân, nhẹ nhàng đưa Cung Chính Hoa lên xe. Hai nam nhân to lớn khép cửa xe lại, một vài tiểu đệ khác thì đi vào một chiếc xe tải nhỏ dừng gần đó, hai chiếc xe dùng tốc độ vững vàng, chạy về hướng đường cao tốc.

Mà trước cửa quán sườn lợn rán Gia Thanh, không có ai chứng kiến cảnh Cung Chính Hoa vừa bị bắt cóc.

...

...

Cung Chính Hoa suy yếu đến mức suýt chút nữa đã bị nôn mửa, hắn cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa siêu khổ sở, dạ dày hoàn toàn bị đảo lộn.

“Người tỉnh rồi sao? Cung tiên sinh.”

Một vị nam nhân mặc bộ trang phục rất kỳ quái, không, cũng không phải là kỳ quái! Nhưng nếu như người vừa mở mắt ra đã nhìn thấy nam nhân khoảng năm mươi tuổi đang mặc một bộ áo kimono, ngồi chồm hổm ở trước mặt người, mà cách bài trí lờ lợt của cái giường người đang nằm, vách tường sau lưng, còn có một tấm bảng to đề hai chữ “Trung Nghĩa”, người sẽ có cảm tưởng thế nào?

Nhất định người sẽ cảm thấy mình đang ở trong văn phòng của giới hắc đạo Nhật Bản.

Nam nhân mặc kimono vỗ vỗ tay, lập tức có người mở cửa ra, dâng lên một cái bát tinh xảo. Nam nhân dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn: “Người súc miệng một chút đi, như vậy đầu của người sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.”

Khí thế của nam nhân thật sự rất có uy nghiêm, hoàn toàn quên mất tình thế trước mắt, Cung Chính Hoa tự giác cầm lấy cái bát để súc miệng, quả nhiên sau đó, cảm giác đau đầu của hắn lập tức giảm bớt rất nhiều.

Hắn đem bát trà đặt trên bàn, nam nhân kia lại nói tiếp: “Tên của ta là Đằng Điền Nghĩa, là tổng quản nơi này, về sau còn nhờ người chỉ giáo nhiều hơn.”

Nói xong, y khom người thật sâu để chào hắn.

Cung Chính Hoa ngơ ngẩn, hoàn toàn không hiểu đang phát sinh chuyện gì, đành phải chân tay luống cuống đáp lễ, cũng học Đằng Điền Nghĩa mà cúi thấp đầu, nói năng lung tung: “Xin người chỉ giáo nhiều hơn.”

Đằng Điền Nghĩa ngẩng đầu lên, nếp nhăn khắc sâu trên mặt tràn ngập nghiêm khắc: “Thật có lỗi vì đã dùng phương thức này để mời người đến, nhưng do sự tình nguy cấp, cho nên không thể không ra hạ sách này.

Cung tiên sinh, kỳ thật là ta có việc muốn nhờ, xin người nhất định phải đáp ứng với ta một điều kiện này, nếu người chịu đáp ứng, thì bất luận là tiền tài, nữ nhân, thậm chí là bất động sản, chúng ta đều nguyện ý trả cho người.”

Này giống như buổi đàm phán của hắc đạo trong phim điện ảnh ghê! Cung Chính Hoa khẩn trương nói: “Chờ một chút, ta chỉ là một đầu bếp bình thường mà thôi, cũng không có tình thông gì hết.”

Đằng Điền Nghĩa gương mặt vẫn hoàn toàn giống như ban nãy, như là không có nghe đến lời nói của Cung Chính Hoa, y tiếp tục nói: “Thiếu gia của chúng ta bị bệnh, đối với một người luôn luôn hoạt bát, sáng sủa, chính nghĩa, hơn nữa lại là người thừa kế trọng yếu của bang phái chúng ta, ta luôn dạy y không được yếu đuối, một người nam nhân là không thể yếu đuối.

Cung tiên sinh, việc thiếu gia mê luyện người từng làm cho ta rất khó chấp nhận, cũng biết người không thể sinh hạ được kẻ kế thừa cho chúng ta, thật sự là không xứng với thiếu gia. Nhưng thiếu gia từ nhỏ đã rất nhu thuận, thế nhưng vì người mà dám tranh luận gay gắt với ta, người có hiểu được, việc này đối với ta mà nói, chính là sự kiện đã kích đến mức nào hay không?”

Nói xong, ánh mắt tàn nhẫn của y phiêu hướng về phía Cung Chính Hoa, trong lòng hắn không khỏi run sợ, bởi vì ánh mắt tàn nhẫn kia thoạt nhìn cứ như là muốn phanh thây hắn thành từng mảnh nhỏ vậy.

“Ta không hiểu vì sao thiếu gia lại mê luyện người như vậy, thiếu gia là một đứa trẻ tốt lành, nhất định là do người dụ dỗ, nên y mới trở thành người đồng tính luyện ái.”

Cung Chính Hoa hoàn toàn không hiểu người kia đang nói cái gì, hần thử hỏi: “Chờ một chút, Đằng Điền tiên sinh, này..... Xin hỏi thiếu gia các người đến tột cùng là ai? Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua y mà!”

Nghe thấy lời nói vô trách nhiệm của Cung Chính Hoa, lửa giận trong người Đằng Điền Nghĩa bay vút lên, y liền rút cây kiếm vô sĩ đạo ra, nổi giận quát lớn: “Người thật vô sỉ, đã xuống tay với thiếu gia của chúng ta, mà còn mạnh miệng bảo không liên quan sao?”

“Xuống tay?” Cung Chính Hoa thiếu chút nữa đã nói không ra lời, xuống tay... không phải ý ông ta muốn nói là làm mấy việc ở trên giường đó chứ?

Đằng Điền Nghĩa cầm kiếm đứng lên, chĩa vô mặt Cung Chính Hoa: “Hỗn đản, đêm hôm đó, thiếu gia toàn thân mang đầy vết thương chạy về nhà, người như người mà cũng dám chiếm tiện nghi của thiếu gia chúng ta! Trên người thiếu gia đều là dấu hôn ngân do người lưu lại(è, chắc em Nguyệt tự hôn quá ==), thật sự là đáng xấu hổ đến cực điểm, người cường bạo thiếu gia thì cũng không nói, thế nhưng còn dám bày ra bộ dáng vô tội để lừa gạt ta, không thể tha thứ! Thiếu gia cũng không phải là thứ rác rưởi để người ăn xong thì phải rửa sạch sẽ như vậy.

Đằng Điền Nghĩa thật sự lấy kiếm chém xuống, Cung Chính Hoa sợ tới mức sắc mặt xanh mét, chân nhuyễn hết một nửa, căn bản ngay cả chạy cũng không thể, cuối cùng Đằng Điền Nghĩa chỉ cầm một nhát kiếm lên trên chiếc giường mà hần đang ngồi.

“Hỗn đản! Nếu không phải vì thiếu gia, ta tuyệt đối sẽ lấy kiếm đâm xuyên bụng người, sau đó vứt người xuống Thái Bình Dương!”

Lấy tay giữ chặt áo của Cung Chính Hoa, Đằng Điền Nghĩa vẻ mặt hung ác uy hiếp: “Cái tên yếu đuối như người nghe đây! Thiếu gia đang không được vui, bởi vì sau khi bị người cường bạo xong, y còn bị người mắng nhiếc, tâm của thiếu gia bị tổn thương nghiêm trọng, cõi lòng cũng tan nát, người phải đến dỗ dành y để cải biến tình trạng xấu này. Bằng không mặc kệ người ở nơi nào, Nhật Bản, Đài Loan hay Hongkong, thế lực của bang phái chúng ta rất khổng lồ, sẽ có cách moi được đầu người ra. Nếu thiếu gia một ngày không cười, ta nhất định sẽ làm cho người ăn không ngon, ta sẽ băm người thành thịt nát, ép thành thịt nước, cho người chết không có chỗ chôn, nghe thấy không?”

3. Chương 3

“Ông tìm lắm người rồi, thật sự tôi đâu có quen biết thiếu gia của mấy ông đâu!” Đây quả thực là thiên đại hiểu lầm, hần chưa từng biết đến cái gã nào gọi là thiếu gia, càng đừng nói là dụ dỗ cùng cường bạo, thật là oan uổng cho hần mà!

Đằng Điền Nghĩa cả giận nói: “Nói hưu nói vượn. Rõ ràng là mày dây dưa với thiếu gia, còn xuống tay với thiếu gia nữa, thiếu gia đã nói cho tao nghe hết rồi, y nói đêm hôm đó cũng không phải là lần đầu tiên hai người phát sinh quan hệ, mày..... Mày mà cũng dám làm ra loại sự tình này với thiếu gia đáng yêu của tụi tao, sau khi đùa bỡn xong, còn dám mắng y là đồ đồng tính luyện ái ghê tởm!”

Đồng tính luyện ái ghê tởm? Cung Chính Hoa bỗng nhiên tỉnh táo lại, trong cuộc đời hần, chỉ có một người duy nhất là bị hần mắng câu này thôi, chỉ có..... Chỉ có.....

” Không phải ông đang nói đến Quan Sơn Nguyệt đấy chứ?”

“Trời, tên tiếng Trung của thiếu gia mà mày cũng dám gọi hả? Loại nhân chủng thấp hèn như mày, căn bản là không xứng với thiếu gia, phải biết rằng thiếu gia có huyết thống của quý tộc Nhật Bản, mày phải gọi y là thiếu gia, nghe thấy không?”

“Quan Sơn Nguyệt ở nơi này sao?” (Chắc là ko nghe...)

“Thiếu gia thân thể không khỏe, hiện đang ở đây điều dưỡng, tao sẽ tạm thời tha cho mày vì thiếu gia, bởi thế mày nên ngoan ngoãn hầu hạ thiếu gia, biết chưa?”

Cung Chính Hoa ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không thể hiểu rõ tình huống hiện tại.

Đằng Điền Nghĩa đứng lên, hướng ra phía ngoài rống to: “Đưa Cung tiên sinh đến phòng của thiếu gia.”

Hai gã lưng hùm vai gấu vừa nhìn đã biết là dân lưu manh hùng hổ tiến vào, đi đến bên cạnh Cung Chính Hoa, ép hắn vào chính giữa, Cung Chính Hoa rất muốn kêu to lên, nhưng Đằng Điền Nghĩa lạnh lùng nghiêm túc nói: “Cung tiên sinh, vì sợ gây nên những phiền toái không cần thiết, tôi đã chỉ thị cho bọn họ, nếu cậu vô lễ gọi bậy, bọn họ cũng không cần đưa cậu đến phòng của thiếu gia nữa, hy vọng cậu có thể hợp tác, không cần gây phiền toái cho nhau.”

Cái gì mà phiền toái? Tự dưng hắn bị bắt cóc đến đây, kể thấy phiền là hắn mới đúng!

“Ông uy hiếp tôi hả? Đài Loan là nơi có pháp luật, ông căn bản là.....”

“Đài Loan cũng có xã hội đen vậy, pháp luật còn phải nể bọn ta một phần, cậu nghĩ rằng tôi và bang phái còn có thể sợ cái gì chứ? Đưa hắn vào phòng thiếu gia đi, để hắn dứt thiếu gia ăn cơm.”

“Dạ!”

Bị hai tên đại nam nhân đưa đi, thật sự là siêu cấp khó coi. Nhưng Cung Chính Hoa mới chuẩn bị mở miệng, hai gã bảo tiêu liền gờ hai nắm tay vừa thô vừa bự ra trước mặt hắn, nếu xơi một quyền đại khái là sẽ bị hôn mê ba ngày, Cung Chính Hoa sợ tới mức không dám kêu cứu, đành phải ngoan ngoãn để bọn họ mang đi.

...

...

“Thiếu gia, Đằng Điền tổng quản mời người ăn cơm!”

“Không cần lộn xộn, chuyện gì tôi cũng không muốn làm, cũng không muốn ăn cơm, cút ra ngoài hết đi!”

“Vậy chúng tôi mang thức ăn xuống, khi nào thiếu gia muốn ăn thì gọi nha.”

Bảo tiêu bấu môi, ý bảo Cung Chính Hoa đi đến phía trước.

Cung Chính Hoa kháng cự, người bảo tiêu nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, Đằng Điền tổng quản đã thỉnh một vị khách mà người rất muốn gặp đến đây, chúng tôi sẽ ra ngoài giữ cửa, cho hai vị chậm rãi tán gẫu.”

Bị đẩy mạnh vào bên trong phòng, mặt Cung Chính Hoa đụng vào cái móng của Quan Sơn Nguyệt đang nằm trong chăn, Quan Sơn Nguyệt bị đau, y liền xóc chăn lên, rống giận: “Làm gì vậy, mấy tên vô dụng này.....”

Âm thanh bỗng dừng nín bặt, Quan Sơn Nguyệt kinh ngạc vạn phần, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp: “Ông, ông chủ, sao anh lại ở đây?”

Nếu nói móng Quan Sơn Nguyệt bị đụng trúng nên rất đau, thì Cung Chính Hoa còn đau hơn. Hắn bị đụng vào cái mũi, máu mũi cũng chảy ra ngoài, Quan Sơn Nguyệt vội vàng lấy một nùi giấy vệ sinh, một mặt giúp hắn cầm máu, một mặt lo lắng an ủi hắn.

Nhìn thấy y, cơn giận của Cung Chính Hoa bốc cao ngàn ngút, hắn đẩy y ra, nổi giận nói: “Cậu còn dám hỏi vì sao tôi ở trong này hả? Tôi hỏi cậu, vì sao Đằng Điền Nghĩa nói tôi dụ dỗ cậu? Còn nói cái gì tôi cưỡng bạo cậu, sau đó còn vứt bỏ cậu như thứ rác rưởi?”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra vẻ mặt mờ mịt: “Ông chủ, anh đang nói cái gì vậy? Thần kinh anh bị thác loạn à?”

“Thần kinh của tôi thật sự bình thường nha! Cái tên trùng ung này, đã quấy rầy tôi, còn dám bịa đặt phá hư thanh danh của tôi nữa, bây giờ bắt cóc tôi tới đây rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

“Quấy rầy? Bịa đặt? Bắt cóc?”

Quan Sơn Nguyệt càng lộ ra biểu tình si ngốc và nghi hoặc: “Ông chủ, rốt cuộc anh đang nói cái gì? không phải là bị phát sốt đó chứ?”

“Cậu còn không thừa nhận!”

Đột nhiên, Cung Chính Hoa sợ hãi kêu một tiếng, bởi vì Quan Sơn Nguyệt đã dựa sát vào người hắn, trưng ra vẻ mặt thật thà cầm tay hắn, nói ra mấy câu không hề liên quan đến đáp án: “Ông chủ, vì sao anh lại ngàn dặm xa xôi chạy đến tìm em, rốt cục anh đã thừa nhận là anh yêu em phải hôn? Cho nên anh mới không để ý đường xá xa xôi mà đến gặp em? Em biết anh cảm thấy thực có lỗi vì đêm hôm đó đã rống giận với em, nhưng không có vấn đề gì đâu, em là một người con trai rất bao dung, anh cứ làm nũng như vậy, càng làm em yêu thích anh hơn.”

Cái gì với cái gì chứ! Rốt cuộc chịu không nổi tên ngu ngốc này nữa. Cung Chính Hoa la lớn: “Tôi là bị trói đến đây đó! Cậu hãy nghe cho kỹ, tôi đang ở quán sườn lợn thì bị bắt đến nơi này, bọn họ dùng thứ gì đó làm tôi hôn mê, đến khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi. Thiếu chút nữa tôi còn bị Đằng Điền Nghĩa lấy kiếm chém chết, ông ấy bảo tôi cưỡng bạo cậu, vứt bỏ cậu, xem cậu như rác rưởi, còn nói cái gì là chúng ta không chỉ phát sinh quan hệ một lần. Cậu nói coi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Anh đang sinh khí à, ông chủ, anh tức giận đến nổi mặt cũng đỏ lên, so với trước kia còn đáng yêu hơn một trăm vạn lần. Tuy rằng bị chảy máu mũi nên hơi mất hình tượng một chút, nhưng tim em vẫn đập nhanh quá, ông chủ, em yêu anh một ngàn vạn năm.”

Quan Sơn Nguyệt lại lộ ra một bộ dáng mê đắm thêm nhỏ dãi khi nhìn Cung Chính Hoa.

Cung Chính Hoa điên đến mức muốn nhổ sạch tóc của mình, tên Quan Sơn Nguyệt này quả thực là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc, vì sao hắn phải lãng phí thời gian để nói chuyện cùng tên ngu ngốc như y?

“Cậu mau tránh ra, tôi phải đi về, nghe thấy không?”

“Ông chủ, em biết anh yêu nhưng khó mở miệng. Không sao, anh có thể hào phóng nói ra, tựa như em nè, em rất cao hứng khi anh tới tìm, em vui vẻ vô cùng. Ông chủ, em muốn hôn anh một trăm vạn lần, hôn đến khi anh té xỉu trong lòng em, hai mắt mê ly nhìn em.”

“Cậu nói đủ chưa? Căn bản một chút tỉnh lại cũng không có, uống công tôi mấy ngày trước sau khi mắng cậu xong, tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng, cảm thấy thật nặng nề, kết quả cậu lại..... Cậu.....”

“Thì ra mấy ngày hôm nay trong lòng anh đều nghĩ về em sao?”

Thấy y lộ ra vẻ mặt giống như gian kế đã thực hiện thành công, Cung Chính Hoa rốt cục cũng nhận ra lý do vì sao mình bị bắt đến đây, hắn không ngờ tên học sinh siêu đáng yêu này, cũng có loại biểu tình gian trá đến như vậy.”Cậu đang đùa giỡn với tôi đúng không?”

Quan Sơn Nguyệt nhún nhún vai, lại tiến vào chặn bông, từ trong chặn bông truyền đến thanh âm: “Tùy tiện anh nói như thế nào. Ông chủ, còn hai tháng nữa thì em mới tròn mười tám tuổi, còn anh đã là nam nhân trưởng thành hai mươi sáu tuổi, thời gian nghỉ hè, em đến quán sườn lợn rán để giúp việc, nhưng vì nhất thời hồ đồ nên đã bị anh dụ dỗ gian ***, quan hệ thân mật với anh suốt ba tháng. Sau đó, bởi vì anh sợ bị người khác biết nên đã chia tay em, nhưng vì em chưa đủ mười tám tuổi, nên không có năng lực tự chủ, người phải gánh chịu hình phạt *** với trẻ vị thành niên chính là anh nhá, hơn nữa còn bị người khác chỉ trích nữa.”

Máu trong người Cung Chính Hoa dường như đều tắc nghẽn, Quan Sơn Nguyệt đang nói cái gì vậy?

“Cậu nói bậy bạ gì đó?”

Quan Sơn Nguyệt từ chặn bông lộ ra khuôn mặt siêu cấp đáng yêu, cố gắng nói thêm mấy câu: “Em chỉ nói sự thật thôi, ông chủ. Anh đã quên khi anh ôm thắt lưng của em, nói em rất đáng yêu, anh rốt cuộc chịu không nổi nên đòi hôn em sao? Sau đó chúng ta làm ngay trên giường nhà anh, hơn nữa không chỉ làm một lần, còn làm đến mấy lần, anh rất nhiệt tình, hại người ta then thùng muốn chết hà.”

Nếu còn nghe nữa, hắn tuyệt đối sẽ chết bất đắc kỳ tử.”Nói hưu nói vượn, nào có loại sự tình này, ngay cả một ngón tay của cậu tôi cũng chưa đụng tới mà!”

“Nhưng Đằng Điền tổng quản có thể làm chứng, ngày hôm đó em bị anh cưỡng bạo, khóc suốt mười chạy về nhà, hơn nữa mọi người trên đường đều có thể làm chứng đêm ấy chúng ta đã rất căng thẳng, có thể là tình nhân cãi nhau; sau đó em mang thân thể bị anh lăng nhục đi nghiệm thương, trên tờ giấy nghiệm thương viết là: hậu đình của em bị nứt nẻ, có dấu vết bị sáp nhập.”

Lúc này Cung Chính Hoa không chỉ bị đông máu, mà cả trái tim cũng thiếu chút nữa đình chỉ.

“Cậu nói bấy vừa thôi, trời ơi ngày hôm đó là cậu muốn làm tình với tôi, nên bị tôi đuổi đi mà, tôi có làm cái gì đâu cơ chứ? Tôi chưa từng làm việc gì vượt qua bốn phận của chủ quán và nhân viên!”

Quan Sơn Nguyệt xốc chăn bông lên, cười toe toét: “Đúng vậy, tình hình thực tế là như thế, giấy nghiệm thương toàn bộ đều là giả, nhưng tình hình thực tế chỉ có anh biết, em biết, trời biết, đất biết, những người khác đâu có biết? Nếu sau này báo chí đưa tin ông chủ của quán sườn lợn Gia Thanh nổi tiếng ở Thiên Mầu dụ dỗ gian *** một học sinh chưa đầy mười tám tuổi, anh cảm thấy mọi người sẽ tin tưởng cậu học sinh vừa thanh thuần vừa đáng yêu như em, hay là tin tưởng anh?”

Cung Chính Hoa tưởng tượng đến tình cảnh kia, không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Quan Sơn Nguyệt nở nụ cười đáng yêu: “Dù sao đi nữa, anh dám cường bạo thiếu gia của giới hắc đạo! Nhất định sẽ bị vứt xuống Thái Bình Dương, đúng hay không? Cho nên chúng ta phải chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thì cho nó biến luôn.”

“Nhưng tôi cái gì cũng chưa làm mà, rốt cuộc cậu muốn gì đây? Quan Sơn Nguyệt!”

Quan Sơn Nguyệt đè tay Cung Chính Hoa lại, gương mặt anh tuần siêu cấp đáng yêu kẻ sát mặt hắc: “Muốn gì à? Ý tứ rất đơn giản, ông chủ, chỉ cần anh bồi thường cho nỗi khổ tương tư của em là được, tất cả sẽ được dàn xếp êm xuôi.”

“Là sao?”

“Để cho em làm khoảng vài trăm lần là được.”

Làm gì? Làm tình hả? Cùng nam nhân? Cung Chính Hoa thiếu chút nữa đã ói hết ra, hắc rống giận: “Cậu đừng quá phận, tôi tuyệt đối không chịu thua loại uy hiếp ngây thơ như vậy đâu, tuyệt đối sẽ không!”

“Vậy anh bước ra ngoài đi, có lẽ anh sẽ bị giết ngay trên đường, còn em sẽ bệnh chết ở đây. Bất quá, chúng ta vì sao lại phải chọn phương pháp cực đoan nhằm chán này chứ? Gia tộc của em rất thích sử dụng những loại biện pháp ươn át bẩn thỉu, chỉ cần có lợi cho bản thân là được, không cần quan tâm đến người khác đâu.”

Trong nháy mắt, nét đáng yêu trên gương mặt của y đột nhiên trở nên sắc bén và quyết đoán, Quan Sơn Nguyệt lúc này thoát nhìn rất giống một người lớn. Cung Chính Hoa cảm giác được trên người y có một cỗ quyết đoán không gì sánh kịp, hắc cơ hồ đã đình chỉ hô hấp.... Nhưng sau đó, nụ cười đáng yêu đã che lấp đi sự sắc bén ban nãy, Quan Sơn Nguyệt cười đến mức siêu khả ái, y cầm lấy tay của Cung Chính Hoa, thoát nhìn không có tính uy hiếp gì cả, nhưng lại thập phần thuyết phục.

“Em không thích ép buộc, chúng ta đối phương thức khác đi. Em không xin anh làm tình với em, nhưng chỉ muốn anh để cho em hôn anh thôi, thời gian, địa điểm cũng không hạn chế, khi em hôn anh, nếu anh không thích, có thể không cần đáp lại, khi em làm tình với anh, nếu anh cảm thấy ghê tởm, thì có thể đẩy em ra. Nếu bị anh từ chối, em tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm nữa, như thế nào? Điều kiện này đối với anh quá có lợi đi!”

“Tôi căn bản là không cần phải đáp ứng loại điều kiện quỷ dị này.”

Nghe được câu trả lời của Cung Chính Hoa, gương mặt Quan Sơn Nguyệt trầm xuống, bỗng nhiên giọng điệu trở nên hung ác: “Anh đã không biết trân trọng tình yêu của em, em sẽ cường bạo anh! Dù sao lão cha của em cũng bảo là sẽ dọn dẹp tàn cuộc, anh họ cũng cố vũ em không cần lè mề, dù sao cường bạo là con đường ngắn nhất để khuất phục anh, em nên sớm nghe lời bọn họ nói mới đúng.”

Gia tộc gì thế này, dạy con mình như vậy sao?

Gương mặt đáng yêu của Quan Sơn Nguyệt thật sự trở nên vô cùng hung bạo, lập tức đẩy hắc ngã lên giường, xé rách quần áo của hắc.

Cung Chính Hoa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hắc không ngờ thân là nam nhân mà còn bị nam nhân cường bạo.

“Chờ một chút, Quan Sơn Nguyệt, cậu mà làm như vậy, cả đời tôi cũng không tha thứ cho cậu đâu.”

“Dù sao cũng không có được tình yêu của anh, để cho anh hận em cả đời cũng tốt, như vậy về sau mỗi khi nhớ tới em, ít nhất anh sẽ hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cũng coi như em đã chiếm được một vị trí nhỏ nhoi trong lòng anh.”

Loại luận điệu kì quái này làm cho Cung Chính Hoa cơ hồ sắp phát điên, nhưng Quan Sơn Nguyệt thoát nhìn thật là mạnh bạo, hần vội vàng kêu lên: “Cậu dừng tay! Được, tôi chấp nhận điều kiện của cậu, được chưa?”

Quan Sơn Nguyệt nở nụ cười, còn cố ý vắn vẹo lời nói của hần: “Ông chủ, sớm thừa nhận anh yêu em không phải là được rồi sao, vì sao cứ khẩu thị tâm phi như vậy chứ? Bất quá sự ngại ngùng của anh rất kích thích, làm cho người ta hưng phấn chịu không nổi đây nè! Em rất muốn hôn anh, ông chủ, anh phải ngoan ngoãn để cho em hôn đó nha.”

Nói hôn liền hôn, tuyệt không lãng phí thời gian. Quan Sơn Nguyệt giống như đĩa gặp phải da trâu, dính chặt lấy cơ thể của hần, liều mạng cắn lên môi Cung Chính Hoa. Vì trả thù Quan Sơn Nguyệt, hần sống chết cũng không chịu mở miệng.

Quan Sơn Nguyệt thấp giọng nở nụ cười: “Ông chủ, anh thật đáng yêu, ngậm chặt miệng không cho em hôn, biểu tình quật cường so với trước kia còn đáng yêu hơn một trăm vạn lần.”

Hần là cố ý đó, hần cũng nhắm chặt mắt, quyết tâm không nhìn đến Quan Sơn Nguyệt.

Quan Sơn Nguyệt nhu nhu bờ môi của hần, sau đó lại nhẹ nhàng cắn hai má, làm cho trên mặt Cung Chính Hoa cảm thấy một trận ngứa ngáy khó nhịn.

Quan Sơn Nguyệt một mặt nhẹ nhàng liếm, một mặt lãnh đạm cười: “Ông chủ, thành thật nói cho anh nghe, em yêu anh như vậy, làm sao có thể cưỡng bạo anh được? Kia chính là lừa anh thôi, bất quá anh liền sập bẫy nhanh như vậy, thật sự đáng yêu quá chừng! Đáng yêu đến mức em rất muốn đè anh, nhưng bất quá mấy ngày nay em đang giả vờ bị bệnh để gạt tổng quản, không có ăn cơm, nên không có tinh lực để làm loạn, chờ em ăn no, chúng ta sẽ tiếp tục nha.”

Chính mình lại trúng kế! Cung Chính Hoa vừa nghe đến lời y nói, lập tức tức giận mở to mắt ra.

Quan Sơn Nguyệt mở cửa, hướng ra phía ngoài hét lớn: “Tôi muốn ăn cơm, lấy cơm lên đi, tôi sắp chết đói! Đúng rồi, chuẩn bị luôn cho ông chủ của tôi một phần, chúng tôi phải cùng nhau thưởng thức bữa ăn tình yêu!”

...

...

Bữa ăn tối gồm có dưa chua cùng một ít rau xanh, còn có món cơm tẻ nóng hầm hấp. Nhưng tâm tình Cung Chính Hoa lại ác liệt tới cực điểm, đã bị người ta bắt cóc đến nơi đây, còn bị sắp đặt đến mức này, lời đã nói ra nên không thể thu hồi lại được nữa, nhưng bị một nam sinh đáng yêu bảo mình thực đáng yêu, hần quả thực là vô dụng hết sức!

“Ông chủ, anh không cần ngoáy mấy cây rau nữa, chúng thật đáng thương.”

“Kệ tôi, bây giờ tôi muốn ngoáy thế nào thì liền ngoáy như thế, có sao không? Chúng ta có ước định là không thể ngoáy rau sao? Cậu nói đi! Có không?”

Đương nhiên biết mình đang phát tiết tức giận, nhưng ngữ khí thật sự quá mức cách điệu, giống y như một đứa nhỏ đang sinh sự. Có điều, lúc này Cung Chính Hoa cũng không có thời gian để xem lại bản thân, hần càng dùng sức ngoáy rau, giống như mấy cọng rau kia chính là cái đầu của Quan Sơn Nguyệt, nhưng càng làm thì càng tức giận. Hần đối với biểu hiện không tiến bộ của mình cũng thập phần sinh khí, nếu biết y không cưỡng bạo mình, thì đâu có đáp ứng loại điều kiện vớ vẩn như vậy?

“Ông chủ, y học có nói, nếu một người nam nhân thường hay sinh khí, nhất định là do tính dục không được thỏa mãn. Anh chờ một chút, em nhất định sẽ giúp anh thỏa mãn, như vậy tính tình của anh sẽ không bị phá hủy.”

Cung Chính Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng: “Tính dục của tôi rất bình thường, hiểu không?”

“Vậy cho em hỏi, lần làm tình cuối cùng của anh là khi nào?”

Mặt đỏ, hấn vì sao phải chịu đựng loại quấy nhiễu *** nhằm chán này nhỉ? Cung Chính Hoa quát lớn: “Tôi không cần phải trả lời mấy vấn đề tư mật như vậy!”

“Ông chủ, anh đã thật lâu không có làm, đúng hay không?”

“Tôi là một nam nhân có tính dục không mạnh, đã hiểu chưa!”

Đặc biệt cường điệu hai chữ nam nhân, Cung Chính Hoa lần thứ hai nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Quan Sơn Nguyệt cầm chén húp một ngụm cháo, cười đến thập phần đáng yêu: “Tính dục không mạnh? Ông chủ, đó là do anh không gặp được em đấy thôi, nếu làm với em một lần, anh nhất định sẽ bị nghiện! Hay là làm thử nha? Em nhất định sẽ đưa anh đến cao trào.”

Hắn chỉ muốn có cái gì đó để bịt kín hai lỗ tai lại, không muốn nghe loại ngôn ngữ hạ lưu kia nữa :”Tôi đã chấp nhận điều kiện của cậu rồi, tôi có thể trở về mở quán được chưa?”

“Không được, lỡ anh chuồn mất thì làm sao bây giờ?”

“Còn cái quán thì làm sao tôi chuồn được?”

“Ông chủ, lão cha của em còn hai tuần nữa thì sẽ trở về, không hiểu vì sao, cứ đến tháng chín hàng năm thì em sẽ phát bệnh, hiện tại là tháng chín rồi, bệnh sắp tái phát, cho nên lão cha sẽ trở về để chăm sóc em, anh chờ sau khi em hết bệnh, mới trở về quán, được không?”

“Phát bệnh?” Cung Chính Hoa nhìn tới nhìn lui đều cảm thấy Quan Sơn Nguyệt rất bình thường, sắc mặt hồng hào, như thế nào cũng nhìn không ra là đang bị bệnh, nhất định lại đang muốn lừa hắn mà : “Lại gạt tôi, có phải hay không?”

Quan Sơn Nguyệt trầm trọng lắc đầu : “Không, em là thật sự sinh bệnh, hàng năm đến ngày trăng tròn tháng chín, em sẽ bị bệnh, em sợ mình sẽ chết, cho nên trước khi chết, em muốn được ở cùng một chỗ với anh.”

Chết? Càng nói càng khoa trương, rõ ràng là muốn hạn chế hành động của hắn, không muốn cho hắn trở về Thiên Mâu mở quán. Cung Chính Hoa tức giận cực kỳ, dù sao ý của Quan Sơn Nguyệt chính là mặc kệ như thế nào cũng không cho hắn trở về, càng cầu xin y thì càng mất mặt. Hắn tiếp tục ra sức đâm rau, sau đó phần hận nhét nó vào miệng, giống như đang cắn cái đầu của Quan Sơn Nguyệt.

“Ông chủ, em đã nhờ người chuẩn bị một gian phòng bên cạnh cho anh, anh có thể ngủ ở nơi đó. Quần áo cùng dụng cụ tắm rửa đều đã có sẵn, nếu anh mệt mỏi thì có thể đi nghỉ ngơi trước, em buồn ngủ rồi, ngủ ngon nha.”

Cung Chính Hoa giật mình nhìn theo bóng dáng của Quan Sơn Nguyệt, không thể tưởng được Quan Sơn Nguyệt cái gì cũng chưa làm, hắn vốn nghĩ..... đến buổi tối, Quan Sơn Nguyệt nhất định sẽ có những hành động ác liệt hơn, không thể ngờ là y lại không làm vậy, thật sự còn ngoan ngoãn chui vô chăn để ngủ.

Hắn đứng lên, có điểm hơi bối rối, bởi vì tình huống đều ngoài dự của hắn.

Quan Sơn Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn : “Ông chủ, chén bát trên bàn cũng không cần thu dọn, một chút nữa bọn họ sẽ tự động đến dọn dẹp. Anh mệt mỏi chưa? Mau đi ngủ đi, bỗng nhiên em cảm thấy mệt mỏi quá, có phải bên ngoài đang có mưa không? Em ngủ được hương vị hơi đất.”

Y đối thoại ông nói gà bà nói vịt, làm cho Cung Chính Hoa càng cảm thấy khó hiểu hơn. Hắn quay đầu nhìn ra bên ngoài, bên ngoài không có mưa, thậm chí ngay cả dấu hiệu cũng không có, nhưng Quan Sơn Nguyệt giống như thực mệt mỏi, đôi mắt nhắm chặt lại, hắn cảm thấy không khí có chút quái dị, thành thật nói: “Bên ngoài không có mưa.”

Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên trở nên mệt mỏi vô cùng, dường như không mở nổi hai mí mắt, y thốt ra câu được câu không: “Ác, đợi lát nữa trời sẽ mưa. Ông chủ, ngủ ngon.”

Cung Chính Hoa đang muốn hỏi y, rốt cuộc là y đang làm cái quái gì, nhưng Quan Sơn Nguyệt đã thật sự nhắm mắt, giống như đã ngủ rất say. Cung Chính Hoa cảm thấy sự việc có điểm không thích hợp, nhưng

cũng không biết là không đúng chỗ nào, vì thế, hần nhẹ nhàng đóng cửa lại, bên ngoài có người dẫn hần đi đến gian phòng đã được chuẩn bị sẵn.

Trong phòng của hần, quần áo, dụng cụ rửa mặt chải đầu đều có đầy đủ, hần ngồi trên giường, còn có người trải giường chiếu sẵn cho hần, sau đó cung kính nói với hần: “Cung tiên sinh, xin nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, cảm ơn.” Cung Chính Hoa chui vào trong chăn bông, tuy rằng hần bị người ta bắt cóc, nhưng mọi người ở đây tựa hồ đối với hần thực kính trọng, hần cũng không bị ngược đãi, nhưng vẫn cảm thấy có một sự quái dị thật khó nói, hần nằm ở trên giường nghĩ tới nghĩ lui, qua một lúc lâu, cũng dần dần rơi vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, nghe được một trận sấm sét, bên ngoài trời đang đổ mưa to. Hần mơ màng ngồi dậy, nhìn ra cửa sổ, quả nhiên là có mưa, Lời nói của Quan Sơn Nguyệt quả nhiên đã ứng nghiệm.

Lúc này, có tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, lộn xộn mà hỗn loạn, hần nhấc chăn lên, đi đến cạnh cửa, còn chưa kịp mở cửa phòng, đã nghe bên ngoài truyền đến nhiều tiếng nói thì thầm, mà nội dung đều rất giống nhau, chỉ có một câu khiến kẻ khác dị thường hoảng sợ —

“Thiếu gia phát bệnh rồi!” (Bệnh gì đây ta, ta nhớ lúc coi Who’s sleep with me, em Jae cũng phát bệnh vào những đêm mưa.)

Ta oải truyện của chị Tư wa’, chi chít chữ = =”, edit wai’ wai’ mà ko có điểm kết, chuột còn bị khìn nữa chứ:((

4. Chương 4

“Thiếu gia bắt đầu phát bệnh rồi!”

“Đừng hoảng hốt, mau đi gọi bác sĩ đi!”

“Thiếu gia bắt đầu khó thở!”

“Tình huống như thế nào?”

“Thiếu gia sắp thở không nổi rồi!”

Những thanh âm chứa đầy sự hoảng hốt, cứ tựa như thủy triều liên tiếp truyền đến bên tai Cung Chính Hoa. Đây không phải là đang diễn kịch đấy chứ? Rõ ràng ban nãy Quan Sơn Nguyệt thoát nhìn còn rất bình thường cơ mà, sao có thể nói bệnh liền bệnh được? Nhất định là cả bọn liên hợp nhau để lừa gạt hần!

Cung Chính Hoa quyết định không để ý tới những loạt thanh âm kia nữa, hần bịt chặt tai lại, tự nói với bản thân: ngủ, nhất định là Quan Sơn Nguyệt lại đang làm trò quỷ, mau ngủ thôi.

Đêm hôm đó hần thật sự là ngủ không được yên giấc, bởi vì tiếng bước chân bên ngoài không ngừng nện lên mặt đất, còn đèn xe ô tô thì chiếu vào cửa sổ sáng loáng, làm cho hần cảm thấy chói mắt muốn chết. Đến buổi sáng, hần đối diện chết khiếp, cũng không có người nào đến đưa cơm cho hần ăn. (Tội ẻm, bị bắt về rồi bị bỏ đói...)

Hần cảm thấy tâm tình hơi hơi bất an, không biết Quan Sơn Nguyệt có bệnh thật hay không.

...

...

Hần được đưa vào trong phòng của tổng quản, tuy bộ dáng của đối phương vẫn uy nghiêm giống như hôm qua, nhưng khi vừa nhìn đến hốc mắt của y, hần liền nhận ra người này đã thức trắng cả đêm qua.

“Cung tiên sinh!” Đằng Điền Nghĩa nói: “Cậu còn chưa ăn sáng! Mời đến đây ăn cùng tôi, bởi vì thiếu gia phát bệnh, cho nên sáng nay không kịp nấu.”

“Quan Sơn Nguyệt thật sự bị bệnh sao?”

Đối với nghi vấn của Cung Chính Hoa, Đàng Điền Nghĩa tựa hồ phi thường không vui, y dùng ngữ điệu lạnh như băng để trả lời: “Có người nào giả bệnh mà huyết áp tuột xuống ở mức bốn, năm mươi, tim đập hỗn loạn hay không?”

Cung Chính Hoa không dám nói nữa, lại âm thầm phỏng đoán tình huống, hẳn là Đàng Điền Nghĩa đang quan trọng hóa vấn đề lên thôi.

Hắn yên lặng ăn điểm tâm, mà Đàng Điền Nghĩa cũng yên lặng không nói thêm gì nữa.

Còn chưa kịp ăn xong, tiếng bước chân bên ngoài bỗng nhiên trở nên dồn dập hơn :”Đàng Điền tổng quản, thiếu gia không xong rồi, nhịp tim đập loạn xạ,nhất định phải đưa đến bệnh viện ngay!”

Làm gì mà khoa trương vậy trời! Cung Chính Hoa âm thầm nhủ mày. chẳng lẽ Quan Sơn Nguyệt không hiểu được, càng diễn trò thì càng làm cho người khác cảm thấy lố bịch hay sao?

Mà tổng quản vừa nghe tên đàn em báo cáo xong, lập tức đứng lên, hạ lệnh: “Mau, đưa đến bệnh viện!”

Đàng Điền Nghĩa cũng đồng thời nhìn về phía Cung Chính Hoa : “Cung tiên sinh, thiếu gia bệnh nặng rồi, tôi không có thời gian xử lý tình cảm của hai người nữa, hiện tại thiếu gia cũng chưa hạ mệnh lệnh gì mới, thôi thì cậu cứ về nhà trước đi, tôi sẽ kêu đàn em lái xe đưa cậu về.”

Trải qua ba ngày hai đêm bị bắt cóc, cuối cùng,vào buổi sáng ngày thứ ba, hắn lại bị đuổi về Thiên Mẫu.Trên đường đi, tên đàn em có mái tóc húi cua, ngay cả một câu cũng không thêm nói,cứ im lặng lái xe đi thẳng. Hắn thử cùng gã bắt chuyện, nhưng tên kia tựa hồ đang rất lo lắng, một câu cũng không đáp trả, vì thế,lúc mười giờ hai mươi lăm phút sáng, hắn trở về trước cửa quán quen thuộc của mình.

Trong suốt một tuần, Quan Sơn Nguyệt căn bản cũng không có xuất hiện, thậm chí không có liên lạc, làm cho hắn thật hoài nghi đến tột cùng là Quan Sơn Nguyệt đang giả trò quỷ, hay là thật sự đã bị bệnh nặng?

...

...

“Thực xin lỗi, hiện tại chúng tôi phải đóng cửa quán, xin ngày mai đến sớm hơn một chút.”

Hiện tại đã gần tám giờ, nhìn thấy bóng người lướt qua khóe mắt, Cung Chính Hoa ngay cả đầu cũng không nâng lên,chỉ lễ phép nói một câu qua loa để chuẩn bị dọn dẹp quán.

Đối phương cất tiếng nói: “Cung tiên sinh, là tôi đây! Lần này mạo muội tới chơi.”

“Đàng Điền Nghĩa?”

Cung Chính Hoa ngẩng đầu lên, Đàng Điền Nghĩa tiều tụy đến mức hắn không thể tin được, tựa như y đã già đi mất mười tuổi.

“Đàng Điền tiên sinh, trông ông có vẻ mệt mỏi quá.”

“Cung tiên sinh, chỉ cần là vì thiếu gia, thì mọi sự mệt mỏi đều đáng giá. Hôm nay thiếu gia đã khôi phục thần trí được một chút, nhưng tình huống vẫn chưa hoàn toàn ổn định, tuy rằng thiếu gia không có nói gì, nhưng tôi biết y rất muốn gặp cậu, mời cậu theo tôi trở về để chiếu cố thiếu gia, được không?”

“Y thật sự bị bệnh nghiêm trọng đến như vậy sao?”

“Đã phải lưu lại phòng cấp cứu hết một tuần, lần phát bệnh này tựa hồ còn nghiêm trọng hơn lúc trước.”

Trên cơ bản, Đàng Điền Nghĩa thoát nhìn là một người thực sự chánh trực, cho nên Cung Chính Hoa không có cách nào tưởng tượng y sẽ nói dối vì Quan Sơn Nguyệt, hơn nữa nhìn bộ dáng mệt nhọc của y, hay là Quan Sơn Nguyệt bị bệnh rất nặng?

“Nhưng ngày hôm đó lúc tôi nói chuyện với y, rõ ràng y vẫn còn khỏe lắm mà, không có khả năng lại bệnh bất ngờ như vậy?”

“Cung tiên sinh,bệnh trạng của thiếu gia vốn cũng rất kỳ quái, hàng năm,cứ đến thời điểm này là sẽ phát bệnh, có khi còn trở nên rất nghiêm trọng, đây gọi là tâm bệnh”

“Tâm bệnh?”

Đặng Điền Nghĩa dường như cũng không muốn nhiều lời về tình huống của Quan Sơn Nguyệt :”Cung tiên sinh, trước kia bắt cóc cậu,sau đó còn nói ra những lời thất lễ, đều là lỗi của tôi. Nhưng lúc này đây,tôi thật sự thỉnh cầu cậu, xin cậu nhất định phải trở về giúp chúng tôi chăm sóc cho thiếu gia, nếu lần này thiếu gia khỏi bệnh, thì tôi sẽ không ngăn cản chuyện tình yêu của hai người nữa, hơn nữa về sau nhất định sẽ liệt tên cậu vào danh sách khách quý của tổ chức.”

Nhìn đến biểu tình chân thành của Đặng Điền Nghĩa, tuyệt đối không có khả năng là đang lừa hấn, Cung Chính Hoa bỗng nhiên nghĩ đến vẻ mặt Quan Sơn Nguyệt đêm hôm đó hơi là lạ, hấn chợt cảm thấy một trận hoảng hốt, dường như Quan Sơn Nguyệt thật sự bị bệnh rất nặng! Hấn nhìn thoáng qua đồng nội chảo chưa tẩy rửa, bối rối nói: “Ông chờ một chút, tôi rửa nốt mấy cái nồi, sau đó sẽ đi theo ông.”

Đặng Điền Nghĩa cười rộ lên : “Rất cảm ơn cậu, Cung tiên sinh.”

Hấn biết Đặng Điền Nghĩa xem mối quan hệ của hấn cùng Quan Sơn Nguyệt trong lúc đó giống như quan hệ của tình nhân, nhưng mà bọn họ thực sự đâu có yêu nhau đâu, nếu nói có, không bằng nói là Quan Sơn Nguyệt đơn phương yêu hấn. Hấn có chút chột dạ,áp úng trả lời Đặng Điền Nghĩa: “Không có gì, y vốn là người giúp việc trong quán của tôi, đến thăm y một chút cũng được.”

...

...

Lần này hấn được đưa thẳng đến phòng của Quan Sơn Nguyệt.Gian phòng thực u tĩnh, Quan Sơn Nguyệt đang nằm nghỉ ngơi trên giường, bên cạnh còn bày ra một cái giá truyền nước biển, hiện tại y đang được truyền dịch dinh dưỡng.

“Thiếu gia ăn không ngon, cho nên chỉ có thể truyền dịch để bổ sung dinh dưỡng.”

Đặng điền nghĩa một bên vừa giải thích một bên mở cửa phòng cho hấn : ” Nếu Thiếu gia biết cậu đến, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Bỗng nhiên y cầm lấy tay hấn, thành khẩn nói: “Xin cậu, nhất định phải làm cho thiếu gia ăn cơm, thiếu gia chỉ cần có thể ăn cơm, thì bệnh sẽ tốt hơn một nửa.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Cung Chính Hoa tiến đến gần Quan Sơn Nguyệt, chỉ thấy y tiêu tụy không thôi,đôi mắt đang nhắm nghiền,bộ dáng thoát nhìn giống như sắp chết,khác hấn so với một tuần trước. Cung Chính Hoa không dám tin chỉ mới trong một thời gian ngắn, mà Quan Sơn Nguyệt lại hốc hác đến mức này, xem ra lần này y bệnh thật nghiêm trọng .

“Quan Sơn Nguyệt, tôi đến xem thăm cậu đây.”

Quan Sơn Nguyệt hơi động lông mi, chậm rãi mở mắt.Trong khoảnh khắc y vừa mở mắt ra, trái tim Cung Chính Hoa bỗng nhiên co rút kịch liệt, ánh mắt kia thật sắc bén,g giống như có thể bắn xuyên qua tâm can của hấn, tư tưởng của hấn, không cho phép hấn suy nghĩ đến những điều gì khác ngoài Quan Sơn Nguyệt.

Cung Chính Hoa cảm thấy bản thân đã hoàn toàn bị ánh mắt này nhìn thấu, hơn nữa cũng hoàn toàn bị xâm chiếm, hấn không khỏi nghĩ đến nụ hôn của Quan Sơn Nguyệt,hấn cũng không cảm thấy chán ghét loại cảm giác đó, kỳ thật mà nói,nó vừa nóng lại vừa mê người, vừa mới nghĩ đến mà hấn đã mặt đỏ tai hồng.

Mình tội cùng là đang suy nghĩ cái gì vậy chứ ? Rất hạ cấp,hấn liền âm thầm mắng chửi bản thân là bị bệnh thần kinh, bị một tên học sinh có gương mặt đáng yêu hôn thì có cái gì mà phải say mê, quả thực là rất mất mặt, mà tên kia là nam sinh chứ không phải nữ nha!

“Ông chủ, anh đã đến rồi, em vừa nhìn thấy anh ở trong mộng đó!”

Hữu khí vô lực, đôi mắt hữu thần của Quan Sơn Nguyệt lập tức trở nên tan rã, tựa hồ không còn nắm bắt được tiêu điểm ở phía trước.

Quan Sơn Nguyệt nói chuyện một cách mệt mỏi, khiến Cung Chính Hoa âm thầm kinh hãi, hẳn không ngờ biểu hiện của Quan Sơn Nguyệt còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn, bộ dạng của y giống như sắp đi gặp Diêm Vương đến nơi, y sẽ không chết thật đấy chứ?

Đằng Điền Nghĩa nhìn thấy bệnh trạng của Quan Sơn Nguyệt, nước mắt cũng sắp chảy ra, nhưng y cố dè nén lại, thương tâm nói: “Thiếu gia, tôi gọi người nấu một ít cháo, mang lên đây cho cậu ăn, được không?”

“Sao cũng được.”

Tuy chỉ là một câu trả lời yếu ớt, nhưng sự vui mừng của Đằng Điền Nghĩa lại lộ rõ trên nét mặt, y chuyển hướng sang Cung Chính Hoa : “Cung tiên sinh, trong suốt một tuần, đây là lần đầu tiên thiếu gia muốn ăn đó, quả nhiên mời cậu đến là đúng, tôi lập tức đi chuẩn bị đây!”

Đằng Điền Nghĩa thùng thình tiêu sái đi ra ngoài, mà Cung Chính Hoa cũng rất xấu hổ, ngồi ở bên cạnh Quan Sơn Nguyệt. Quan Sơn Nguyệt vẫn nhắm chặt đôi mắt lại, như là không có tinh lực để nói chuyện với hắn. Không bao lâu sau, Đằng Điền Nghĩa mang theo một bát cháo tiến vào, từng muỗng từng muỗng đút cho Quan Sơn Nguyệt ăn, không ngờ y vừa mới ăn vào, ngay lập tức liền nôn hết ra, tình huống so với lúc Cung Chính Hoa vừa mới đến còn muốn nghiêm trọng hơn. (ò, em Nguyệt không nhẽo wa’ = =)

Quan Sơn Nguyệt nôn đến mức cả gương mặt đều trở nên tái mét, tựa hồ tùy thời đều có thể tắt thở, mà Cung Chính Hoa ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt còn trắng hơn y, hô hấp cũng bất ổn. Hắn không ngờ Quan Sơn Nguyệt thật sự bệnh nặng đến như vậy, ngay cả ăn cháo mà cũng không được, hắn liền đứng lên, không để ý đến ánh mắt kỳ quái của Đằng Điền Nghĩa, vội vã hỏi: “Phòng bếp ở đâu vậy?”

Đằng Điền Nghĩa không hiểu hắn đang muốn làm cái gì : “Cung tiên sinh?”

Cung Chính Hoa đời này ngoại trừ Quan Sơn Nguyệt ra, thì hắn chưa từng rống to vào mặt người khác, nhưng lúc này hắn lại dám thét vào mặt của Đằng Điền Nghĩa, kẻ mà trước đây hắn sợ đến chết khiếp: “Tôi hỏi phòng bếp ở đâu? Ông nghe không hiểu hả?”

Đằng Điền Nghĩa bị hắn dọa, cũng đứng lên nói: “Tôi dẫn cậu đi.”

Quả nhiên, y nhanh chóng dẫn Cung Chính Hoa đến phòng bếp.

Sau khi vào bếp, Cung Chính Hoa lập tức mở tủ lạnh ra, xem xét bên trong, hắn giống như bạo quân, bỗng dưng chửi ầm lên: “Các người đang làm cái gì vậy? Ngay cả thực phẩm dinh dưỡng cũng không có, hèn chi Quan Sơn Nguyệt không chịu ăn cái gì hết, mau đem giấy bút đến đây cho tôi!”

Có một tên đàn em vội vàng đem giấy bút đến, Cung Chính Hoa nhất nhất viết xuống một loạt danh sách đồ ăn thức uống, sau đó hắn lại mở ngăn tủ để gia vị ra, bên trong thiếu thốn đủ thứ, hắn nhìn không được lại chửi ầm lên một lần nữa, mắng cho bọn họ xấu hổ vô cùng, ai cũng cúi đầu đếm giá, không dám hó hé một tiếng nào.

Hắn lại viết lên giấy thêm một loạt danh sách, nghiêm khắc đưa cho bọn đàn em : “Các người nội trong một giờ phải mua hết những thứ này cho tôi, bằng không tôi sẽ cắt đầu mấy người giống như cắt củ cải, nghe không?”

Đằng Điền Nghĩa liền tiếp nhận thực đơn, rồi đưa cho đám đàn em : “Mau, nhanh đi mua đi, trong một giờ là phải trở về nha!”

Tên đàn em kia sợ Cung Chính Hoa gần chết, lí nhí trả lời: “Dạ, Cung đại ca.”

Mà những người khác tựa hồ cũng giống tên kia, hoàn toàn xem Cung Chính Hoa như đại ca chân chính của bọn họ.

...

...

Năm mươi chín phút sau, đám đàn em lần lượt trở về, khắp người bọn họ đều đổ đầy mồ hôi lạnh, không biết đã xông pha vô bao nhiêu siêu thị, một tên nơm nớp lo sợ hỏi: “Cung đại ca, em không muộn chứ?”

Cung Chính Hoa cũng không muốn nói nhiều, dù sao lúc này hắn phải mau nấu canh cho Quan Sơn Nguyệt uống :”Mau mang thực phẩm đến đây!”

Tên đàn em vâng dạ liên tục như súng liên thanh, vội vàng đưa nguyên liệu cho hắn, Cung Chính Hoa rửa sạch đồng rau củ,sau đó mới bắc nồi lên để nấu. Bọn đàn em thấy hắn khẩn trương như vậy,cũng không dám nhiều lời, vội vàng lui xuống.

Cung Chính Hoa chảy mồ hôi đầy người, thật vất vả mới nấu xong, hắn ném thử hương vị, cảm thấy phi thường vừa lòng, mới đổ canh vào trong bát mang đến phòng cho Quan Sơn Nguyệt. Trên đường đi, khí thế của hắn thập phần dọa người, cho nên cũng không có ai to gan chạy đến ngăn cản.

Quan Sơn Nguyệt nằm bên trong phòng, chỉ có Đằng Điền Nghĩa đang chiếu cố y.

Cung Chính Hoa đi đến bên cạnh Quan Sơn Nguyệt, đặt chén canh ở đầu giường : “Quan Sơn Nguyệt, tỉnh lại, tôi muốn cho cậu uống canh.”

Quan Sơn Nguyệt chậm rãi mở mắt, hữu khí vô lực nói: “Miệng của em đắng quá, không muốn ăn gì hết.”

Hắn vất vả cả buổi sáng để nấu canh! Hắn hao phí tinh lực, chảy đầy mồ hôi,nấu canh cho cái tên thường xuyên quấy rối *** hắn, vậy mà y dám nói không muốn ăn! Cung Chính Hoa lại bạo phát, hắn không để ý bộ dáng gầy yếu của Quan Sơn Nguyệt, bắt lấy cổ áo của y mà lắc tới lắc lui : “Hỗn đản, đứng lên cho tôi, cậu làm ra cái bộ dáng bệnh tật yếu ớt khiến cho tôi cảm thấy thật chán ghét. Cậu đừng tưởng cậu sinh bệnh thì tôi không dám đánh cậu, nói cho cậu biết, tôi là tôi nóng cậu lâu rồi nha,không thể nhịn được nữa, lúc ở quán của tôi, cậu đập bể hơn hai mươi cái đĩa, tôi còn chưa tính toán sổ sách với cậu, cậu tuyệt đối không thể chết, nghe thấy không?”

Đằng Điền Nghĩa vội hô lên: “Thiếu gia còn đang bệnh, Cung tiên sinh ơi.”

Dùng ánh mắt hung tợn nhìn trừng trừng vào Đằng Điền Nghĩa, Cung Chính Hoa rống giận: “Ông cũng im cho tôi, tại mấy người cứng chiều y quá, nên y mới có thể yếu đuối như vậy, mưa có một trận mà cũng bệnh, chỉ cần uống hết chén canh này,tôi cam đoan bệnh gì cũng khỏi.”

Đằng Điền Nghĩa bị hắn mắng đến nói không ra lời, cũng bị khí thế của hắn làm cho cả kinh.

Cung Chính Hoa phát điên,tiếp tục mắng vào mặt Quan Sơn Nguyệt: “Bây giờ tôi phải tính toán nợ nần với cậu, mau ngồi dậy cho tôi, Quan Sơn Nguyệt. Tôi tân tân khổ khổ chảy đầy mồ hôi, liều mạng xuất ra bao nhiêu bản lĩnh để nấu canh, nếu cậu không uống,tôi sẽ làm thịt cậu liên, nếu uống hết, mặc kệ cậu muốn hôn môi hay làm tình, tôi đều để yên cho cậu làm!”

Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên trợn to mắt, từng tia sáng chợt lóe lên, giống như bầu trời đêm tràn ngập ánh sao : “Anh thật là dữ dội nha, ông chủ.”

“Hừ, như vậy là đã khách khí quá rồi, rốt cuộc cậu có muốn uống canh hay không?”

Cung Chính Hoa cả giận nói.

“Em muốn uống, bởi vì người ta rất muốn được làm tình cùng anh, em phải làm suốt một buổi tối luôn!”
Quan Sơn Nguyệt phóng thấp âm giọng, giống như đang làm nũng.

“Tùy tiện cậu, muốn làm từ buổi tối đến hừng đông cũng được.”

Cung Chính Hoa có thể nhận thấy ánh mắt của Đằng Điền Nghĩa phóng tới trên người, làm cho hắn cả khuôn mặt đều đỏ lên. Trước mặt người thứ ba mà nói cái gì làm tình,rồi hôn môi, tuy rằng thực đáng xấu hổ, nhưng chỉ cần Quan Sơn Nguyệt chịu uống hết chén canh thì hắn cũng chấp nhận.

“Tôi dứt cậu uống nha, ngồi lên đi.”

Sau khi giúp Quan Sơn Nguyệt ngồi ngay ngắn, Cung Chính Hoa dùng miệng thổi từng muỗng từng muỗng để nước nguội bớt, rồi mới cho Quan Sơn Nguyệt uống.

Về mặt Quan Sơn Nguyệt trông thật đau khổ khi uống muỗng thứ nhất,nhưng sau khi uống xong, khuôn mặt của y chợt sáng rực lên, làm nũng với Cung Chính Hoa: “Ngon quá, ông chủ, thật sự rất ngon!”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, mau uống đi.”

Cung Chính Hoa cảm thấy trên mặt nóng quá, vừa rồi bản thân đã nói ra thật nhiều lời đáng xấu hổ, hắn không dám nhìn đến mặt của Đặng Điền Nghĩa, lại càng không dám xem mặt Quan Sơn Nguyệt, hắn tiếp tục thổi canh, cố gắng trốn tránh ánh mắt của hai người kia, tiếp tục đút Quan Sơn Nguyệt ăn.

Sau khi Quan Sơn Nguyệt uống sạch sẽ hết nguyên một chén canh, lại làm nũng với hắn: “Tay nghề của anh thật giỏi, em còn muốn uống nữa!”

Cung Chính Hoa giúp Quan Sơn Nguyệt nằm xuống, hắn không biết lúc này, trong mắt của Đặng Điền Nghĩa, hành động của hắn ôn nhu đến mức nào.

“Một chút nữa tôi sẽ nấu cháo cho cậu ăn, cậu nên ngủ tiếp để phục hồi tinh thần.”

Lộ ra ánh mắt thất vọng, Quan Sơn Nguyệt lôi kéo tay của Cung Chính Hoa, giống như phải nắm được tay hắn thì y mới an tâm. Không lâu sau, Quan Sơn Nguyệt lại dần dần rơi vào giấc ngủ, Cung Chính Hoa mới nhẹ nhàng rút tay ra.

Đặng Điền Nghĩa lập tức ngồi nghiêm chỉnh, lấy đại lễ cùng dãi: “Cung tiên sinh, thiếu gia nhờ cậu chăm sóc vậy, tôi đây sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Đương nhiên bên trong lời nói của Đặng Điền Nghĩa có mang theo ý tứ thập phần hàm xúc. Nghĩa là: Đôi tình nhân đang ở chung, mà tôi lại mặt dày ở trong này quấy rầy.

Cung Chính Hoa muốn biện giải, nhưng lại nghĩ đến những lời nói của mình ban nãy, thật sự cũng không biết nên phản bác như thế nào, hắn cúi đầu nói: “Không phải như ông nghĩ đâu, Đặng Điền tiên sinh.”

Đặng Điền Nghĩa mở miệng đáp trả cho có lệ: “Vâng, Cung tiên sinh, tôi lui xuống trước nha.”

Cung Chính Hoa sờ sờ mặt mình, độ ẩm rất cao, hắn liếc nhìn sang gương mặt tái nhợt tiêu tụy của Quan Sơn Nguyệt, nội tâm lại cảm thấy co rút, hắn đứng lên, đi đến phòng bếp, trong đầu đầy ấp suy nghĩ, không biết nên nấu món cháo gì vừa ngon lại vừa đầy đủ dinh dưỡng để cho y ăn

...

...

“Ngon quá, thật là ngon.”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra vẻ mặt hạnh phúc giống như đang bay trên thiên đường: “Anh nấu món gì cũng ngon, em thật sự rất hạnh phúc.”

“Đừng có nói quá lên như vậy, tôi nấu không ngon đến mức đấy đâu.”

Quan Sơn Nguyệt hiện tại đã không cần truyền nước biển nữa, có thể tự mình ăn cơm, cho nên sắc mặt so với mấy ngày hôm trước thoát nhìn hồng hào hơn rất nhiều, gương mặt búp bê vừa đáng yêu vừa anh tuấn, khi nói lên những lời ca ngợi càng khiến người ta tâm đắc thần trí.

“Anh nấu ngon thật mà, bởi vì bên trong món ăn có chứa tình yêu tràn đầy của anh dành cho em nè, em rất say mê, rất hạnh phúc, vui quá đi.”

Chỉ cần tinh thần hồi phục, Quan Sơn Nguyệt sẽ liên tục quấy nhiễu *** hắn, dù sao bị y chiếm tiện nghi mãi cũng thành thói quen, Cung Chính Hoa cũng lười tranh cãi. Nếu y có thể quấy rồi ***, tức là thân thể cũng càng ngày càng khỏe hơn rồi.

Quan Sơn Nguyệt thấy hắn không phản ứng, ha ha cười rộ lên: “Ông chủ, gần đây em bảo anh yêu em, mà anh cũng không phản đối, rốt cục anh thừa nhận rồi đúng không?”

“Nếu có thời gian nói nhảm như vậy, không bằng mau ăn hết cơm giùm tôi đi.”

“Thật hung dữ, ông chủ, trước kia anh đâu có khó chịu với em như vậy đâu, nhưng bây giờ cứ la người ta hoài!”

“Tôi đâu có la mắng cậu đâu? Nói vậy!”

Quan Sơn Nguyệt đem mặt chuyển qua trước mắt hắn, lại bắt đầu ba hoa chích choè: “Ông chủ, lúc em bị bệnh ý, em vẫn mơ thấy anh, em mơ thấy anh cởi quần áo, cảnh tượng rất là đẹp!”

“Cậu đứng đắn một chút, được không?”

“Này có gì mà không đứng đắn, em không chỉ mơ thấy anh cởi quần áo, mà anh còn hôn em. Anh hôn rất nhiệt tình, làm cho em kích động quá chừng, chỉ muốn yêu anh một trăm vạn lần.”

Y bủi môi : “Ông chủ, anh có nhớ không,lần trước anh nói chỉ cần em uống hết canh, anh sẽ để em làm chuyện gì đó thì phải?”

Cung Chính Hoa đem ánh mắt chuyển sang hướng khác, giọng nói có chút bất ổn: “Nhớ rõ!”

“Bắt quá hiện tại thân thể của em còn kém, đại khái là không thể làm tình được, anh có biết không ? Như vậy là đáng thương lắm đó. Rõ ràng người yêu đang ở bên cạnh, mà ôm cũng không thể ôm.Ồi,em đáng thương quá!”

Y càng nói càng cường điệu, càng thêm mắm thêm muối cho sự đáng thương của mình: “Hơn nữa anh hung dữ với em quá hà, từ khi chăm sóc em đến bây giờ,anh cũng chưa từng cười một cái, không phải anh đã yêu người khác rồi đấy chứ?”

“Cậu nói bây bạ gì đó? Nhanh ăn cơm đi!”

“Anh hôn em, em mới ăn.”

Cung Chính Hoa rốt cục có phản ứng rung động một chút, Quan Sơn Nguyệt dựa sát gương mặt búp bê chết người vào mặt hắn, ánh mắt tràn ngập một ngàn tia nhiệt tình, khiến Cung Chính Hoa giống như một con ếch bị rần thôi miên, bỗng nhiên không thể động đậy,nhiệt độ toàn thân cũng tăng cao.

“Em yêu anh, ông chủ, nhưng rốt cuộc anh có yêu em không? Cho tới bây giờ anh cũng không nói anh yêu em, anh có biết làm như vậy thì trong lòng người ta bất an lắm không ? Cho nên anh phải hôn em, chỉ cần anh chủ động một lần, trong lòng em sẽ yên ổn hơn,được không? Anhhhh, nếu anh không chịu, em sẽ tuyệt thực đến chết cho anh coi.”

Đây là uy hiếp hấn sao? Cung Chính Hoa đang muốn nói như vậy, nhưng Quan Sơn Nguyệt dựa vào càng gần hơn,dùng đôi mắt lóe sáng như sao mà xem xét hắn, Cung Chính Hoa cảm thấy tâm hoảng ý loạn, không có chỗ trốn, mà khuôn mặt lại đỏ bừng lên giống như đang phát hỏa ...

Èo em Hoa ra đáng đại tỷ wa'....

5. Chương 5

“Cậu, cậu, mau tránh ra, nóng muốn chết!”

Cung Chính Hoa ấp a ấp úng, hắn vội vàng đẩy Quan Sơn Nguyệt ra, nhưng y lại càng dựa vào gần hơn, hắn không có cách nào khác, đành phải dùng sức đẩy thật mạnh.Quan Sơn Nguyệt vốn đang bị bệnh nên cơ thể trở nên vô cùng suy yếu, chỉ nghe phịch một tiếng, y đã bị hắn đẩy ngã lăn lóc trên chăn bông.

Có lẽ Quan Sơn Nguyệt bị văng đầu hoa mắt,nên y cứ nằm trên chăn bông suốt một lúc lâu mà cũng không động đậy hay phản ứng gì cả.

Cung Chính Hoa hoảng sợ, do tình thế cấp bách nên hắn mới dồn sức đẩy, trước kia thân thể Quan Sơn Nguyệt cường kiện, cho dù hắn đẩy như thế nào cũng không lung lay, nhưng lúc này y đang là bệnh nhân, sao mình lại có thể đẩy mạnh như vậy chứ !

“Cậu làm sao vậy, Quan Sơn Nguyệt, bị đụng vào đâu sao? Có đau không?”

“Anh hông cần lo cho em, ông chủ, em biết anh một chút cũng không yêu em, em biết nhất định là anh đã bị Đảng tổng quản cường áp đến để chiều cổ em, đúng hay không? Cho nên anh không muốn nhìn đến em, lúc chăm sóc em,gương mặt anh cũng chẳng cam lòng chút nào, ngay cả cười cũng không thèm cười, anh hứa sẽ cho em hôn,rồi làm tình đến sáng,thật ra đều là cố ý nói cho Đảng tổng quản nghe thôi, để ông ấy yên tâm, nghĩ là anh thật tình muốn chiều cổ em, nhưng thật ra anh không có thích em, anh chỉ muốn em mau mau khỏe lại, sau đó sẽ từ biệt em cho rảnh nợ.”

Y càng nói càng lớn tiếng, còn kèm theo tiếng khóc nức nở, Quan Sơn Nguyệt vừa nói, vừa khóc: “Oa~,anh trở về đi, em hông cần anh chiếu cố nữa, em có đói chết cũng không liên quan đến anh. Anh không thương em nên không muốn chăm sóc em, anh cứ giả vờ quan tâm em như vậy, sẽ làm cho em dấy lên hy vọng, khi một người đang bị bệnh,nếu có người đối xử tốt với hần,thì trong lòng hần sẽ sinh ra ảo tưởng, mỗi ngày em đều mơ thấy anh, còn anh căn bản là chán ghét em đến mức không muốn hôn em.”

“Quan Sơn Nguyệt, đừng cáu kỉnh nữa, được không?”

Cung Chính Hoa ôn tồn trấn an y, cũng rất áy náy vì ban nãy đã đẩy y quá mạnh.

“Anh đi ra ngoài, ngay cả hôn môi cũng không chịu, nghĩa là mọi lời anh hứa với em đều là dối trá, em không thêm yêu anh nữa, em quyết định sẽ cam chịu, em sẽ tùy tiện đi ra đường, tìm đại một con chó xấu nhất để yêu.”

Lời này có điểm buồn cười, nhưng Cung Chính Hoa thấy y khóc nghiêm trọng như vậy, cũng cười không được, hần vỗ vỗ lên bả vai của Quan Sơn Nguyệt, Quan Sơn Nguyệt lại đẩy tay hần ra : “Anh về đi, em phải đói chết, không thêm ăn cơm nữa!”

“Tên nhóc này sao lại đáng ghét như vậy!”

Cung Chính Hoa nhịn không được mà bắt đầu nổi nóng.

Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn hần : “Đúng,vì em là trẻ con, nên khi em nói em yêu anh,anh đều xem như trò hề, đúng hay không? Là trẻ con thì sẽ không bị tổn thương sao ? Tình cảm của em dành cho anh sâu đậm như vậy, nhưng anh có thêm để ý đâu, anh có hiểu được lòng của em không? Em khổ sở lắm, lại không thể khóc, khóc thì anh sẽ bảo em là trẻ con, nhưng bây giờ em phải khóc,em khóc cho anh coi,em không thêm quan tâm đến nhận xét của anh nữa, cho anh phiền chết luôn, thế nào? Thấy phiền thì đi đi!”

Cung Chính Hoa nóng giận, bản thân cả đêm không ngủ,ngồi ở bên cạnh để chiếu cố y, mà y còn nói ra mấy lời làm hần tức chết. Cung Chính Hoa đứng lên: “Được, tôi đi.”

Vừa nghe hần nói phải đi, Quan Sơn Nguyệt còn khóc lớn hơn nữa.

Thấy y khóc lóc om sòm,tự dưng Cung Chính Hoa thấy mình mang tội lỗi rất nặng, cước bộ của hần căn bản là giậm chân tại chỗ, nhìn Quan Sơn Nguyệt một cái,sau đó lại quay trở về, ngồi xổm người xuống bên cạnh y : “Thôi được, muốn hôn thì hôn, nhưng cậu phải ngoan ngoãn ăn cơm, cũng không được khóc nữa nha.”

Nước mắt của Quan Sơn Nguyệt tựa như vòi nước có thể tự động chót mở, vừa rồi còn khóc sụt sùi như vậy, thế mà vừa nghe Cung Chính Hoa cho phép hôn,hai dòng nước mắt lập tức ngừng chảy giống như kỳ tích,y vui vẻ nói: “Được, em không khóc nữa, em cũng sẽ ngoan ngoãn ăn cơm để bệnh mau khỏi, anh mau hôn em đi.”

Quả thực giống y như trẻ con (nó xạo đó= =” nó cáu lắm.)! Cung Chính Hoa ngồi trước mặt y : “Cậu nhắm mắt lại, tôi mới có thể hôn được!”

Quả nhiên Quan Sơn Nguyệt nhắm mắt lại liền, Cung Chính Hoa liều mạng cố vũ chính mình, chẳng qua chỉ là một nụ hôn mà thôi, chỉ cần nhẹ nhàng chạm môi là được. Vì thế hần cũng nhắm mắt lại, nhắm ngay miệng Quan Sơn Nguyệt mà nhẹ nhàng lướt một chút,khi bốn phiến môi khô khốc vừa ma sát vào nhau, trong lòng Cung Chính Hoa chợt nổi lên một cảm giác khác thường, nhưng hần lập tức chế trụ, vẫn cố làm ra vẻ đường như không có việc gì xảy ra :”Được rồi, hôn xong rồi, mau ngoan ngoãn ăn cơm đi.”

Khuôn mặt Quan Sơn Nguyệt lộ ra biểu tình “Anh gạt em”, y bất mãn nói: “Này mà kêu là hôn hả, người ta hôn chó còn nhiệt tình hơn, này căn bản không phải là hôn!”

“Cậu thực phiền nha, hôn cũng hôn rồi, còn bày đặt nhiều chuyện!”

Cung Chính Hoa cãi lại.

Quan Sơn Nguyệt dùng hai tay giữ lấy mặt của hần : “Không hợp cách, nụ hôn vừa rồi không tính, ông chủ, kỹ thuật hôn của anh dở ẹt, phải như vậy nè.”

“Cậu làm gì, a ”

Cung Chính Hoa chưa kịp nói hết câu, đã bị Quan Sơn Nguyệt gắt gao vòng tay qua cổ, kéo đến cường hôn, đầu lưỡi không khách khí, bắt đầu tham tiến vào miệng Cung Chính Hoa, chậm rãi men theo lợi và chân răng, một lần nữa lại chạm đến đầu lưỡi thấp nhiệt của hắn; Cung Chính Hoa bị hôn đến mức không thở nổi, cả người mềm yếu ngã vào trong lòng của Quan Sơn Nguyệt.

“Ông chủ, anh mãi cảm quá, chỉ là một nụ hôn mà anh cũng chịu không nổi ”

“Nói bậy bạ gì đó!”

Cung Chính Hoa thần tình đỏ bừng, trời ạ, đối phương bắt quá chỉ là một học sinh trung học, sao mình lại có thể phát xuân được chứ!

“Ồn thật, vậy hôn thêm một chút nữa, hôn cho anh không còn khí lực để nói chuyện luôn, như vậy anh sẽ không phản kháng được nữa.”

Quan Sơn Nguyệt liền ôm lấy hắn, lại dùng lực để hôn, kỹ xảo cao siêu khiến Cung Chính Hoa bắt đầu văng đầu hoa mắt, hắn hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, còn chủ động đáp trả lại nụ hôn của Quan Sơn Nguyệt.

“Ông chủ, anh đáng yêu quá, em sớm đã muốn yêu anh một ngàn một vạn lần.”

“Cậu là người bệnh — a.....”

Quan Sơn Nguyệt hôn hắn từ môi rồi kéo dài đến cổ cùng lỗ tai, nhẹ nhàng phả một hơi thở nhẹ ngay bên tai hắn, thấy gương mặt hắn đỏ bừng lên, toàn thân cũng có phản ứng run rẩy, Quan Sơn Nguyệt lúc này mới cảm thấy vừa lòng, y vui sướng nói: “Ông chủ, vừa rồi bắt quá là em lừa anh thôi, anh nghĩ rằng em thật sự bị bệnh đến mức không thể làm tình sao? Em đã sớm muốn làm với anh, nhưng mà anh bướng bỉnh quá đi, em không thể xuống tay cưỡng bức anh được! Cho nên phải giả bộ khóc lóc, anh rất có mẫu tính (Bản năng người mẹ =))), thấy người khác khóc thì anh sẽ có cảm giác tội lỗi, đúng không?”

“Cậu..... A —” Nhược điểm đã bị người ta nắm bắt, Cung Chính Hoa căn bản là nói không ra lời.

Nút áo sơ mi của hắn bị Quan Sơn Nguyệt cởi bỏ từng cái một, muốn có bao nhiêu phiến tình thì liền có bấy nhiêu.

“Dừng tay, dừng tay đi mà, Quan Sơn Nguyệt!”

“Ông chủ, đáng yêu lắm, em muốn làm cho anh thực thoải mái, thoải mái đến mức anh không có khí lực để phản kháng nữa.”

“Không, không cần!”

“Thật là phiền toái.”

Quan Sơn Nguyệt oán giận nở nụ cười.

“Buông tay, Quan Sơn Nguyệt, buông tay ra!”

Bị một tên nhóc học sinh nói ra những lời sắc mùi *** như vậy, mặt mũi của kẻ trưởng thành như mình còn để ở đâu nữa, Cung Chính Hoa không ngừng cự tuyệt, nhưng lời nói thốt ra khỏi miệng lại mỏng manh đến mức khiến cho người ta không thể tin phục.

“Lại khẩu thị tâm phi rồi, anh rõ ràng là rất muốn mà, đúng không?”

“Tôi không có!”

“Không có mới là lạ!”

Quan Sơn Nguyệt nở nụ cười, gương mặt búp bê khoái hoạt tươi cười, bỗng chốc trở nên vô cùng anh tuấn, khiến cho hắn hít thở không thông, tim Cung Chính Hoa lại đập loạn nhịp.

Gương mặt của hắn lúc này đã đỏ như Quan Công, bị một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều trêu đùa, chỉ có thể dùng năm chữ “Mất mặt đến cực điểm” để hình dung.

“Buông, Quan Sơn Nguyệt, buông ra!”

Cung Chính Hoa xấu hổ khùng khiếp khi phát hiện bản thân mình cũng bắt đầu có cảm giác, nhiệt lưu từ dưới thân nhanh chóng khuếch tán ra khắp các tứ chi, tay chân vừa tê dại vừa ngứa ngáy, lại có một cỗ khoái cảm nói không nên lời chậm rãi len lỏi vào tận xương tủy. Cha mẹ ôi mất mặt quá đi! Sao mình lại có thể vô dụng như vậy, mới bị ôm một chút mà đã có loại cảm giác này, quả thực là rất đáng xấu hổ!

“Ông chủ, đáng yêu thiệt nha, tiếng kêu của anh làm em hưng phấn quá. Lần đầu tiên đối với anh sẽ có điểm hơi vất vả, nhưng anh phải kiên nhẫn một chút, em nhất định sẽ tận lực khiến cho anh có được khoái cảm.”

Thế là, dưới sự dẫn dắt đầy mê hoặc của Quan Sơn Nguyệt, Cung Chính Hoa vừa thống khổ vừa khoái hoạt đạt đến đỉnh cao phong của tình ái....

(Xong,hết H =)),chắc lão tướng công của ta sẽ shock lắm đây.)

...

...

Lần quan hệ đầu tiên của đồng tính nam chính là gánh nặng cho thân thể, Cung Chính Hoa toàn thân đau nhức không chịu nổi, nhất là thắt lưng,cần bản không thể đứng dậy được, hần trần trụi nằm yên trên giường của Quan Sơn Nguyệt.

Quan Sơn Nguyệt lấy khăn lông thấm ướt,chậm rãi chà lau thân thể hắn, vẻ mặt của y vô cùng thỏa mãn,nhẹ giọng nói: “Ông chủ, thực xin lỗi, em không ngờ mình lại làm kịch liệt như vậy, nhưng vì anh rất đáng yêu,nên em không khống chế được, có điểm hơi thô bạo, nhất định là anh rất đau đúng không?”

Đau đến mức không còn khí lực để phản bác lời nói của y, cũng không còn khí lực để cảm thấy xấu hổ, Cung Chính Hoa im lặng nằm xụi lơ,để mặc cho Quan Sơn Nguyệt chà lau thân thể. Mảnh khăn lông mềm mại lướt nhẹ qua làn da, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt khiến hắn cảm thấy phi thường thoải mái, cho nên động cũng không muốn động.

“Mở chân ra một chút, để em lau chân cho anh.”

Tuy rằng ban nãy toàn thân đều đã bị Quan Sơn Nguyệt âu yếm qua, nhưng vừa nghe y nói ra câu này, hắn vẫn nhịn không được mà đỏ mặt lên.

Quan Sơn Nguyệt nhìn khuôn mặt đỏ như mông khỉ của hắn,liền nở nụ cười : “Ông chủ, vừa rồi những gì cần xem thì em đều đã xem cả rồi, anh không cần thẹn thùng, hơn nữa thân thể của anh xinh đẹp như vậy, cần bản là không nên mắc cỡ!”

“Câm mồm!”

Quan Sơn Nguyệt lại dùng khăn cọ nhẹ qua bắp đùi của hắn, ôn nhu chà sát, khiến hắn theo phản ứng sinh lý mà run lên, chỉ muốn ngồi bật dậy để chạy trốn.

Quan Sơn Nguyệt cười rộ lên, tựa hồ thập phần thỏa mãn, y cúi đầu xuống hôn hắn một cái : “Ông chủ, anh ngủ ở đây nha, em đi xử lý một việc, được không?”

“Không phải cậu đang bệnh sao?”

Quan Sơn Nguyệt hé ra khuôn mặt sáng lạn tuần tú, dùng thái độ làm cho người ta không thể tức giận được,bắt đầu cung khai: “Ngại quá, kỳ thật là bệnh của em từ khi được anh chiếu cố thì ngay ngày hôm sau đã khỏi rồi. Có điều nhìn thấy anh ân cần chăm sóc em như vậy, làm cho em cảm thấy giống như đang ở trên thiên đường ý, cho nên em chưa muốn nói cho anh biết là em đã khỏe, lúc ăn dứt thuốc cho em uống, em đều thừa dịp anh không chú ý, phun hết vô thùng rác. Ông chủ, mấy ngày nay anh rất tốt với em, nếu không phải trong lòng anh đã trở nên mềm hoá,thì làm sao em có thể làm tình cùng với anh.”

Tiểu tử này dám dùng mảnh khoe để gạt hắn! Cung Chính Hoa đang muốn nổi giận, bỗng dưng Quan Sơn Nguyệt đứng lên,thân thể xích lõa không một chút che đậy, Cung Chính Hoa nhìn thấy cảnh này,liền xấu hổ quay mặt đi. Tuy rằng lúc này đã cùng Quan Sơn Nguyệt tiếp xúc thân mật, nhưng khi đó hắn đang

chìm đắm trong khoái cảm, nên chưa chú ý đến thân thể của Quan Sơn Nguyệt, hiện tại nhìn gần như vậy, bỗng nhiên hắn cảm thấy thẹn chết đi được.

“Ông chủ, thân thể anh không thoải mái, ngoan ngoãn ngủ đi, sáng mai sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Quan Sơn Nguyệt lại tặng cho hắn một nụ hôn ngọt ngào, sau đó mới đi ra ngoài.

Cung Chính Hoa thật sự rất mệt mỏi, hắn liền nhắm hai mắt lại, trên chiếc chăn mềm mại vẫn còn lưu lại hương vị của Quan Sơn Nguyệt, ngửi vào cảm thấy phi thường thoải mái, không bao lâu sau, hắn cũng dần dần tiến nhập vào giấc mộng đẹp.

...

...

Mùi nước hoa thơm quá, thật nhẹ nhàng thư sướng.

Thân thể bị bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve, hắn vẫn đang trần trụi nằm trên giường, bàn tay kia chậm rãi trượt từ ngực đi xuống phía dưới, nháy mắt sẽ tiến đến nơi khiến hắn đỏ mặt, hắn liền bắt lấy bàn tay của Quan Sơn Nguyệt, mở to mắt ra : “Cậu làm gì? Quan Sơn Nguyệt —” Chợt hắn kêu to lên: “A! Anh là ai?”

Một vị nam nhân mặc bộ tây trang phẳng phiu, phi thường anh tuấn đang ngồi ở trước mặt hắn, y nhìn bàn tay bị hắn nắm trụ, mặt không đỏ, khí không suyễn, chỉ lộ ra nụ cười (đểu): “Không tồi nha, Tiểu Nguyệt đi đâu mà tìm được vị đại mỹ nhân này thế nhỉ? Tiếng thở dốc ban nãy thực làm cho người ta tâm động, cho tôi thưởng anh một lần được không?”

Người này đang nói nhắm cái gì vậy? Bắt lấy chăn bông, tim Cung Chính Hoa đập thình thịch, giống như muốn bay ra khỏi ***g ngực, nam nhân anh tuấn kia càng tươi cười cuồng nhiệt hơn, nụ cười đó thật sự có thể khiến cho cả nữ nhân lẫn nam nhân đều phải nhũn chân ra.

“Không cần sợ hãi, tôi không phải người xấu đâu, anh xem mặt tôi nè, thấy tôi có giống bạch mã vương tử không?”

Giống cái đầu anh ấy, tên này tươi cười thật vô lại, thoát nhìn cũng biết không phải là người tốt.

“Lấy tay ra!” Cung Chính Hoa phi thường hung hăng kêu to.

Nhưng nam nhân kia liền bắt lấy tay hắn, kéo đến bên miệng rồi hôn nhẹ, y tươi cười càng thêm khả ái: “Tiểu Nguyệt đang tuổi lớn nên tinh lực rất sung mãn, có điều nó không biết nhiều kỹ xảo. Đáng vẻ không giống như tôi, người đàn ông hai mươi tám tuổi, cả kỹ xảo cùng tinh lực đều là hạng nhất.....”

“Anh đang nói cái gì vậy? Buông ra mau!”

“Cho tôi hôn một chút cũng đâu có sao, Tiểu Nguyệt sẽ không để ý đâu, trước kia tôi hay dẫn nó đi chơi bởi khắp nơi, bạn gái của tôi chẳng khác nào là của nó, nên bạn trai của nó cũng là của tôi.”

Sau khi nói xong, dường như y thật sự muốn đè hắn xuống, Cung Chính Hoa sợ tới mức hoa dung thất sắc, lập tức la hét rầm trời.

Nam nhân kia nghe hắn hét chói tai như vậy, liền cười đến mức muốn tắt thở.

Quan Sơn Nguyệt nghe được thanh âm kinh hoàng của người yêu, từ bên ngoài chạy ào vào.

“Ông chủ, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm của Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên lại chuyển sang kinh hãi: “A, anh họ, anh về lúc nào vậy?”

Lại nhìn đến tay đối phương đang sờ loạn trên người Cung Chính Hoa, y liền kêu to chạy tới, liều mạng kéo tay Giang Tam Bạch ra: “Anh họ, đây là người yêu của em, anh không thể đụng vào!”

Giang Tam Bạch đã cười đến mức rã rời tay chân : “Anh định giỡn thôi, ai ngờ em tìm được một người yêu trình tiết như vậy, anh mới sờ một chút, mà hắn đã kêu muốn bế nhà, thật là vui ghê, đã lâu không đùa vui như vậy, cười đến đau cả bụng, ha ha!”

“Anh thực là không biết tiết tháo gì hết, đừng có chuyển mục tiêu vào ông chủ của em, bằng không em sẽ trở mặt đó!”

Ôm chặt lấy Cung Chính Hoa, Quan Sơn Nguyệt liều mạng bảo vệ người yêu của mình.

Giang Tam Bạch lấy từ trong túi ra một điều thuốc; trên khuôn mặt anh tuần lộc ra nụ cười nhạt, bao nhiêu lực hấp dẫn trí mạng đều phát tán ra ngoài, ánh mắt mang theo tiểu ý đủ để khiêu khích thần hồn của người đối diện :”Vì anh thấy nhàm chán nên mới đùa với hấn một chút thôi mà, thật sự là chưa có làm chuyện gì bậy bạ. Tiểu Nguyệt, lại đây, để anh xem em cao lên được bao nhiêu rồi.”

Quan Sơn Nguyệt nghe lời, liền đi đến bên cạnh. Giang Tam Bạch nhìn y một chút rồi nói: “Cha em sắp đến Đài Loan, em đã biết chưa?”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ : “Em biết.”

“Anh nghe nói em bị bệnh nặng nên mới vội vàng trở về đây, không ngờ em lại bình thường như vậy, em cố ý giả bệnh hay là bệnh thật đấy?”

“Cả hai!”

Quan Sơn Nguyệt thần nhiên thừa nhận, khiến Cung Chính Hoa lắp bắp kinh hãi, hấn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Quan Sơn Nguyệt thành thật như thế.

“Em nha, ăn vụng cũng không biết chùi miệng. Tất cả lời anh dặn, em đều quên hết rồi à? Sao có thể mang người về nhà? Nếu lúc này mà bị cha em phát hiện, chẳng phải sẽ càng rắc rối hơn sao? Rõ ràng là tự mình đi tìm phiền toái, hồi nhỏ em thông minh lắm mà, sao càng lớn thì càng ngu ngốc vậy?”

“Vì thế em mới phải nhờ tổng quản báo tin cho anh.”

Quan Sơn Nguyệt cúi đầu xuống, lời nói trở nên ngập ngừng.

“Một câu thôi, không có thời gian quản em, tự ị thì tự chùi đi.”(ẹc,ta hok bik phải nghĩa này hok nữa....Nguyên văn là : chính đích cái mông chính sát.)

6. Chương 6

Quan Sơn Nguyệt chu miệng lên : “Anh họ, em đã từng giúp đỡ anh rất nhiều lần đó nha!”

“Thôi đi, bộ em tưởng anh không hiểu em đang suy nghĩ cái gì à? Có phải muốn giao phó đối tượng đính hôn của em cho anh hay không? Loại phiền toái này anh không muốn dây vào.”

Giang Tam Bạch mỉm cười, ý cười thật ôn nhu, không để lộ ra một chút cảm giác cự tuyệt, nhưng ngữ khí lại thật phần kiên quyết.

Quan Sơn Nguyệt lớn tiếng ăn vạ: “Dù nói như thế nào thì em cũng thấy không công bằng, anh đã hai mươi tám tuổi, em chỉ mới mười tám, vì sao em phải cưới vợ mà không phải là anh?”

“Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất, anh có nhiều tiền hơn em; thứ hai, anh có quyền thế hơn em; thứ ba, anh thông minh hơn em; thứ tư, không ai có lá gan dám bức anh kết hôn; thứ năm, cũng là quan trọng nhất, bộ dạng của anh sâu sắc tuấn mỹ hơn em.”

Giang Tam Bạch Không hề để ý đến liêm sỉ, không ngừng tự kỷ, tự khen ngợi bản thân rất tuấn tú, vô cùng tài năng, blah blah.... Hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình chả có liên quan gì đến nội dung thảo luận, không biết do y vốn tự tin từ bé hay là đang tự thôi miên chính mình.

Quan Sơn Nguyệt kêu to: “Không dám đâu cha, bộ dạng của em tuấn suất hơn anh!”

Giang Tam Bạch nở nụ cười : “Kháng nghị không có hiệu quả (phản đối vô hiệu), Tiểu Nguyệt, đây chính là sự thật, có lẽ chờ đến năm năm sau, em mới có tư cách ganh đua dài ngắn với anh, có điều phần thắng không được lớn cho lắm, thôi đầu hàng sớm đi em.”

“Em không giỡn với anh, mau giúp em nghĩ biện pháp đi, đợi đến lúc ông già trở về, nhất định em sẽ thề thắm lắm.”

“Đưa Cung Chính Hoa ra ngoài không phải là được rồi sao, có cái gì khó khăn đâu ?”

Giang Tam Bạch vô trách nhiệm lên tiếng.

“Mấy người thảo luận mà xem tôi như người vô hình vậy hả? Ít nhất cũng phải nói cho tôi biết là đang phát sinh chuyện gì chứ.”

Cung Chính Hoa im lặng từ nãy đến giờ, cũng loáng thoáng nghe ra một chút manh mối, nhưng bọn họ cứ xem hắn như không khí mà bàn tán sôi nổi, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ông chủ, không có gì đâu, rất nhanh sẽ giải quyết xong thôi mà.”

“Quan Sơn Nguyệt phải kết hôn, tuy đối tượng lớn tuổi hơn y, nhưng lại là một đại mỹ nhân đó nha, tôi đã gặp rồi, thật sự là vô cùng xinh đẹp, nếu cô ta không phải là hôn thê của cậu em họ đáng yêu này, thì tôi đã sớm tiên hạ thủ vi cường.”

Sau câu nói mập mờ của Quan Sơn Nguyệt, Giang Tam Bạch chỉ sợ thiên hạ không loạn, liền phun huyệt toẹt cả ra.

Quan Sơn Nguyệt giận dữ hét: “Anh đừng nói lung tung, anh im thì cũng không ai bảo anh câm!”

“Còn sợ bị người ta biết? Dù sao em cũng đã thượng hãn, chắc hết hứng thú rồi nhỉ ? Thôi bỏ đi!”

Giang Tam Bạch nhìn Cung Chính Hoa, cười thực gian trá : “Hắn đã đánh mất trình tiết, tuy có chút điểm phiền toái, nhưng anh cũng không phải người hay kén chọn, em tặng hãn cho anh nhé. Dù sao ở Đài Loan nhằm chán muốn chết, cần tìm một người làm ấm giường, với lại, đám bạn gái trước đây của anh cũng đã nhường hết cho em rồi, không phải sao?”

Quan Sơn Nguyệt rống giận lớn hơn nữa: “Anh, anh đang cố ý đúng không?”

Giang Tam Bạch nhún vai, làm ra vẻ mặt vô tội: “Cái gì mà cố ý? Em phải biết rằng ông già của em đã giúp em tìm một đối tượng kết hôn rất tốt, cuộc hôn nhân này là hình thức sát nhập hai tổ chức, tuyệt đối không có khả năng chạy thoát đâu cưng. Em mới mười tám tuổi thì thế nào, chỉ cần có thể sinh con là được rồi, huống hồ nữ nhân kia bộ dạng không hề xấu, ở trên giường hãn là cảnh đẹp ý vui mới đúng, cho nên, anh cam đoan cuộc sống hôn nhân của em sẽ không khó khăn lắm đâu!”

Y chỉ vào Cung Chính Hoa tiếp tục nói: “Về phần nam nhân này, bộ dạng thực nhả nhận, tuy rằng không phải loại hình mà anh thích, nhưng anh có thể giúp em giải quyết tốt hậu quả, em mau ngoan ngoãn kết hôn đi.”

“Không cần, tuyệt đối không cần! Dù chết em cũng phải ở chung với ông chủ!”

“Vây thử chết cho anh với ba em xem!”

Quan Sơn Nguyệt thở hổn hển, lúc này Cung Chính Hoa nghe bọn họ nói chuyện, cũng hiểu được tình hình thực tế, hãn đứng lên, không nói một lời, liền mặc quần áo vào. Quan Sơn Nguyệt thấy Cung Chính Hoa im lặng như vậy, biết là trong lòng hãn đang bốc hỏa, y tức giận trừng mắt nhìn Giang Tam Bạch một cái, vội vàng chạy đến kéo tay áo Cung Chính Hoa, làm nũng mở miệng: “Ông chủ, anh đang giận em sao?”

“Tránh ra, tôi phải đi về mở quán, dù sao cậu cũng đã thượng tôi rồi, còn chưa thỏa mãn à?”

Sao vừa mở miệng lại nói như vậy? Trong lòng Quan Sơn Nguyệt thầm hô không ổn, đành hạ giọng dỗ dành: “Ông chủ, em biết anh đang giận, nhưng không phải em cố ý lừa gạt anh đâu, chuyện này nhất định em sẽ giải quyết ổn thỏa, nói cách khác..... Nói.....”

Đẩy tay Quan Sơn Nguyệt ra, vẻ mặt Cung Chính Hoa lạnh lùng: “Cậu có giải quyết hay không cũng chẳng liên quan đến tôi, chỉ tại tôi ngu xuẩn, luôn bị cậu lừa gạt xoay vòng, bây giờ tôi phải đi về mở cửa quán, dù sao cậu cũng hết bệnh rồi, có thể thuận lợi mà kết hôn.”

“Người ta chỉ muốn kết hôn với anh thôi hà, chúng ta sẽ đến San Francisco để kết hôn.”

Cung Chính Hoa giận dữ liếc Quan Sơn Nguyệt một cái : “Chỉ tiếc là tôi không muốn kết hôn với cậu, hơn nữa tôi cũng không có tiền mua vé máy bay đến San Francisco đâu, tránh ra coi!”

Quan Sơn Nguyệt đau khổ dây dưa : “Ông chủ, thật sự là em không có cố ý, người ta rất yêu anh, thật mà,anhhhh, anh bình tĩnh nghe em nói nè!”

Cung Chính Hoa cầm lấy bình hoa,làm bộ muốn ném vào người Quan Sơn Nguyệt : “Có buông tay không? Hay là muốn bị ném chết ?”

Thấy vẻ mặt Cung Chính Hoa đờ đờ sát khí, sinh mệnh là quan trọng nhất, Quan Sơn Nguyệt đành buông tay ra, Cung Chính Hoa cũng không thèm quay đầu lại,tiêu sái đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của y.

Quan Sơn Nguyệt chỉ có thể trút toàn bộ oán hận lên người Giang Tam Bạch, mắng to vô mặt y, chỉ kém là chưa vận động đến tay chân.

“Anh họ chết tiết, bộ đời trước em đoạt vợ của anh sao? Hay là giết cả nhà anh? Vì sao phải hại người ta như vậy mới vừa lòng? Người ta đã trải qua trăm nghìn cay đắng mới níu kéo được ông chủ...Anh có biết là em đã tốn bao nhiêu thời gian hay không?

Em điều tra lịch làm việc và nghỉ ngơi của anh ấy, kinh tế cùng tính cách của anh ấy, tra xét lâu muốn chết, mới dám đến quán xin việc, vất vả lắm hôm qua mới tiến triển được một chút, vậy mà anh nói nhăng nói cuội làm cho anh ấy tức giận đến mức bỏ đi, rốt cuộc em thiếu anh mấy vạn, mà anh phải hại em như vậy?”

Giang Tam Bạch mỉm cười, sắc mặt chưa từng thay đổi, Y dập tắt điếu thuốc, không hờn giận nói: “Anh là đang giúp em, chứ không phải hại em đâu, Tiểu Nguyệt.”

“Giúp hả? Giúp kiểu gì kì vậy? Bây giờ ông chủ đang tức chết em nè, anh ấy nhất định sẽ cho rằng hôm qua em chỉ đùa giỡn mà thôi, anh ấy nhất định sẽ em ; oa, vất vả lắm em mới được làm tình với anh ấy!”

“Muốn làm tình thì về sau còn khối thời gian, nhưng nếu ba em mà trở về, thấy em dẫn người yêu là nam nhân về nhà, em nghĩ xem ông ấy sẽ làm gì?”

Âm thanh trách mắng của Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên đình chỉ, phút chốc trên mặt trở nên trắng bệch,dường như vừa nghĩ đến chuyện gì thực khủng bố : “Đừng làm cho em tưởng tượng, chỉ mới nghĩ đến mà em đã muốn ói rồi nè.”

Giang Tam Bạch cười khê : “Đúng vậy, chính là sự việc mà trong đầu em đang nghĩ đến. Tiểu Nguyệt, đừng nghĩ mọi thứ đều dễ dàng, em muốn dẫn người yêu về nhà để tuyên chiến với ông già em à ? Bây giờ em lấy tư cách gì với để tuyên chiến với ông ấy, lấy cớ gì để nói với ba em là em không muốn kết hôn, nói là muốn ở chung với nam nhân sao? Em chính là người thừa kế, ông ấy có thể để mặc cho em đùa giỡn, nhưng tuyệt đối không cho phép em yêu nam nhân, trừ phi ông ấy có người thừa kế khác.”

“Ý của anh là.....”

“Nếu là người của anh thì ba em không dám động đâu, cứ giao hẳn cho anh,như vậy là toàn bộ vấn đề đều được giải quyết.”

“Không được, dù bây giờ có giao ông chủ cho anh,nhưng sớm muộn gì sau này em cũng phải đi theo anh ấy, em chỉ muốn ba em thừa nhận cuộc hôn nhân của chúng em thôi,mà cá tính của ông già rất là khó thuyết phục!”

“Để anh nói cho em cách giải quyết, dựa sát lỗ tai vào đây.”

Giang Tam Bạch nói mấy câu bên tai Quan Sơn Nguyệt,Quan Sơn Nguyệt thần tình hồ nghi,cảm thấy hơi khó tin: “Không thể nào, chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Xì,em nghĩ thu phục ông già em khó lắm sao?”

Quan Sơn Nguyệt dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Giang Tam Bạch : “Anh họ, em đã sớm biết anh nhất định sẽ giúp em mà,khi nào em cùng ông chủ kết hôn, nhất định sẽ mời anh đến dự!”

...

...

Vì cự tuyệt tất cả những thứ có liên quan đến Quan Sơn Nguyệt, nên Cung Chính Hoa cũng không thềm ngồi xe của y. Cung chính hoa phần hận không thôi, dùng sức nện chân lên mặt đất, xem đó như là đầu của Quan Sơn Nguyệt, cho nên hắn giẫm giẫm giẫm, sống chết mà đạp nát bét mấy ngọn cỏ dại ven đường.

Hắn quả thực là ngu ngốc đến cực điểm, bị một tên học sinh trung học lừa lên giường, làm tình còn chưa nói, ai ngờ người ta sắp kết hôn, nên mới tranh thủ đùa bỡn hắn! Tức chết đi được mà, mình đúng là thằng ngu.

Tuy rằng mắng là mắng như thế, nhưng hắn lại cảm thấy hốc mắt vừa sưng vừa nóng, hắn dụi dụi mắt, lại bắt đầu trách cứ chính mình.

Khóc cái gì mà khóc cơ chứ, dù sao hắn cũng không phải là thiếu nữ bị tình nhân vứt bỏ.

Ghe tởm muốn chết, quan hệ của hắn cùng Quan Sơn Nguyệt không phải là cái loại này! Bọn họ chỉ là ông chủ cùng nhân viên, ngày hôm qua mình cùng y lên giường là bởi vì bị y lừa, hơn nữa chỉ cảm thấy một chút hứng thú mà thôi, cho nên hoàn toàn không phải là quan hệ yêu đương gì cả.

Thân thể còn rất đau, nhất là cái mông cùng thắt lưng, đau đến lợi hại, hắn rơi nước mắt không phải vì Quan Sơn Nguyệt, mà là do thân thể bị đau, hắn đau nên mới rơi lệ, cho nên việc hắn khóc cũng chẳng liên quan gì đến Quan Sơn Nguyệt. Cung Chính Hoa cố gắng thuyết phục chính mình.

“Hey, công chúa xinh đẹp, có muốn vào xe của tôi không? Chẳng những miễn phí, còn được tặng kèm một lon nước ngọt nha!”

Tuy kiến thức của Cung Chính Hoa về các loại xe không được tốt cho lắm, nhưng hắn cũng biết chiếc xe này là loại rất sang trọng và đắt tiền. Cung Chính Hoa vừa nhìn thấy người bên trong xe, liền nổi giận dưng dưng cự tuyệt: “Không cần!”

Giang Tam Bạch giảm tốc độ, chậm rãi bám theo cước bộ của hắn: “Đừng nói như vậy, tôi biết anh rất bất mãn vì bị Tiểu Nguyệt đá, nhưng dù sao nó cũng là một đứa con nít, còn tôi là người trưởng thành nè, tuyệt đối có thể bao dung mà thu nạp anh.”

“Anh câm miệng cho tôi! Tôi đang không được vui, rất là muốn giết người đấy nhé.”

“Lên xe đi, bằng không anh đi bộ đến khi bầu trời tối đen cũng không đến được Thiên mẫu, hơn nữa vừa vặn tôi cũng muốn tới Đài Bắc, thuận tiện cho anh quá giang một đoạn đường.”

“Tôi nói không cần, anh không nghe thấy à?”

Thanh âm Giang Tam Bạch thấp đi vài phần, như là đang nói lầm bầm: “Quả nhiên là đúng, anh đối với Tiểu Nguyệt là tình cũ khó quên, cho nên sợ Tiểu Nguyệt hiểu lầm, chết cũng không thềm lên xe của nam nhân khác.”

Tâm tình đã khó chịu đến cực điểm, Cung Chính Hoa lại nghe thấy y nói mấy lời dối trắng thay đen, lông mi liền dựng thẳng, hắn gầm lên: “Anh vừa nói cái gì?”

Giang Tam Bạch lắc lắc tay: “Chưa nói cái gì hết, tôi chỉ nói Tiểu Nguyệt có vận thật tốt, dù nó sắp kết hôn nhưng cũng có người nhớ mãi không quên, ngay cả xe của người khác mà cũng không thềm đi.”

“Anh câm miệng cho tôi, ai nói là tôi tình cũ không quên?”

Cung Chính Hoa bị chọc tức, không nói hai lời liền mở cửa xe, sau đó ngồi phịch xuống ghế.

Giang Tam Bạch nở nụ cười: “Ngồi ngay ngắn nha, tôi mới từ Nhật Bản trở về, đã lâu không lái xe ở Đài Loan, có điểm không quen. Bất quá nếu như chúng ta chết chung một chỗ, không chừng còn có thể trở thành một đôi uyên ương bỏ mạng, đúng không nè?”

“Anh bớt nói nhảm đi, Oa!”

Cung Chính Hoa kêu to, bởi vì xe đột nhiên xé gió lao về phía trước, hại đầu hắn bị đập mạnh vào xe, hơn nữa không chỉ va chạm một lần, mà đến hai hay ba lượt gì đó. Người này lái xe không khác gì những tay đua tốc độ.

“Anh lái xe cẩn thận một chút coi, tốc độ nhanh như vậy để làm gì? Rốt cuộc anh có biết lái xe hay không đó? Tôi muốn xuống, nghe không? Uy, mau cho tôi xuống xe!”

Giang Tam Bạch mở nhạc lớn hơn nữa, vũ khúc rung động cả không gian, mặc kệ Cung Chính Hoa kêu gào như thế nào, đều bị âm thanh lấn lướt, Giang Tam Bạch thản nhiên tự tại ca hát theo nhịp điệu, biểu tình thoải mái luôn là tác phong nhất quán của y.

“Ác —”

Giang Tam Bạch mới vừa ngừng xe, Cung Chính Hoa liền mở cửa nhảy xuống, nôn ói ồ ạt, phun đến mức sắc mặt trắng bệch. Hắn chưa từng thấy kẻ nào lái xe thấy ghê như vậy, lúc này hắn chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, cộng thêm hai chân run rẩy không đứng vững.

Giang Tam Bạch an ủi vỗ vỗ lên lưng hắn, cười đến động lòng người: “Sao thân thể lại yếu đuối như vậy? Ngồi xe mà ói tùm lum hà, phải uống thuốc bổ nhiều một chút, có biết hay không?”

Tới địa ngục đi! Đều do kỹ thuật lái xe của anh làm hại, không phải cơ thể của tôi yếu! Tuy rằng muốn chữa ăm lên như vậy, nhưng Cung Chính Hoa đã nôn đến không còn khí lực.

“Tôi thấy hôm nay anh cũng không có sức để đi về Thiên Mẫu, dù sao cũng đến nhà trọ của tôi rồi, không bằng đi lên nghỉ ngơi một chút đi!”

Giang Tam Bạch đề nghị.

“Không, không cần.”

Cung Chính Hoa vất vả phun ra một câu, bảo hắn ở cùng nhà với người này à, miễn đi!

Giang Tam Bạch nở nụ cười, tựa hồ đang rất vui mừng: “Không cần khách khí, để tôi đưa anh lên lầu.”

Sau khi nói xong, liền mạnh mẽ ôm hắn vào trong. Người đi đường tốp năm tốp ba, nguyên bản Cung Chính Hoa cũng muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng Giang Tam Bạch nhìn hắn cười cười: “Không cần kêu to, càng kêu thì càng ói nhiều hơn.”

Dù sao có ói thì cũng là ói trên bộ tây trang của y, mặc kệ.

Giang Tam Bạch giống như nhìn thấu được ý nghĩ của hắn, khẽ cười nói: “Đừng nghĩ đến điều đó, giá tiền bộ tây trang của tôi anh bồi thường không nổi đâu!”

Y cười khẽ thật ôn nhu, nhưng Cung Chính Hoa thật sự không thể tiếp thu nổi, bởi vì Giang Tam Bạch cố ý dè tay lên dạ dày của hắn, làm cho hắn có cảm giác buồn nôn, thế nên không có cách nào kêu cứu. Thế là trong tình trạng choáng váng đầu óc, hắn đã bị mang vào nhà trọ của Giang Tam Bạch.

...

...

“Uống nước đi, đúng, chậm rãi uống.”

Giang Tam Bạch rót một ly nước sôi cho Cung Chính Hoa, hắn đang khó chịu đến cực điểm, đành chậm rãi uống nước.

Giang Tam Bạch lại nói: “Nơi này có vài gian phòng, muốn ngủ ở đâu cũng được, hôm nay tôi mới từ Nhật Bản trở về gấp, kỳ thật đang mệt chết đi được, bây giờ tôi cũng phải đánh một giấc, ngủ ngon nha.”

Nói xong, y liền đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Cung Chính Hoa ngồi trên sô pha, hắn thật sự rất không thoải mái, đầu óc choáng váng, không còn lòng dạ nào mà suy nghĩ thiệt hơn, hắn đi vào một gian phòng gần nhất, lập tức ngã người lên giường nghỉ ngơi.

...

...

Trên môi truyền đến nhiệt độ thật nóng, đối phương dụ hồng hân hé miệng, Cung Chính Hoa vốn đang mơ màng màng, liền nghe lời mà đem miệng mở ra, đối phương lập tức hôn sâu xuống.

“Ngô..... Ủ.....”

Bên tai truyền đến tiếng thở dốc, không biết là hô hấp của đối phương hay của chính mình, Cung Chính Hoa nhanh tay bắt lấy thân thể đối phương đang chèn ép trên người mình, lập tức cảm nhận được xúc cảm thật mãnh liệt. Hắn tưởng Giang Tam Bạch đang xâm phạm hắn, liền liều mạng giãy dụa, nhưng đối phương cũng không buông tha cho hắn, ngược lại còn ôm chặt hơn.

“Ông chủ, đáng yêu quá chừng, hôn anh là anh có phản ứng liền, ngay cả lúc ngủ cũng đáng yêu như vậy!”

Nghe thanh âm như thế, Cung Chính Hoa giật mình: “Quan Sơn Nguyệt!”

“Ông chủ, vừa rồi em nghe anh ngâm nga dễ thương quá hà, nhịn không được, người ta muốn làm, người ta muốn làm.”

“Sao cậu lại ở trong này?”

“Em yêu anh lắm, ông chủ, đêm nay chúng ta làm thêm một lần được không? Anh sẽ không đau, được không?”

“Tôi hỏi cậu, sao lại ở trong này?”

“Ông chủ, em giúp anh cởi quần áo, lúc này em nhất định sẽ thật ôn nhu, sẽ không kích động giống như lần trước đâu.”

Hai người ông nói gà bà nói vịt, Cung Chính Hoa tức giận đến mức dùng sức đẩy Quan Sơn Nguyệt: “Không phải cậu muốn kết hôn sao? Còn chạy tới nơi này làm gì? Cút ngay cho tôi!”

“Em không cút, em phải hôn anh, giống lần trước vậy đó, đêm hôm qua anh thật sự rất đáng yêu, em chỉ vừa tưởng tượng đến lúc đó mà mạch máu toàn thân đã bắt đầu tán loạn, sung huyết tới mặt rồi nè!”

“Không nên thèm khát *** như vậy được không?”

Nghĩ đến tình cảnh hoa mỹ lúc ấy, Cung Chính Hoa giận dữ đến đỏ mặt.

“Em không có cách nào mà không nghĩ đến ***! Nhìn thấy mặt anh, em sẽ nhịn không được hưng phấn...Em trở nên như vậy, tất cả đều là do lỗi của anh, ông chủ, anh phải bồi thường cho em !”

Sau lời trêu đùa, Quan Sơn Nguyệt lại hôn lên đôi môi của hắn.

“Ít bậy bạ đi — a ân...”

“Có cảm giác, đúng không? Ông chủ mãi cảm quá đi!”

Còn bị nặng nhẹ vuốt ve, Cung Chính Hoa ra sức ngăn cản tay Quan Sơn Nguyệt, ngược lại Quan Sơn Nguyệt càng tăng nhanh động tác, môi lại bị kỹ xảo cao siêu của y phong bế, y không ngừng duyên liếm lên đó.

Bị một tên nhóc đùa giỡn mà lại sinh ra hứng thú, quả thực là mất mặt quá chừng, nhưng thân thể phản ứng vô cùng kịch liệt, Cung Chính Hoa cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Quan Sơn Nguyệt còn ha ha nở nụ cười: “Ông chủ, anh siêu đáng yêu, ngay cả nơi này cũng thực đáng yêu!”

Cung Chính Hoa liên tục vận vẹo thân thể, nhưng hắn càng vận vẹo, thân thể lại càng ma sát đến bộ vị của Quan Sơn Nguyệt nhiều hơn, ngược lại tạo thành phản hiệu quả.

“Ông chủ, em chịu không nổi, anh đừng cử động nữa. Bằng không em sẽ nhịn không được mà trực tiếp đi vào đó!”

“Tránh ra, tôi không cần cậu!”

“Em không tránh, cho dù phải chết cũng muốn ở cùng một chỗ với anh, em không muốn kết hôn với người khác, em vĩnh viễn phải ở cùng anh. Hôn sự là do ông già em tự định đoạt, chứ em thì không, nếu không thể ở cùng anh, cả đời em cũng không thèm yêu bất cứ kẻ nào nữa hết, em tuyệt đối không có lừa gạt anh đâu, tình yêu của em dành cho anh sâu nặng hơn bất cứ ai khác!”

Quan Sơn Nguyệt nói ra lời thề son sắt, ánh mắt của y dường như lóe sáng trong bóng đêm. Trái tim Cung Chính Hoa lại bắt đầu mãnh liệt co thắt, toàn bộ tức giận bỗng dưng đều tiêu thất trong một khắc này.

“Tin tưởng em, ông chủ, em nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này. Em yêu anh, ông chủ, rất yêu, rất yêu anh, yêu anh đến sông cạn đá mòn, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, cho nên anh phải tin tưởng em, em phải ở cùng một chỗ với anh, em tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh!”

Quan Sơn Nguyệt cúi đầu, nụ hôn mãnh liệt cùng lời tâm tình ngọt ngào nhanh chóng tiến lên đôi môi của Cung Chính Hoa.

Trong ***g ngực, trái tim Cung Chính Hoa đập càng lợi hại hơn nữa, hần xúc động đáp trả lại nụ hôn của Quan Sơn Nguyệt, vừa rồi y thề non hẹn biển làm cho hần cảm động đến run rẩy toàn thân. Hần không muốn tha thứ cho y, tuyệt đối không tha thứ cho Quan Sơn Nguyệt, nhưng đôi tay lại gắt gao ôm lấy cơ thể đối phương, hốc mắt bất chợt nóng lên, kim lòng không được liềm ra sức hôn Quan Sơn Nguyệt. Rõ ràng biết lời nói của thằng nhóc này không thể tin tưởng được, y luôn đùa giỡn hần, nhưng y mới thốt ra vài câu ngon ngọt, lại khiến cho tâm tình của hần trở nên an bình.

Mà Quan Sơn Nguyệt cũng dùng sức ôm lấy hần, trong bóng đêm thoát sạch quần áo của hần; lúc này Cung Chính Hoa giống như một người đang cơ khát quá mức vừa tìm thấy nguồn nước, hần cũng nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ y phục của Quan Sơn Nguyệt.

Rất nhanh, cơ thể hai người hoàn toàn trần truồng, Quan Sơn Nguyệt không ngừng hôn lên mỗi một tấc da thịt của hần, làn nhiệt độ cực nóng phủ xúc lên thân thể, Cung Chính Hoa quên cả xấu hổ, nằm trên giường không ngừng la hét tên Quan Sơn Nguyệt, khi Quan Sơn Nguyệt tiến vào trong thân thể của hần, sức nặng trầm trọng cùng nhiệt độ nóng bỏng làm cho hần quên đi tất cả.

...

...

Buổi sáng, khi vừa thức dậy, nhìn thấy bộ mặt sảng khoái của Quan Sơn Nguyệt, Cung Chính Hoa lại hối hận không thôi, hần không hiểu vì sao đêm qua mình lại nổi điên như vậy, lần đầu tiên còn có thể lấy cớ để giải thích, nhưng hôm qua rõ ràng hần đang rất giận Quan Sơn Nguyệt, vậy mà y vừa nói ngọt mấy câu, hần tựa như sáp nến bị hòa tan trong lửa, lại làm ra những biểu hiện kích động mà ngay cả bản thân hần cũng không ngờ nổi.

Chính mình thật sự là ngu ngốc, đáng xấu hổ, oa~~!

“Ông chủ, sắc mặt của anh thật khó coi, làm sao vậy?”

“Còn hỏi tôi làm sao à? Vì sao cậu lại đến nơi đây?”

Quan Sơn Nguyệt nói: “Em đến nhà trọ của em, có cái gì không đúng?”

“Này không phải là nhà trọ của anh họ cậu sao?”

“Không phải đâu, anh họ có một đồng nhà trọ siêu cao cấp, anh ấy không thèm ở nơi rách nát thế này đâu.”

Rách nát? Gian nhà này mà y bảo là rách nát? Cách trang hoàng và thiết kế ở đây đã là cao cấp lắm rồi, Cung Chính Hoa không thể tưởng tượng được, rốt cuộc dạng phòng trọ nào mới không bị gọi là rách nát.

“Vậy là anh họ cậu đã gạt tôi!”

“Đúng vậy, đầu tiên anh ấy đưa anh đến đây, sau đó em cũng trốn khỏi nhà. Hy vọng ông già em không phát hiện anh ở chỗ này, nhất định ông sẽ nghĩ là anh đã bị anh họ dẫn đi rồi, như vậy anh sẽ không gặp nguy hiểm.”

Bởi vì y nói quá mức thành thật, khiến cho lòng tơ của Cung Chính Hoa dưng thẳng lên, lúc này mới nhớ đến Quan Sơn Nguyệt là con của lưu manh.

Người ở bên trong đều gọi y là thiếu gia, đại biểu cha của y là lão đại hắc bang!

Hắc đạo đã là bọn người ngang ngược, mà thủ lĩnh hắc đạo chính là người quản lý bọn ngang ngược kia, nói cách khác lão đại chính là kẻ ngang tàng nhất!

Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy trên mặt hiện lên một loạt đường hắc tuyến.

Đêm nay là đêm 30 òi, chúc mọi người vui vẻ. 1 năm mới an khang thịnh vượng nha:-*

7. Chương 7

“Ông chủ, sao sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi vậy?”

Cung Chính Hoa nhìn đến vẻ mặt quan tâm của Quan Sơn Nguyệt, hẳn có một việc ngạnh ở trong lòng, hôm nay nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Cậu nói đi, thật sự là cậu không đùa giỡn tôi đấy chứ?”

“Sao em có thể đùa giỡn anh được!”

Quan Sơn Nguyệt gân cổ lên cãi lại: “Cho dù em có nói ra một ít lời nói dối vớ vẩn, nhưng cũng là vì muốn ông chủ quan tâm đến em một chút, yêu em một chút.”

“Vậy vì sao chỉ trong một đêm mà cậu liền sinh bệnh, còn bệnh nặng như vậy, không phải cậu cố ý an bài lừa gạt tôi sao?”

Đối mặt với lời chất vấn của Cung Chính Hoa, Quan Sơn Nguyệt lộ ra nụ cười sang sảng, thản nhiên thừa nhận: “Là em thật sự sinh bệnh đó, bệnh này bắt đầu phát tác từ khi em bảy tuổi, hàng năm đều như vậy, cho nên bất luận ông già em bận công việc đến đâu, ông ấy cũng phải chạy về thăm em.

Bất quá, lúc sau em cũng có lừa anh một chút xíu, rõ ràng em đã khỏi bệnh rồi, nhưng nhìn thấy anh cẩn thận chiều cổ em, nên em giả bộ bệnh lâu hơn tí, bởi vì anh đối với người ta thật ôn nhu, khiến người ta rất vui vẻ, muốn hưởng thụ thêm đó mà.”

Y lại làm nũng, giật nhẹ tay của Cung Chính Hoa: “Ông chủ, anh sẽ không vì chuyện này mà giận em chứ?”

Không để ý tới câu nói kế tiếp của y, Cung Chính Hoa vẫn thất thần nghĩ đến căn bệnh quái dị kia, khi đó Đảng Điền Nghĩa không cẩn thận, đã bảo Quan Sơn Nguyệt bị tâm bệnh... Cung Chính Hoa liền hỏi: “Vì sao hàng năm cậu lại sinh bệnh? Là tâm bệnh sao?”

Sắc mặt của Quan Sơn Nguyệt bỗng trầm xuống: “Ba ba em là người Nhật, mẹ em là người Đài Loan, bởi vì mẹ em mất sớm, nên em muốn đến Đài Loan để học, muốn nhận thức được hoàn cảnh sinh sống của mẹ, ba ba không lay chuyển được yêu cầu của em, đành phải đưa em tới Đài Loan.

Có điều, lúc em vừa đến Đài Loan thì không biết nói tiếng quốc ngữ, ba ba sợ em không thể thích ứng, nên mới phái Đảng Điền tổng quản đến để dạy cho em, nhưng em không có bạn bè, thật là tịch mịch!

Em thường trốn vô chăn bông mà khóc. Khi đó tuổi còn nhỏ, hoàn cảnh lại rất thê thảm, nếu anh mà nhìn thấy, nhất định sẽ thương em lắm.”

Cung Chính Hoa thật sự không thể tưởng tượng được bộ dáng của một kẻ có cá tính khó chơi như Quan Sơn Nguyệt lại trốn trong chăn bông khóc lóc, tên này nói mười câu thì có bảy câu không thể tin tưởng được.

“Thật sự thảm như vậy sao?”

“Ông chủ, thật đáng ghét quá hà, sao anh có thể hoài nghi người ta cơ chứ?”

Quan Sơn Nguyệt không thuận theo bủi môi: “Khi đó em thật sự rất tịch mịch, thật vất vả mới quen được một đứa bạn ở nhà kế bên, bạn ấy rất tốt với em, đó là người bạn đầu tiên ở Đài Loan của em đó, cảm động lắm, em muốn ngày đêm đều được ở cùng một chỗ với bạn.

Kết quả là vào tháng chín bạn lại bị tai nạn giao thông rồi qua đời, anh có biết em đã khổ sở bao nhiêu hay không? Hơn nữa là bởi vì bạn cứu em, đẩy em ra nên mới bị xe đâm chết, tưởng tượng đến bạn là em cảm thấy trong lòng thật đau đớn, mà ngày hôm đó trời mưa rất to, cho nên hàng năm cứ đến cuối tháng chín, nếu trời đổ mưa, thì em sẽ khổ sở đến chết...”

Nghe y nói thành thật như vậy, không hề giống đang giả vờ, Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy, chỉ có giờ khắc này, Quan Sơn Nguyệt mới giống một học sinh trung học chân chính, hơn nữa còn khiến kẻ khác đau lòng muốn ôm y.

Khuôn mặt Quan Sơn Nguyệt đang sầu khổ do nhớ lại chuyện cũ đau thương, bỗng nhiên lại sáng sủa lên: “Nhưng em cảm thấy, nhất định là do thần thánh an bài, bởi vì ông chủ cùng bạn em bộ dạng rất giống nhau! Anh, nhất định anh là bạn em đầu thai chuyển thế, muốn đến an ủi em đúng không? Có phải anh muốn nói cho em biết, hy vọng em sống thật tốt, không nên sinh bệnh nữa, đúng không?”

Lại bắt đầu ngụy biện, Cung Chính Hoa chịu không nổi liền nói: “Vấn đề của cậu sao mà chả ăn khớp gì hết vậy? Khi cậu bảy tuổi, tôi đã hơn mười tuổi rồi, sao có thể là bạn của cậu đầu thai được, trời ơi!”

Quan Sơn Nguyệt liền nhảy đến ôm hân: “Mặc kệ, ông chủ, dù sao bộ dạng của anh và hân rất là giống, chỉ cần có thể lưỡng tình tương duyệt (song phương đều yêu nhau) với anh, về sau em sẽ không bao giờ sinh bệnh nữa.”

“Cậu đừng ôm tôi, nóng quá đi!”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra nụ cười đầy ***: “Nhưng đêm qua anh đầu có nói như vậy, anh nói là mau một chút, mau một chút, còn nói.....”

“Im ngay!” Tưởng tượng đến biểu hiện kích động đêm qua của bản thân, Cung Chính Hoa nhin không được mà đỏ cả mặt.

“Vậy hôn em một cái đi! Ông chủ.”

Hân ngẫm đồng ý hành động của Quan Sơn Nguyệt. Quan Sơn Nguyệt dùng sức chế trụ gáy của hân, y dùng miệng khê cắn lên đôi môi đỏ mọng, làm cho đối phương không kiên nhẫn, liên tục run rẩy, sau đó y mới tiến dần vào bên trong khoang miệng, một tay vỗ về mái tóc, một tay khiêu khích nửa thân trên trần trụi của đối phương.

Chờ nhiệt độ cơ thể của Cung Chính Hoa tăng lên, Quan Sơn Nguyệt chậm rãi đẩy ngã hân lên giường, ở thời điểm hân không kịp cự tuyệt, lại bị Quan Sơn Nguyệt chiếm thêm một lần đại tiện nghi. (Lại hết thêm 1 cảnh H:”>)

...

...

“Ông chủ, hai phần cơm sườn lợn rán nha!”

Thất lự của Cung Chính Hoa đau đến chết khiếp, còn phải xoay người lại xem sườn lợn rán có chín chưa, không khỏi cảm thấy bản thân ngu ngốc, hân tự mắng chính mình. Như thế nào Quan Sơn Nguyệt vừa mới kể ra một chút chuyện thơ ấu, mình liền đồng tình không thôi, sau đó lại bị y chiếm tiện nghi? Làm hại...Bây giờ thất lự cùng mông đều đau quá, vừa nhớ đến vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái của Quan Sơn Nguyệt, tâm tình hân lại tồi tệ đến cực điểm.

Lúc chiên sườn lợn, cả người chảy đầy mồ hôi nóng, Cung Chính Hoa càng phi thường khó chịu. Hân lấy sườn lợn ra, để Quan Sơn Nguyệt đóng gói đưa cho thực khách, không biết y làm cái gì ở trước cửa quán, bỗng nhiên, hân nghe tiếng cửa sắt bị hạ xuống dưới, khi Cung Chính Hoa thăm dò bước ra ngoài xem xét, thì ra là Quan Sơn Nguyệt đang đóng cửa. Hân không rõ, cho nên hỏi: “Cậu đang làm gì vậy? Quan Sơn Nguyệt.”

“Ông chủ, mệt mỏi quá hà, không nên vất vả như vậy được không?” Quan Sơn Nguyệt quay đầu lại cười đến sáng lạn, rồi tung tăng chạy đến bên cạnh hân, nhẹ nhàng mát xa phần eo của hân: “Rất đau đúng không? Ông chủ, thật là ngại quá, lần sau em sẽ tận lực giảm nhẹ lực đạo, bất quá mấy lần đầu tiên thường hay bị đau đấy!”

“Không được sờ loạn nha!” Cung Chính Hoa ngượng ngừng đẩy tay y ra.

“Ông chủ, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi, em rất muốn nấu mì cho anh ăn, người ta mong chờ cuộc sống hôn nhân quá đi thôi!”

“Tân hôn cái đầu cậu!”

Tuy rằng chịu không nổi sự quấy rầy của y, nhưng dù sao Quan Sơn Nguyệt cũng biết cơ thể hần không được thoải mái, khiến hần cảm thấy trong lòng có chút vị ngọt.

Cung Chính Hoa cầm lấy nôi chuẩn bị tẩy rửa, Quan Sơn Nguyệt chỉ là học sinh vừa làm vừa học, nên không cần giúp hần tẩy nôi.

Nhưng lần này y lại rất chủ động, nhanh chóng đoạt lấy nôi từ trong tay hần: “Ông chủ, anh ra kia ngồi đi, nôi để em rửa cho.”

“Cậu tẩy không sạch.”

“Em sẽ dùng sức tẩy mà, ông chủ, anh ngồi xem em làm là được rồi, nếu thấy lo lắng, sau khi em làm xong sẽ đưa anh kiểm tra ha!”

Thất lừng Cung Chính Hoa thật sự rất không thoải mái, hơn nữa bị Quan Sơn Nguyệt dè lên trên ghế, hần đành phải nghe lời nghỉ ngơi. Nhìn thấy Quan Sơn Nguyệt chạy về tẩy nôi, y rất cố gắng chà rửa, bọt biển đều bay đến trên mặt, Cung Chính Hoa nhìn bộ dáng y liều mạng như vậy, không khỏi buồn cười.

Quan Sơn Nguyệt lau đi bọt biển bám trên mặt, Cung Chính Hoa thất thần nhìn chăm chú vào sườn mặt của y, tuy gương mặt vẫn còn mang theo dáng vẻ trẻ con, nhưng trong một lúc nào đó, khuôn mặt này nhất định sẽ anh tuấn đến mức khiến cho người ta thổ dài, người như vậy, vì sao cứ phải đau khổ theo đuổi hần? Hần thật sự không thể lý giải nổi, hần thấy bản thân không có chỗ nào đặc biệt, cũng không phải là kiểu người xinh đẹp sắc sảo.

“Vì sao cậu lại tới nơi này xin việc? Tự rước lấy cực khổ, thân phận của cậu là thiếu gia, có lẽ trong tài khoản phải có rất nhiều tiền chứ nhỉ?” Hơn nữa Quan Sơn Nguyệt sống trong tầng nhà trọ kia, cách bài trí và trang hoàng cao cấp cứ như thiên đường ấy.

Quan Sơn Nguyệt nở nụ cười thật tươi: “Ông chủ, bởi vì mỗi lần anh cười đều rất vui vẻ, nhất là mỗi khi anh hoàn thành xong một món ăn, nụ cười hạnh phúc kia, làm cho người ở bên cạnh nhìn thấy cũng cảm nhận được hạnh phúc. Việc kiếm tiền đối với em không trọng yếu, nhưng có thể được ở bên cạnh xem anh hạnh phúc tươi cười, mới là mục đích chân chính của em!”

Quan Sơn Nguyệt bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hần: “Đúng rồi, ông chủ, nhất định là anh không nhớ rõ.”

“Nhớ rõ cái gì?”

“Mùa đông năm trước, em cùng đám bạn đi chơi, kết quả khi về nhà thì đột nhiên bị mắc mưa, khiến toàn thân em ướt đẫm, đành phải đứng tránh mưa trước cửa quán của anh. Khi đó anh đã dọn dẹp quán rồi, nhưng thấy em bị lạnh, anh liền mời em vào trong, sau đó còn nấu một chén mì cho em ăn, đó là món mì ngon nhất mà cả đời này em từng nếm qua đó.”

Cung Chính Hoa lộ ra ánh mắt mờ mịt, hần thật sự không nhớ rõ.

Quan Sơn Nguyệt tiếp tục nói: “Bởi vì hôm đó em ăn mặc thực rách nát, bóp da lại bị rớt mất, nên không có tiền đi tắm xi, thê thảm lắm! Nhưng anh chẳng những trả tiền tắm xi cho em, còn bảo em phải cẩn thận một chút, đừng làm rớt bóp nữa, anh không nhớ rõ sao?”

Cung Chính Hoa tựa hồ có một chút ấn tượng, nhưng sau khi nhớ ra, thì thiếu chút nữa đã té ghế: “Tôi nhớ mùa đông năm trước, đúng là có một người, nhưng người kia lùn tịt tịt, tôi vẫn nghĩ đây là học sinh Trung Quốc!”

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười: “Là em đó, bỗng nhiên trải qua một học kỳ mà em cao lên hai mươi cm, cho nên khi em đến xin việc, anh không nhớ ra, làm cho người ta thất vọng quá chừng!”

Y lại bắt đầu ngụy biện: “Nhưng cũng không có vấn đề gì, năng lượng tình yêu vượt qua hết thảy khó khăn, ông chủ, chỉ cần có tình yêu thì tất cả đều xong hết, anh nhất định phải tin tưởng tình yêu của em đó nha.”

Tin tưởng tình yêu của y? Cung Chính Hoa thật sự là ngây ngẩn cả người, lý do Quan Sơn Nguyệt yêu hần chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Chẳng lẽ là yêu liên tục từ mùa đông năm ngoái cho đến tận bây giờ?

Buồng chiếc nồi đã được tẩy sạch xuống, Quan Sơn Nguyệt lại cười đến sáng lạn: “Em tẩy xong rồi, ông chủ, chúng ta về nhà đi thôi.”

Trong nháy mắt, nụ cười của Quan Sơn Nguyệt thiếu chút nữa đã làm cho trái tim Cung Chính Hoa lại nhảy dựng lên, hần vội vàng dời tầm mắt không dám nhìn y, tự mắng chính mình, chẳng qua chỉ là một nụ cười mà thôi, sao hần lại biểu hiện ngu ngốc như thế.

...

...

Sau khi trở về nhà trọ của Quan Sơn Nguyệt, Quan Sơn Nguyệt quả nhiên liền tự động nấu mì cho hần ăn, đương nhiên lấy vị giác của một đầu bếp như hần mà nói, hần không thích ăn mì gói, nhưng Quan Sơn Nguyệt dùng vẻ mặt chó con cùng ánh mắt khẩn cầu hỏi hần: “Ông chủ, ăn ngon không? Đây là niềm tự hào của em đó!”

Nấu mì gói thì cần gì kỹ xảo, càng đừng nói là tự hào gì đó. Nhưng nhìn thấy biểu tình đáng thương của Quan Sơn Nguyệt, y giống như một con chó nhỏ đang lay động đuôi cầu xin chủ nhân thương xót, Cung Chính Hoa thật sự nói không nên lời, hần đành gật gật đầu.

Quan Sơn Nguyệt cao hứng đến mức nhảy dựng lên hoan hô: “Ông chủ, em thật yêu anh!”

Hoan hô xong rồi, Quan Sơn Nguyệt lại dùng ánh mắt tràn ngập tia nịnh hót mà đưa đĩa trứng cho hần: “Ông chủ, đây là lần đầu tiên em chiên trứng, anh ăn thử xem.”

“Cậu chưa từng xuống bếp sao?”

“Có người nấu sẵn cho em ăn, nên căn bản là em không cần xuống bếp!”

Quan Sơn Nguyệt nói cũng đúng, y chính là con trai của lão đại hắc đạo, dù sao cũng có người nấu cơm cho ăn, nên y không cần xuống bếp. Lần này y mò xuống bếp nấu cho mình ăn, coi như là có dụng tâm đặc biệt với mình rồi!

Trong lòng Cung Chính Hoa nổi lên một cỗ cảm giác ngọt ngào ấm áp.

Nhưng cảm giác ngọt ngào ấm áp này, sau khi hần đưa trứng vào miệng thì toàn bộ đều biến thành hư ảo. Hần thiếu chút nữa đã nhổ ra! Món trứng chiên này quá mức kinh khủng, không, kinh khủng còn không thể hình dung được hương vị đầy đủ của nó, món này quả thực là không phải làm cho người ăn, nhưng hần nghĩ, nếu đem cho chó ăn, chắc chó cũng ới luôn....

“Ông chủ, ăn ngon hông? Món ăn này tràn ngập tình yêu và sự quan tâm của em đó!”

Quan Sơn Nguyệt mở to ánh mắt, ôn nhu bày tỏ lời yêu.

Cung Chính Hoa cố nén cảm giác buồn nôn, cố gắng nuốt cho xong khối thức ăn, vỏ trứng bị răng của hần cắn, phát ra thanh âm rôm rốp, cảm giác không khoẻ làm cho hần lại muốn ới ra, nhưng hần nhắm chặt miệng, dùng sức bắt nó đi trở vào, cú nuốt trái với sinh lý bình thường, làm cho nước mắt chảy ròng ròng.

“Ăn ngon không? Ông chủ.”

Nhìn thấy Quan Sơn Nguyệt hưng phấn, ánh mắt cầu sung, bên trong đúng là tràn đầy tình cảm, Cung Chính Hoa đành nói ra lời nói dối vớ vẩn nhất trong đời hần: “Ăn...ngon lắm.”

Nhưng trong lòng hần âm thầm phát ra lời thề, cả đời này tuyệt đối không để cho Quan Sơn Nguyệt bước vào bếp nửa bước.

...

...

Ngủ suốt một đêm, thất lưng cùng hông của Cung Chính Hoa đỡ đau hơn nhiều.

Buổi sáng, Quan Sơn Nguyệt còn hôn hân một cái: “Ông chủ, em đã xin nghỉ bệnh khá lâu rồi, hôm nay nhất định phải đi học, nếu không sẽ bị thầy giáo mắng cho chết, buổi tối em lại đến quán giúp anh, anh không cần gắng sức nha!”

Bởi vì còn cảm thấy buồn ngủ, sau khi Quan Sơn Nguyệt đi rồi, Cung Chính Hoa vẫn còn nằm lại trong phòng. Đến khi hân tỉnh dậy, nhìn thấy đã qua mười giờ, hoảng hốt, bởi vì hân còn phải mở cửa quán, hôm nay đã ngủ quá muộn rồi.

...

...

Có lẽ do đêm qua hân ngủ rất ngon, nên hôm nay tâm tình cùng thân thể Cung Chính Hoa đều tốt lắm. Mà buổi tối Quan Sơn Nguyệt vì lo lắng cho thể trạng của hân, nên cũng không làm loạn, nhưng vẫn kiên trì ôm chặt lấy hân, Cung Chính Hoa không lay chuyển được tính cố chấp của y, nên đành phải đồng ý.

Nhiệt độ cơ thể của y vốn thấp, ngủ trong lòng Quan Sơn Nguyệt, nghe được hơi thở của y, khiến hân thực thoải mái, vì thế tối hôm qua hân ngủ quên cả trời đất, ngay khi Quan Sơn Nguyệt rời giường, hân cũng không hay biết.

Do đó, lúc này hân làm việc phi thường có tinh thần, tâm tình cũng thư thái, nhưng ngày hôm nay thực khách đến ăn hơi ít, buổi chiều cơ hồ là không có người.

Hân nhìn thời gian thấy không sai biệt lắm, đang chuẩn bị thu dọn đồ vật này nọ, đột nhiên, ngoài cửa có một nam nhân to lớn bước vào.

Nam nhân mang kính râm, trên cằm lại phủ đầy râu, y nhìn vào thực đơn thật lâu, nửa ngày sau mới nói: “Chủ quán, cho tôi một phần cơm sườn lợn rán đi.”

Vốn định đóng cửa quán, nhưng hôm nay tâm tình Cung Chính Hoa đặc biệt tốt, hân quyết định dàn xếp vị này là thực khách cuối cùng của ngày hôm nay, vì thế lại bắt đầu chiên món sườn lợn thơm ngào ngạt.

Vị khách ngồi trên bàn, lâu lâu lại ngẩng hân vài lần, sau khi hân chiên sườn lợn xong, lập tức đưa đến bàn của vị khách. Nam nhân nhìn trái nhìn phải món cơm sườn, tựa hồ không biết nên ăn như thế nào.

“Quý khách, thưa dịp còn nóng, ăn sẽ ngon hơn.”

Cung Chính Hoa hảo tâm đề nghị, nam nhân mang kính râm trầm mặc gật đầu, cầm chiếc đũa gấp thử một ngụm. Vừa ăn vào, trên mặt liền lộ ra biểu tình vô cùng khiếp sợ.

“Oa! Ăn ngon quá.”

Sau đó y lập tức ra tay càn quét, liên tục đưa cơm nhập hầu, ăn vội ăn vàng, đến mức trên mặt dính đầy hạt cơm. Tuy chưa ăn xong, nhưng y nhìn chăm chăm vào cái chén sắp thấy đáy, thô lỗ kêu to: “Chủ quán, cho thêm một mâm nữa đi!”

Cung Chính Hoa hoảng hốt, kỳ thật một mâm cơm sườn lợn rán phân lượng cũng không ít, người thường không ai ăn hết nổi một mâm, vị khách này thật sự có thể ăn nữa sao?

“Ngài vừa nói là một mâm?”

Cung Chính Hoa cẩn thận hỏi lại, không dám tin tưởng có người lại muốn ăn thêm một mâm cơm, ít nhất hân kinh doanh quán sườn lợn rán lâu như vậy, chưa từng phát sinh loại sự tình này.

“Không đúng, một mâm không đủ, cho ba bàn đi!”

Ăn càng nhanh hơn, nam nhân mang kính râm cơ hồ muốn liếm luôn cả chén đĩa...

“Ngài xác định là có thể nuốt trôi sao?”

Cung Chính Hoa cảm thấy thật khó tin.

“Tôi nghĩ là cho năm bàn cũng được, thật sự là ăn quá ngon, ngon đến mức làm cho tôi muốn chảy nước mắt luôn.”

Cung Chính Hoa lại bùng lên thêm một mâm, nam nhân mang kính râm ăn đến khóc, nhưng lại vừa khóc vừa ăn, càng ăn thì khóc càng lớn, lúc sau hai mắt đầm lệ say mê nói: “Ăn quá ngon, đúng là cơm sườn lợn rán đầy khí khái nam nhi, chẳng những tràn ngập ôn nhu, còn có bản chất nam tính kiên cường, quả thực là ăn quá ngon, tôi ở Nhật Bản cũng chưa từng nếm qua món cơm sườn ngon như vậy!” (Ăn mà làm thấy ớn = =”)

Ngay cả năm bàn ăn, mà y vẫn chén sạch sẽ, Cung Chính Hoa chưa từng gặp qua vị khách nào kỳ quái như vậy, ăn cơm sườn mà ăn đến mức khóc rống luôn. Hắn vốn nghĩ người này bị bệnh thần kinh, nhưng nhìn y cuồng ăn thế kia, bộ dáng giống như chết đói, cũng không bất thường lắm, trong khoảng thời gian ngắn, hắn thật không biết nên xử lý vị khách này như thế nào, y gọi bao nhiêu bàn thì hắn sẽ mang lên bấy nhiêu.

Sau khi ăn xong, nam nhân mang kính râm xoay người lại nhìn hắn: “Anh chính là đầu bếp à?”

Đối với bệnh nhân thần kinh thì không nên đắc tội, cũng không biết cơm của mình có vấn đề gì, Cung Chính Hoa cẩn thận hỏi: “Đúng vậy, xin hỏi có vấn đề gì sao?”

Nam nhân mang kính râm đột nhiên cầm tay hắn, dùng bộ dáng giống như vừa mới ăn được tuyệt hảo mỹ vị, ngữ điệu cảm động nói: “Thật sự là ăn quá ngon, ăn ngon đến mức tôi muốn khóc lớn một hồi, về sau tôi sẽ thường xuyên đến thăm.”

“Ách, cảm ơn lời ca ngợi.”

Ăn ngon cùng khóc lớn thì có liên quan gì đâu? Đây thật là làm người ta không thể lý giải được, đối với vị khách có khuynh hướng bị bệnh thần kinh này, Cung Chính Hoa chỉ có thể cười gượng.

Bỗng nhiên, nam nhân mang kính râm kia dựa vào vào càng gần hơn, gần đến mức mặt cả hai chỉ còn cách nhau đúng năm cm.

Cung Chính Hoa bị hành động của y dọa cho hoảng sợ, dường như ban nãy nam nhân hoàn toàn không chú ý đến diện mạo của hắn, hiện tại mới phát giác: “Bộ dạng của anh không tồi nha! Hèn chi chiền sườn lợn ngon quá.”

Kỳ thật, đồ vật này nọ có ngon hay không chẳng liên quan gì đến diện mạo hết, chẳng biết nam nhân mang kính râm này dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá, thấy y dựa vào gần như vậy, Cung Chính Hoa ráng lui về phía sau, nhưng nam nhân kia bỗng nhiên dùng một bàn tay sờ lên mũi của hắn, Cung Chính Hoa bị một kẻ khác ngoài Quan Sơn Nguyệt quấy rối, hắn thiếu chút nữa đã kêu to.

“Hình dạng cái mũi cũng rất được, hèn chi chiền sườn thơm như vậy!”

Hình dạng cái mũi cùng chiền sườn cũng hoàn toàn không quan hệ, lúc này Cung Chính Hoa có thể hoàn toàn xác định: thần kinh cùng đại não của người này tuyệt đối là có vấn đề. Hắn không khỏi nhớ tới, gần đây báo chí hay đăng tin, báo có kẻ điên thích chém giết lung tung, không lẽ mình đang gặp được kẻ điên trốn trại sao!?

Người nọ nhìn mặt hắn: “Chủ quán, anh chính là Cung Chính Hoa phải không?”

Người nọ nói ra tên đầy đủ của hắn, làm cho Cung Chính Hoa lại hoảng sợ: “Ngài biết tôi sao?” Nhưng hắn không biết người này mà!

“Trù nghệ của anh tốt như vậy, diện mạo cũng là dạng tôi thích, cái mũi cũng rất được, như thế nào, làm bạn gái của tôi đi!”

Người nọ không chút nào thẹn thùng nói: “Tiền cùng điều kiện đều có thể bàn bạc.”

Cái gì cùng cái gì chứ? Cung Chính Hoa dùng sức đẩy y ra: “Anh làm cái gì vậy, buông tay ra, đồ biến thái!”

“Đừng nhớ đến tình nhân của anh nữa, theo tôi đi!”

Người nọ cuốn lấy càng nhanh, hơn nữa lực cánh tay của y rất mạnh, một chút liên ôm lấy hắn, miệng đưa sát vào mặt hắn, có vẻ như sắp hôn.

Cung Chính Hoa bị hù chết, sao lại xuất hiện loại người kì quái như vậy?

“Anh mau buông tay, buông tay! Bằng không tôi sẽ kêu cảnh sát!”

“Tôi không sợ cảnh sát đâu, ngoan, hôn một chút thôi, được không?”

Người này thật sự là tên biến thái ghê tởm. Hơn nữa trên mặt còn có một đồng râu loạn thất bát tao, giống y chang mấy gã bệnh hoạn hay sờ mó nữ sinh trên xe buýt, Cung Chính Hoa không muốn giống như nữ nhân, bị tên biến thái cường hôn, thế giới này có phải là đã điên đảo rồi hay không?

Người nọ thật sự áp chế hẳn, định cưỡng hôn hẳn ngay trên bàn ăn. Hắn liền thét chói tai, một thứ gì đó lập tức đánh trúng đầu tên biến thái, thấy người kia bất ngờ vì bị đánh trúng, Cung Chính Hoa lập tức thừa dịp trốn thoát.

Quan Sơn Nguyệt xuất hiện ở ngay cửa quán, cầm trong tay một cây lau nhà, xem ra vừa rồi tên biến thái kia chính là bị thứ này đánh trúng.

Quan Sơn Nguyệt lập tức đứng chắn trước mặt Cung Chính Hoa, chỉ vào tên biến thái, hung bạo nói: “Đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Ngay cả người yêu của tôi mà ông cũng dám động, dây thần kinh bị đứt rồi có phải hay không? Coi chừng tôi làm thịt ông đó!”

Đối với lời mắng chửi của Quan Sơn Nguyệt, người nọ bỏ kính râm xuống, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc cười đến ngây ngô, chạy đến bên cạnh Quan Sơn Nguyệt giống như một con mèo nhỏ, không ngừng cọ a cọ: “Tiểu Nguyệt, đã đến rồi sao, người ta rất nhớ cưng!”

“Ghê tởm quá! Nói mau, ông đến nơi đây làm gì? Nhìn thấy người đẹp liền động dục, tôi nói cho ông biết nha, ông sờ sờ người khác cũng không sao, nhưng nếu dám dê ông chủ của tôi, tôi sẽ khiến cho ông cả đời cũng không thể làm được chuyện gì với đám nữ nhân!”

“Tiểu Nguyệt thật hung ác, người ta sợ lắm!”

Người nọ càng làm nũng với Quan Sơn Nguyệt. Bất quá, một nam nhân trung niên mà còn làm nũng giống đứa con nít, thoát nhìn rất quái lạ.

Cung Chính Hoa không dám tin, hỏi Quan Sơn Nguyệt: “Cậu quen tên biến thái này?”

Quan Sơn Nguyệt gãi đầu, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, lần đầu tiên y nói chuyện ấp úng, tựa hồ nói không nên lời: “Ách, xem như có chút quen biết!”

aizz,tuy em Nguyệt hung dữ với ba ba của em ấy

nhưng cũng nên xét theo 2 trường hợp:

1. Em Nguyệt sống trong hắc đạo,nên ăn nói thô lỗ
- 2.Cha già wa' mất nét = =”

8. Chương 8

Lời nói của Quan Sơn Nguyệt có vẻ mơ hồ không rõ, Cung Chính Hoa nhìn không được liền nghĩ ngay đến lần trước,khi hắn gặp anh họ của Quan Sơn Nguyệt, cũng từ ngay lần đầu tiên y đã sờ mó thân thể hắn, không lẽ người này cũng là thân nhân của Quan Sơn Nguyệt sao? Cung Chính Hoa thốt ra: “Đây lại là một người anh họ khác của cậu sao?”

Quan Sơn Nguyệt cười đến xấu hổ: “Ông không phải là anh họ em đâu, nhưng đúng thật là người thân trong gia đình của em, ông chính là nhân vật biến thái nhất trong gia tộc đó. Ông chủ, anh có thể không cần để ý đến ông, ông vừa nhìn thấy người là liền dính lấy, thực phiền toái lắm!”

Bị Quan Sơn Nguyệt hạ thấp uy tín, nam nhân trung niên liền lộ ra vẻ mặt bị thương tổn, lôi kéo tay áo Quan Sơn Nguyệt,vừa khóc lóc vừa kể lể: “Tiểu Nguyệt thiệt là dễ ghét, sao có thể nói người ta như vậy, chẳng lẽ cưng đã quên là trước đây chúng ta vẫn hay cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ, rồi cùng nhau hôn nhẹ hay sao? Sao bây giờ có thể nói người ta biến thái cơ chứ? Lòng bị tổn thương đó, Tiểu Nguyệt!”

Quan Sơn Nguyệt nghe y đem quan hệ của cả hai người nói ra một cách ám muội như vậy, giận dữ hét lên: “Ông im lặng một chút đi, còn làm ồn là chết với tôi!”

“Cậu và ông cùng nhau tắm rửa, ngủ, rồi còn hôn môi nữa sao?”

Sắc mặt Cung Chính Hoa bỗng nhiên trở nên thật khó coi, hần nhìn vẻ mặt xấu hổ của Quan Sơn Nguyệt, hồn nhiên không biết lời nói của mình hung tợn tựa như lão bà đang truy vấn lão công có ra ngoài mèo mả hay không, ngay cả thanh âm cũng tức giận đến run rẩy cả lên.

“Ế, anh à, không phải như anh nghĩ đâu. Trời ơi, đúng là em và ông có cùng nhau tắm, nhưng là..... Nhưng là.....”

Quan Sơn Nguyệt thấy sắc mặt của Cung Chính Hoa càng ngày càng khó coi, y vội vàng giải thích, nhưng dường như càng giải thích thì càng hồngбет, phải giải thích mối quan hệ của y cùng nam nhân này, thật sự là khó nói vô cùng.

Có vẻ như ngại bầu không khí tại hiện trường còn chưa đủ nặng nề, nam nhân mang kính râm còn thân mật ôm Tiểu Nguyệt, chu miệng lên nói: “....Nhưng là hai người đều trần trụi mà tắm đó nha, khi đó Tiểu Nguyệt rất là đáng yêu, khi hôn lên miệng của nó, lúc ấy nó còn thẹn thùng đỏ mặt, bất quá đôi khi nó cũng chủ động hôn tôi, đáng yêu muốn chết luôn!”

Sắc mặt Cung Chính Hoa đã trở nên xanh mét, trách không được Quan Sơn Nguyệt tuổi còn trẻ, mà kỹ xảo đã lợi hại như vậy, thì ra người này chính là tình nhân cũ của y!

Quan Sơn Nguyệt thấy tình hình càng ngày càng không ổn, liền nhanh tay che miệng nam nhân mang kính râm lại, rống giận um sùm: “A, im ngay, ông không nói lời nào, không ai nói ông bị câm mà!”

Nam nhân kéo tay Quan Sơn Nguyệt ra, cảm thấy mình còn nói chưa đủ, y ráng phát biểu thêm vài lời cao kiến: “Hơn nữa khi đó Tiểu Nguyệt đều ngủ cùng giường với tôi, gương mặt lúc ngủ của nó cũng dễ thương lắm!”

Cung Chính Hoa tức giận đến mức khó thở, nhưng hần lập tức xoay người đi để bảo trì bình tĩnh. Dù sao khắc khẩu với chồng cũng không phải là tác phong của hần, tuy lửa giận trong lòng đang cuồn cuộn, nhưng Cung Chính Hoa lại lạnh lùng nói: “Được, tôi đã hiểu rõ mối quan hệ của hai người rồi, Quan Sơn Nguyệt, mời cậu đi ra ngoài, tôi muốn thu dọn phòng bếp.”

Hần tiện đà chỉ vào nam nhân mang kính râm: “Còn ông, năm bàn cơm sườn lợn rán, tổng cộng là năm trăm tệ, để tiền lại rồi đi giùm.”

Thấy Cung Chính Hoa tựa hồ là tức giận đến mức muốn giết người, Quan Sơn Nguyệt liền giữ chặt tay áo của hần, một lần nữa cố gắng giải thích: “Ông chủ, anh hãy nghe em nói. Thật sự là em có cùng ngủ, cùng hôn môi, cùng tắm rửa với ông, nhưng ở nước ngoài ai cũng làm như thế mà! Cho nên anh không cần để ý như vậy, có được hay không?”

Cung Chính Hoa cầm lấy đồng chén đĩa đánh vô người Quan Sơn Nguyệt, giống như muốn đánh nát luôn cái đầu của y, mặt cười lạnh: “Ồ, phải không? Thì ra cậu tùy tiện tìm một nam nhân đến để ngủ, hôn môi, còn cùng y trần truồng tắm rửa? Thực có lỗi quá đi, à, ra người có vấn đề là tôi, thực xin lỗi nha!”

Lời nói của Cung Chính Hoa càng ngày càng lạnh như băng, càng ngày càng khách khí, có nghĩa là lửa giận trong lòng hần đang dâng rất cao.

Về mặt Quan Sơn Nguyệt tím ngắt như sắp chết đến nơi: “Ông chủ, ý của em không phải như vậy đâu, quan hệ của em với ông thật sự không tầm thường, em thật sự không muốn nói cho anh biết, rất đáng xấu hổ, anh nhất định sẽ xem thường em.”

“Đúng vậy, quan hệ của hai người không hề tầm thường, tôi rất hiểu ý của cậu, Quan Sơn Nguyệt, mau rút cho tôi!” Cung Chính Hoa rống giận, dấm chua trong lòng càng không ngừng bốc lên.

“Thiệt đáng ghét, Tiểu Nguyệt! Quan hệ của chúng ta có cái gì mà không thể cho ai biết, mau nói cho hần nghe đi! Không thể tin được, địa vị của ta ở trong lòng con lại thấp như vậy, quá đáng, quá đáng!”

Nam nhân mang kính râm lại khóc sụt sùi, khiến Quan Sơn Nguyệt vừa muốn trấn an bên này, vừa muốn an ủi bên kia, y chịu không nổi, liền phần nộ rống vào mặt nam nhân: “Làm ơn đi, có ông ba vừa nhìn thấy người đẹp đã muốn đè người ta xuống, vừa gặp được đứa con liền liền mạng ôm nó cứng ngắc, nói nào là ba yêu con, ba yêu con đến chết... Có ba như vậy làm sao con chịu nổi?”

Mắt mặt gần chết đây nè, còn bảo con thiệu ba với ông chủ, ấn tượng của anh ấy đối với con nhất định sẽ suy giảm nhanh chóng!”

“Đáng ghét, ba yêu con như vậy, sao con nỡ....?”

Nam nhân mang kính râm thương tâm, vừa khóc vừa đáp lời.

“Ba yêu con cũng không cần biến thái như vậy! Mỗi lần ra ngoài nhất định đều phải ôm con, nói chuyện với người khác hai ba câu đã có năm câu là nói về chuyện chúng ta hôn môi, cùng nhau ngủ, còn trắng trợn tắm rửa, ba có biết người khác sẽ nghĩ như thế nào hay không? Một mình ba biến thái thì thôi đi, còn kéo theo con làm chi vậy!”

“A, quá đáng thiệt, Tiểu Nguyệt, vì sao con không đáng yêu giống như trước đây nữa, để cho ba hôn, để cho ba ôm, còn có thể tắm với ba ba nữa? Vì sao, sau khi lên tiểu học, dù chết con cũng không chịu tắm với ba? Con có biết là tâm tình của ba ba tịch mịch lắm không?”

“Thôi đừng giả bộ, cho dù cùng nữ nhân làm tình cũng muốn lôi kéo con vô làm chung, nói cái gì là kiên tập, rồi bảo con hãy thưởng thức cơ thể của ba ba, thấy mà ghê!”

“Thấy ghét, ba ba là nam nhân mà, luôn có nhu cầu sinh lý, sao con có thể ghét ba ba vì ba ba làm tình cùng nữ nhân cơ chứ?”

“Ý nghĩ của ba có vấn đề à? Con tức giận không phải vì ba cùng nữ nhân làm tình, mà con tức giận vì ba cứ lôi con vào phòng rồi bắt con nhìn!”

“Chính là.....”

“Ba im đi, con còn chưa sướng xong! Hồi học tiểu học, khi ba vừa nhìn thấy mấy đứa bé gái trong lớp con, liền phát điên ôm hôn người ta, còn nói cái gì là dễ thương quá, dễ thương quá.”

Làm ơn đi, ba có biết là bộ dáng ba lúc đó thoát nhìn giống như thằng cha biến thái hay không? Ở trên đường nhìn thấy người đẹp, liền chạy theo người ta về đến tận nhà, nam và nữ còn chưa tính, ngay cả con chó xinh đẹp ven đường mà ba cũng không buông tha, nhất định phải mang về nuôi trong nhà mới chịu, thần kinh của ba bị tăng đến dạng này, nếu con giới thiệu cho ông chủ, nhất định ông chủ sẽ nghĩ cả gia đình chúng ta biến thái như vậy!”

“Ghét, Tiểu Nguyệt, sao có thể nói ba ba như vậy, ba ba kỳ thật là tịch mịch lắm, mẹ con mất sớm, ba ba cô độc không chịu nổi, buổi tối chỉ có thể ôm chăn bông rơi lệ, con có biết loại cảm giác đó có bao nhiêu thể lương hay không?”

“Ba còn dám nói nhảm nữa! Rõ ràng mỗi buổi tối ba đều đem bạn tình về nhà, đối phương vừa xinh đẹp, vừa gợi cảm, ba cô độc cái kiểu gì vậy hả? ba nghĩ con là đứa trẻ ngu dễ bị lừa lắm à?”

Bị Quan Sơn Nguyệt mắng đến mức không lời nào để nói, Quan Nhất Huy lại lôi kéo góc áo Quan Sơn Nguyệt, ủy khuất nói: “Nhưng thật sự là ba ba buồn lắm, tuy thân thể thoải mái nhưng nỗi lòng thiệt là u uất, con thấy ba phong lưu liền nghĩ ba vui vẻ, nhưng thật ra ba chỉ hy vọng có thể được cùng Tiểu Nguyệt tắm rửa nè, ngủ nè, còn hôn nhẹ nữa nè!”

Ở bên cạnh nhìn thấy một màn hí kịch, Cung Chính Hoa vội rút lui ba bước, không dám tin mà hỏi: “Người này..... Là ba cậu à, Quan Sơn Nguyệt, ông ấy thật sự là ba cậu?”

Quan Sơn Nguyệt nhớ tới ban nãy mình đã vô ý rống giận, tiết lộ mối quan hệ của y cùng nam nhân mang kính râm, thần tình không khỏi đỏ bừng lên, tiếp tục trút giận lên Quan Nhất Huy: “Đều là do ba! Hại con nói lộ hết rồi, hiện tại ông chủ đã biết.”

“Cho nên mấy việc ngủ, hôn nhẹ, hay tắm rửa đều là.....”

Cung Chính Hoa nói không được nữa, không thể tin được câu chuyện kinh khủng trước mắt, cho nên hắn nói chuyện đã có điểm run rẩy.

Lão đại hắc đạo không phải là người chuyên quản lý một đám vô pháp vô thiên, cho nên càng vô pháp vô thiên hay sao, nhưng nam nhân trung niên đang ở trước mặt hắn khóc lóc um sùm, thật sự là một lão đại hắc đạo?

Thật khó tin quá đi.

Quan Sơn Nguyệt thực bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy, ông chủ, đây đều là những chuyện trước đây em làm cùng ba ba, có điều ổng thực phiền, bây giờ em tắm rửa, ổng cũng lên vô phòng tắm để tắm chung, thấy em ngủ ở trên giường, nửa đêm ổng lại lén chui lên nằm cùng. Do đó, em đành thuê một căn nhà trọ ở Thiên Mẫu để ổng khỏi đến làm phiền em. Chính là khu nhà trọ hiện tại chúng ta đang ở đây, bởi vì ổng thật sự là khó phòng bị!”

Quan Nhất Huy nghe thấy lời nói của Quan Sơn Nguyệt, bỗng nhiên ngừng khóc, y chỉ vào người Cung Chính Hoa, đầu ngón tay có điểm phát run: “Anh..... Anh dám ở trọ cùng Tiểu Nguyệt?”

“A...” Không hiểu vì sao phản ứng của Quan Nhất Huy kích động như thế, Cung Chính Hoa cũng không biết có nên trả lời vấn đề này hay không.

“Tôi sẽ không tha thứ cho anh, Tiểu Nguyệt, ngay cả tôi là ba ruột của nó mà nó còn không chịu cho tôi đi vào, thế nhưng anh dám ở trong nhà trọ của Tiểu Nguyệt hả!? Mặc kệ, dù anh có chiền sườn lợn ngon đến bao nhiêu đi nữa, cái mông có xinh đẹp đến mức nào, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

“Ba nói đủ chưa? Ông ba thôi, ai cho phép ba chú ý đến cái mông của ông chủ? Cái mông của anh ấy chỉ có mình con được xem mà thôi.”

Quan Sơn Nguyệt quyết liệt tranh giành tình nhân cho đến cùng.

Mang lên đôi kính râm, lại biến trở thành một nam nhân trung niên oai phong, Quan Nhất Huy hung tợn nói: “Tiểu Nguyệt, nghe Đẳng Địa tổng quản nói là do Cung Chính Hoa dụ dỗ con, có phải hay không? Hãy để ba giúp con xử lý, đem quãng hắc xuống biển Thái Bình Dương.”

“Ông chủ là người yêu của con, nếu ba dám xuống tay với anh ấy, con sẽ đem ba đến Thái Bình Dương trước!”

Khi Quan Sơn Nguyệt nói chuyện, vẻ mặt so với Quan Nhất Huy còn hung ác hơn mấy phần.

Quan Nhất Huy nhìn về phía Quan Sơn Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, mau chia tay với hắn đi, tuyệt đối không thể cho con ở lại Đài Loan nữa, con nhất định phải cùng ba quay về Nhật Bản, ba mới có thể chiếu cố cho con!”

Ngữ khí của y trở nên sắc bén: “Ở Nhật Bản, ba đã giúp con tìm một đối tượng tốt để kết hôn, đối phương cũng nguyện ý để cho ba ở chung phòng với các con, còn chấp nhận cho ba được tắm rửa cùng con, ngủ chung cũng không thành vấn đề, cho nên ba liền quyết định tuyển nữ nhân này làm bà xã của con!”

Quan Sơn Nguyệt quả thực muốn té xỉu, rốt cục y cũng biết vì sao ông già nhất định bắt y thú nữ nhân này. Y cười lạnh, lấy tay kéo áo Quan Nhất Huy, hung tợn nói: “Không lẽ ngay cả ảnh chụp của đối phương ba cũng chưa xem qua, chỉ nghe người ta đồng ý cho ba ở chung trong phòng tân hôn, hơn nữa lại có thể cùng con tắm rửa, ngủ, liền đáp ứng hôn sự này hay sao?”

Sự thật chính xác là như thế, Quan Nhất Huy cố nhịn tươi cười, y bắt đầu giả vờ đáng thương, ủy khuất nói: “Chính là... Ba thật sự rất muốn được ở cùng một chỗ với Tiểu Nguyệt, con cứ ở lại Đài Loan mãi, ba ở bên Nhật Bản không gặp được con, đáng thương lắm! Cho nên ba mới nghĩ... Chỉ cần..... Chính là cách này..... Ách.....”

“Trời ơi!”

Quan Sơn Nguyệt tức giận đến kêu to: “Con nghĩ là ba chỉ hơi bệnh thôi, không thể tưởng được ba lại ngốc đến thế, ba có biết đối phương bao nhiêu tuổi hay không?”

“Miễn cô ta là nữ thì được rồi.”

Quan Nhất Huy vội vàng nói ra điều kiện duy nhất mà mình biết.

“Đối phương đã ba mươi lăm tuổi rồi! Cơ hồ là gấp đôi tuổi của con, hơn nữa, nghe nói cá tính của cô ta hung bạo giống như khủng long, vô số nam nhân trong giới hắc đạo đã bị cô ta chinh cho thừa sống thiếu chết, vậy mà ba liền tùy tiện đáp ứng hôn sự hay sao? Đơn giản là loại điều kiện vớ vẩn, trong đầu ba rốt cuộc chứa cái gì vậy?”

Không có lý do gì để biện bạch, Quan Nhất Huy lại bắt đầu giả bộ đáng thương: “Tiểu Nguyệt, thật hung dữ, người ta cũng không phải cố ý đâu, người ta là quá yêu Tiểu Nguyệt, cho nên cái gì cũng chưa chú ý, chuyện này làm sao con có thể trách ba ba, một ngày ba ba phải lo nhiều như vậy, hơn nữa ba ba cũng nghe phong phanh là cô ta rất được.....”

“Vậy ba có nghe phong phanh là cô ta thực bạo lực hay không? Có nghe phong phanh là cô ta còn khỏe hơn cả nam nhân hay không? Có nghe qua, chỉ trong một ngày mà cô ta xử đẹp cả chi nhánh của hắc bang hay không?”

“Ách..... Này..... Cái này thì.....”

Lại bắt đầu áp úng, có nghĩa là tất cả những điều đó Quan Nhất Huy đều đã nghe qua, nhưng chỉ cần có thể được ở cùng với con trai, thì cái gì y cũng đều quên hết.

“Đầu của ba rốt cuộc chứa cái gì vậy?”

“Ăn nho không phun ra hột nho, không ăn nho thì phun ra hột nho.....”

Bỗng nhiên Quan Nhất Huy bắt đầu lảm nhảm niệm khẩu lệnh lung tung, hơn nữa càng niệm càng nhanh, càng nhanh thì càng niệm chuyên tâm.

Cung Chính Hoa bị dọa đến nhảy dựng lên, liền khều khều Quan Sơn Nguyệt: “Uy, cậu mắng dữ quá, hình như ổng bị sốc nặng rồi!”

“Không có đâu anh, ổng đang cố ý giả điên đó, bày đặt làm bộ, mỗi lần đụng tới những vấn đề không thể giải quyết được, là ổng liền đứng ngay tại chỗ đọc thần chú, ổng đã cố tình làm như vậy rồi, chúng ta cũng không có biện pháp xử lí. Anh, đóng cửa thôi, không cần để ý đến ổng nữa.”

“Nhưng mà ba ba cậu.....”

“Anh yên tâm đi, ổng giả bộ đó, từ nhỏ đến lớn không biết em đã xem qua cảnh này mấy trăm lần rồi, đừng để ý đến ổng, đợi lát nữa ổng sẽ khôi phục lại bình thường thôi.”

Cung Chính Hoa vẫn là có điểm lo lắng, nhìn Quan Nhất Huy một cái, thấy y vẫn đứng bất động mà lảm bảm, hơn nữa còn niệm thật sự dụng tâm, Cung Chính Hoa đành phải đi ra hạ cửa sắt xuống.

Quan Sơn Nguyệt lập tức lôi kéo hắn đi đến phía trước: “Đi thôi, ông chủ, chúng ta mau trở về nhà nghỉ ngơi.”

....

....

Do Quan Sơn Nguyệt thuê căn nhà trọ rất gần với quán của hắn, cho nên bọn họ cùng nhau chậm rãi tiêu sái trở về nhà, mà ba ba của Quan Sơn Nguyệt cũng đi theo phía sau hai người, vẫn vừa đi vừa niệm khẩu lệnh. Tình hình này làm cho Cung Chính Hoa cảm thấy có điểm buồn cười.

Nhưng có vài chiếc xe thiếu chút nữa đã đụng vào Quan Nhất Huy, làm cho Cung Chính Hoa nhìn không được, muốn quay đầu lại bảo y đi đứng cẩn thận hơn một chút.

Nhưng Quan Sơn Nguyệt lại kéo lấy ống tay áo của hắn: “Ông chủ, đừng lo lắng, ba em cho dù có lao ra giữa xe tải cũng không bị gì đâu, xe tuyệt đối là không thể đụng vào người ổng.”

Lúc mới vừa bắt đầu, Cung Chính Hoa còn cảm thấy Quan Sơn Nguyệt nói chuyện rất lãnh huyết, không biết có phải là do y vẫn còn giận ông ba hay không, nhưng sau đó, hắn thật sự phát giác, tuy rằng ba của Quan Sơn Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào mặt đất để lảm bảm, căn bản là không nhìn thấy xe cộ, nhưng

thân thể y rất linh mẫn, không cần nhìn đến xe, cũng tự động biết tránh né. Lần đầu tiên hần mới nhìn thấy người như thế, không khỏi tấm tắc ngưỡng mộ.

Quan Sơn Nguyệt nói: “Anh thấy chưa, em đã sớm nói cho anh nghe, ba em không phải là người thường, xe cũng không đụng được ổng, bằng không, làm sao ông nội có thể truyền lại cả tổ chức hắc đạo cho ổng? Hơn nữa mọi người đều đối với ổng trung thành và tận tâm, chỉ khi nào đụng đến chuyện của em thì ổng mới từng tưng như vậy, chứ nếu không, với bộ dáng oai phong và đẹp trai của ổng mà đứng ở nơi công cộng, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nữ nhân đó nha.”

Cung Chính Hoa thật sự không thể tưởng tượng ra được bộ dáng đẹp trai và oai phong của Quan Nhất Huy, hần chỉ cảm thấy vị nam tử trung niên mặt đầy râu này thật sự không phải là người bình thường mà thôi.

Rất nhanh, nhà trọ của Quan Sơn Nguyệt đã ở ngay trước mắt, Cung Chính Hoa có điểm hơi chần chờ, không biết có nên đi lên hay không. Nói như thế nào, thì ngày hôm qua hần đến nhà trọ của Quan Sơn Nguyệt là bởi vì Quan Sơn Nguyệt hưng trí muốn nấu mì cho hần ăn, mà sau khi hần ăn xong, cơ thể cũng cảm thấy không được thoải mái, cho nên mới có thể ở lại.

Hôm nay hần cảm thấy đã khỏe hơn rất nhiều, còn đi đến nhà trọ cùng Quan Sơn Nguyệt tựa hồ có điểm hơi kỳ quái; hơn nữa ba ba của Quan Sơn Nguyệt cũng đã đến đây, chính mình là nam nhân, còn bị một học sinh thân nhiên thừa nhận mình là người yêu của y, lại cùng đi đến nhà trọ, hình như càng kỳ quái hơn.

“Ông chủ, đi a, đi lên.”

Cung Chính Hoa có điểm muốn chối từ: “Không được, tôi nghĩ là.....”

“Ông chủ, anh có tin là em sẽ hôn anh nồng nhiệt ngay trên đường hay không?”

Quan Sơn Nguyệt lộ ra vẻ mặt thành thật, làm cho Cung Chính Hoa chần động, hần vội vàng lui về phía sau vài bước. Lúc này là buổi tối, còn có không ít người đang qua lại trên đường, Cung Chính Hoa bị y dùng ngôn từ lớn mật để kích thích, khiến thần tình đều đỏ bừng lên: “Cậu nói bậy bạ gì đó?”

“Không phải nói bậy, ông chủ, anh muốn đi lên nhà trọ hay là muốn bị em hôn, anh chọn đi. Hay là chọn bị hôn đi ha, sau đó anh có thể về nhà.” Nguyên lai Quan Sơn Nguyệt đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của hần, còn cố ý đe dọa hần.

“Cậu sẽ không dám làm chuyện dọa người như vậy đâu!”

Cung Chính Hoa nhất quyết không tin.

Trên gương mặt đáng yêu của Quan Sơn Nguyệt lại nở ra một nụ cười trong sáng: “Ông chủ, vậy hãy xem thử nhé!”

Quan Sơn Nguyệt dựa vào càng gần hơn, khiến Cung Chính Hoa rút lui vài bước, Quan Sơn Nguyệt liền bắt lấy bờ vai của hần, hần cũng hiểu rõ cá tính của Quan Sơn Nguyệt, không có chuyện gì mà y lại không dám làm ...

“Thôi được, tôi sẽ đi lên!”

“Ông chủ, ngoan quá đi, một lát nữa đi lên phòng phải cho em hôn hai cái nha!”

Sao lại có loại người đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ như y cơ chứ!

“Cậu.....”

Quan Sơn Nguyệt càng dựa sát vào người hần, cười thật đắc ý: “Thế nào? Không hài lòng sao? Vậy hôn ngay tại đây luôn ha, em muốn vói đầu lưỡi vào trong, còn muốn hôn suốt năm phút luôn!”

“Được rồi, hôn hai cái thì hôn hai cái, không được làm bậy ở đây nha, người ta đang nhìn kia.”

Đích xác, bọn họ là hai nam nhân mà kề sát nhau như vậy, còn mặt đối mặt, có không ít người qua đường hiếu kì, đang cố ngoái đầu lại để quan sát.

Quan Sơn Nguyệt biết hần đầu hàng, liền cao hứng nắm tay hần đi lên lầu: “Ông chủ, em vui lắm, đêm nay anh muốn ở lại với em, đúng hay không?”

“Hừ, cậu nói nhỏ thôi, mọi người đều nghe thấy hết bây giờ.”

Quan Sơn Nguyệt nhìn hắn cười toe toét: “Ông chủ, sao anh dễ thẹn thùng vậy, có điều lúc anh kích động lên ấy, hoàn toàn khác hẳn lúc bình thường đó nha, nhất là đêm hôm đó anh thật nhiệt tình.....”

Nghe Quan Sơn Nguyệt nói mà cả khuôn mặt của hắn đều hồng thắm cả lên, dường như chuyện gì hắn cũng bị tên nhóc đáng yêu này nắm mũi, cũng không có biện pháp phản kháng.

Sau khi cả hai vừa bước vào trong nhà, Quan Sơn Nguyệt liền khóa ngay cửa lại.

Cung Chính Hoa giật mình nói: “Ba ba cậu còn đang ở bên ngoài.....”

Còn chưa nói xong, hắn đã bị Quan Sơn Nguyệt kéo vào trong lòng. Cung Chính Hoa liều mạng giãy dụa, nhưng khí lực của Quan Sơn Nguyệt lớn hơn hắn nhiều, y ép hắn vào sát tường, sau đó hôn lên đôi môi của hắn một nụ hôn thâm sâu.

Vừa mới bị hôn một chút, mà lực lượng toàn thân dường như đều bị tiêu thất, ngay cả đầu của hắn cũng hoàn toàn tan chảy.

Nhưng tưởng tượng đến việc cha của Quan Sơn Nguyệt có thể đang đứng ngay tại cửa, hắn liều mạng đẩy y ra: “Không được, ba cậu.....”(Bảo đảm ông già đang nghe lén =))

“Ông chủ, yên tâm đi! Ba em không phải là người không hiểu phong tình, trên thực tế, ông là một người siêu phong lưu, tuyệt đối ông có thể hiểu được mục đích em đưa anh về nhà trọ là để làm gì.

An tâm đi, ông chủ, ba em cũng thức thời lắm, nữ nhân đầu tiên mà em quen là do ông giới thiệu đó, đối với *** thì ba rất khoáng, khi còn đi học, ông thường để bao cao su vào trong cặp của em, ám chỉ em nên cẩn thận khi quan hệ, cho nên ông sẽ không quấy rối chúng ta đâu!”

“Ý của tôi là.....”

“Ý của anh là hôn còn chưa đủ, có phải hay không? Được rồi, em sẽ tận lực thỏa mãn anh, bất quá mới làm vài lần mà anh đã nghiện như vậy... “

Quan Sơn Nguyệt vừa thốt lên lời trêu đùa, Cung Chính Hoa cảm giác máu toàn thân bắt đầu hướng lên trên, gương mặt là một mảnh lửa đỏ. Quan Sơn Nguyệt liền nhanh tay cởi hết quần áo của hắn, hôn lên hai điểm mẫn cảm trước ngực hắn; Cung Chính Hoa che miệng mình lại, không muốn để cho thanh âm thoát ra ngoài, đôi chân cũng dần dần mềm nhũn trượt trên mặt đất, Quan Sơn Nguyệt thuận thế, dùng hai tay ngăn chặn thân thể hắn.

Bên trong cơ thể Cung Chính Hoa dâng lên một cỗ lửa nóng, hắn gắt gao bắt lấy áo của Quan Sơn Nguyệt, sức nặng trên thân thể đối phương khiến hắn cảm thấy thực thoải mái, cảm thấy *** đang không ngừng nảy lên, ngay cả bản thân hắn cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì.

“Ông chủ, anh rất muốn làm, đúng hay không?”

“Không! Không có..... A a...”

Hé ra tiếng rên rỉ làm cho hắn cảm thấy thật xấu hổ, Quan Sơn Nguyệt cười càng tà ác hơn: “Kêu nghe hay như vậy cơ mà, còn nói là không muốn làm, người càng không thành thật thì bộ dáng khi ở trên giường càng đáng yêu gấp bội. Ông chủ, em ẵm anh lên giường nha.”

Thân thể nhanh chóng bị nâng lên cao, Quan Sơn Nguyệt giống như đang nhẹ nhàng vác một cái bao, liền ôm lấy hắn. Cung chính hoa kêu lên sợ hãi, quay lại ôm chầm lấy cổ của Quan Sơn Nguyệt, hành động thân mật này dường như khiến Quan Sơn Nguyệt rất thích thú, y lại cúi đầu xuống hôn hắn, đến khi Quan Sơn Nguyệt ôm hắn đến trên giường, hắn đã bị hôn đến mơ hồ vui sướng, để mặc cho Quan Sơn Nguyệt làm xằng làm bậy....

9. Chương 9

Cung Chính Hoa đã không thể phân biệt được rốt cuộc là mình có hối hận hay không, do thân thể ban nãy vừa mới kịch liệt vận động, nên bên trên toát ra một lớp mồ hôi tin mịn, da thịt lại có cảm giác hơi ẩm

ướt, trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị nụ hôn sâu của Quan Sơn Nguyệt, toàn thân đều bị y hút đến mức loang lổ hồng ngân, ngay cả nơi tư mật của hắn mà y cũng không buông tha cho.

Quan Sơn Nguyệt mang theo vẻ mặt thực thỏa mãn rơi vào giấc ngủ, gương mặt này vừa đáng yêu lại vừa tuần suất, hơn nữa cánh tay giống như sợ hắn sẽ chạy trốn, nên vẫn gắt gao ôm chặt lấy hắn, đây chính là biểu hiện Quan Sơn Nguyệt rất thương yêu hắn.

Bọn họ cứ nằm như vậy, thân thể trần truồng dán sát vào nhau, không biết đã phát tiết đến mấy lần, toàn thân cơ hồ đã mệt mỏi đến cực hạn mới chịu dừng lại... Lúc này, trên cơ thể của cả hai đều lưu lại mùi vị của đối phương, vị đạo này nghe thấy thật là thoải mái.

“Ông chủ?”

Mí mắt hơi động một chút, dường như Quan Sơn Nguyệt cũng biết là hắn đã tỉnh lại, nên mới nhẹ nhàng gọi hắn.

“Àn?”

Quan Sơn Nguyệt lại tặng cho hắn một nụ hôn nhẹ, không mang theo tình cảm mãnh liệt, nhưng thực ôn nhu, thực bình thường, tựa như bọn họ đã hôn nhau như thế suốt cả một đời.

“Em buồn ngủ quá, anh không cần để ý đến ông già em, lát nữa ông cũng biết tự đi về nhà, nếu cho ông vào đây, ông sẽ làm ra những chuyện thấy ghét lắm đó...”

Cung Chính Hoa nhẹ nhàng hạ cánh tay của Quan Sơn Nguyệt xuống, để cho y ôm gối ngủ, còn hắn thì đi vào phòng tắm để tẩy rửa thân thể, trên người vẫn còn đọng lại thật nhiều vết hồng ngân mà ngay cả nước cũng không thể rửa trôi đi được. Hắn thật sự không hiểu đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, hắn không thể tưởng tượng bản thân mình lại làm ra những hành động quá mức mãnh liệt như vậy.

Tuy hắn không hề chán ghét Quan Sơn Nguyệt, nhưng cùng làm tình với một nam sinh nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều, hơn nữa giống như càng ngày càng tạo thành thói quen, còn nhận thấy loại cảm giác này cũng tốt lắm, mỗi lần trong đầu phát sinh ra loại ý nghĩ như thế, Cung Chính Hoa lại cảm thấy rất bất an.

Quan Sơn Nguyệt luôn miệng nói thương hắn, cho nên muốn cùng hắn làm tình, điều này thực dễ dàng lý giải, nhưng còn hắn thì sao? Từ lần đầu tiên cho đến bây giờ, dường như hắn cũng không có ý định cự tuyệt, chẳng lẽ bản thân hắn cũng thích Quan Sơn Nguyệt hay sao? Một khi vừa va chạm vào vấn đề này, khiến cho hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, Cung Chính Hoa sợ hãi, hắn cảm thấy nếu như cứ tiếp tục suy nghĩ thì sẽ có một thứ gì đó bị vạch trần ra ngoài ánh sáng....

...

...

Mặc xong quần áo, Cung Chính Hoa mới chậm rãi bước ra mở cửa.

Quan Nhất Huy vẫn ngồi xổm ở trước cửa nhà trọ, vừa nhìn thấy Cung Chính Hoa mở cửa, dường như đã được cứu thoát, y liền nói ra hai câu cười đùa thô tục: “A, rốt cục hai người cũng làm xong rồi, tôi đang đói bụng sắp chết rồi.”

...

Cung Chính Hoa thấy trong tủ lạnh nhà Quan Sơn Nguyệt cũng không có trữ lương thực, vì thế hắn chỉ nấu món mì đơn giản mà thôi, còn Quan Nhất Huy thì dùng tô lớn để ăn, vẻ mặt hạnh phúc giống như vừa được bay đến thiên đường, khiến Cung Chính Hoa không khỏi bật cười, hai người kia quả nhiên là phụ tử, ăn được món ngon gì đó thì liền lộ ra biểu tình thư sướng như thế này.

Sau khi giải quyết nhanh gọn cả hai tô mì lớn, Quan Nhất Huy mới lấy tay quẹt quẹt khóe miệng: “Ăn ngon, ăn ngon vô cùng.”

Quan Nhất Huy từ từ hạ kính râm xuống, y vuốt lên khuôn cằm đầy râu của mình, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Cung Chính Hoa, hỏi ra một vấn đề thập phần rõ ràng, khiến người ta mặt đỏ tim đập: “Kỹ xảo của con tôi rất tuyệt, nhưng anh có thật tình muốn kết giao với nó hay không đây?”

Cung Chính Hoa cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Quan Nhất Huy thấy hần trầm mặc, không kiên nhẫn liền nói tiếp: ” Rốt cuộc anh có quyết tâm muốn ở cùng một chỗ với con của tôi hay không? Tôi đang hỏi mà sao anh không trả lời?”

“Tôi là nam mà!”

“Tôi không quan tâm anh là giống đực hay cái, tôi muốn hỏi tâm của anh cơ, anh có muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Nguyệt hay không?”

“Không phải ông đã giúp con ông tìm một người vợ tốt hay sao?”

“Trời, anh thật lè mề, tôi hỏi anh hai câu, mà sao anh trả lời trớt quớt vậy, không thấy rối đời à? Mặc kệ có đồng tính luyến ái hay không, cho dù anh thật lòng thì vấn đề đó cũng chẳng phải là đại sự.”

Cung Chính Hoa nhất thời trả lời không được, Quan Nhất Huy cũng không khách khí đem chân gác lên bàn,bày ra một bộ dạng lưu manh.

“Uy, Cung Chính Hoa, con của tôi là tâm can bảo bối, nó thông minh muốn chết, nếu nó muốn đưa anh lên giường thì cũng không phải việc khó. Nhưng nếu anh không thật lòng yêu nó, thì hãy mau biến đi, để cho nó sớm chết tâm, anh không nên một bên làm tình cùng nó, mà một bên lại muốn kết hôn với nữ nhân khác,cứ nửa nạc nửa mỡ như vậy, coi chừng tôi làm thịt anh đó!”

Thấy Cung Chính Hoa muốn mở miệng nói, Quan Nhất Huy lại lớn tiếng hơn nữa: “Anh không cần lấy lý do là đồng tính thì không thể mến nhau, bạn tôi cũng có nhiều người đồng tính luyến ái, tôi đã chứng kiến nhiều lắm rồi. Hơn nữa tôi là một người cha phóng khoáng,tâm hồn rộng mở, con tôi yêu nam hay nữ thì tôi cũng mặc kệ, gia tộc bọn tôi đều từ mười tám tuổi trở đi thì có thể tự do quyết định chuyện của bản thân,anh có hiểu ý tứ của tôi không?”

Nói xong, Quan Nhất Huy tựa hồ cho rằng đề tài này đến đây là chấm dứt, lực chú ý lập tức chuyển dời đến nơi khác, không kiên nhẫn vỗ vỗ cái bàn, kêu to lên: “Sao lại không có rượu, không có rượu thì còn gì là cuộc sống nữa? Tôi khát sắp chết rồi!”

Cung Chính Hoa trong một khoảng thời gian ngắn cũng trở nên ngốc lăng,nói không nên lời. Ý của Quan Nhất Huy rất rõ ràng, cũng thực chính xác, nếu hần không muốn ở cùng Quan Sơn Nguyệt, vậy hãy nhanh chóng mà chia tay, còn nếu muốn ở cùng Quan Sơn Nguyệt thì phải thật lòng gắn bó.

“Ông già, ba thực là ồn ào! Muốn uống rượu thì tự đi mua đi, bộ ba là bợm nhậu sao? Một ngày không uống rượu thì chết à!”

Quan Sơn Nguyệt đang ngủ ngon, bị Quan Nhất Huy đánh thức, tâm tình không tốt,nên khẩu khí cũng kém đến cực điểm.

“A,thằng nhóc chết tiệt, hôm nay ba mầy nhường mầy một chút, cho mầy ba phần màu sắc mà mầy mở luôn cả phướng nhuộm ha mầy (được đằng chân leo đằng đầu đó), giờ ba mầy không uống rượu liền cảm thấy khó chịu, rất muốn mắng chửi người, mầy mau đi mua rượu cho ba!”

“Ừa,ba không đóng kịch nữa à? Ông ba thôi, tôi cảm thấy lúc ông già vờ niệm kinh thì còn có nét đáng yêu, còn bộ dáng lúc này tựa như một gã lưu manh.”

Cả hai còn muốn tiếp tục cãi nhau,thì bên ngoài cửa bất chợt có người đi vào: “Ngại quá, quấy rầy các người đang tương thân tương ái, bất quá có một vị thực nữ xinh đẹp muốn tới đây chơi.”

“Anh họ, rốt cục anh cũng đến rồi!”

Quan Sơn Nguyệt cao hứng đến kêu to.

Giang Tam Bạch vẽ mặt thoải mái, nhưng vẫn có thể thấy được sắc mặt hơi tái xanh, xem ra hai ngày hôm nay y thật sự đã mệt chết đi được.

“Tiểu Nguyệt, chuyện này nếu như thành công, em thiếu anh một phần đại nhân tình đó.”

“Tôi còn tưởng ai, thì ra là thằng cháu.....”

Nói còn chưa xong, Quan Nhất Huy hướng ánh mắt nhìn chăm chăm về phía nữ nhân xinh đẹp đứng bên cạnh Giang Tam Bạch, vẻ mặt đầy hưng phấn, ngay cả nước miếng cũng chảy ròng ròng xuống dưới: “Tam Bạch, nữ nhân này là ai? Xinh đẹp vô cùng, cháu đi đâu tìm được vậy? Đai Loan làm sao có loại mỹ nữ này? Chú cũng phải tìm một người!”

“Ba, đừng động dục lung tung được không? Vừa thấy đến người đẹp là liền động dục, rất khó xem!”

Đối với lời châm chọc của Quan Sơn Nguyệt, Quan Nhất Huy ngay cả nghe cũng không thèm nghe, y một bên vừa chảy nước miếng nhìn nữ nhân kia, một bên thì cố ý giả vờ nghiêm nghị, uốn thẳng cơ thể, khoe miệng nhếch lên cười cười, còn nhanh tay vuốt lại mái tóc rối cho gọn gàng.

Ngay cả Cung Chính Hoa cũng cảm thấy nữ nhân kia thật xinh đẹp. Cô ta đội một chiếc mũ xa xỉ, trên người mặc âu phục cao quý. Từ nãy đến giờ nữ nhân này vẫn không nói lời nào, chính là dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ chăm chăm, giống như là nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Hành động của Quan Nhất Huy lúc nào cũng mau hơn lý trí, y trực tiếp đi đến trước mặt nữ nhân: “Tiểu thư, thật là xinh đẹp, cho tôi sờ một chút được không? Da của cô trắng nõn nà, ề, còn miệng của cô, có cảm giác vừa hồng vừa ngọt, cái mông lại vững như thế, nhưng mà — ác!”

Càng nói càng ***, Quan Nhất Huy ngâm nga: “Tôi chịu không nổi, làm ơn cho tôi ‘thơm’ một miếng đi.” Nói xong, miệng y liền chu ra nhợn hoắt.

Giang Tam Bạch cùng Quan Sơn Nguyệt nháy mắt nhau một cái, Quan Sơn Nguyệt nhếch môi cười, lại vội vàng che miệng lại, sợ mình cười trộm sẽ bị Quan Nhất Huy nghe thấy. Y lôi kéo tay Cung Chính Hoa, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, chúng ta né ra xa một chút mới an toàn, nếu không sẽ bị trọng thương thể thảm.”

“Có ý gì?” Cung Chính Hoa không biết vì sao y lại thần bí khó hiểu như vậy.

Quan Nhất Huy vẫn hướng mặt về phía trước, chỉ thấy nữ nhân kia nhú mào, ngay cả ra tay như thế nào cũng không ai kịp nhìn thấy, trong nháy mắt Quan Nhất Huy đã bị ném xuống mặt đất, gây ra một tiếng nổ kinh người, Cung Chính Hoa đoán rằng, nếu mình mà bị ném như vậy, xương sườn nhất định là sẽ gãy mất vài cái. Nữ nhân kia tức giận, liền dùng một loạt tiếng Nhật cuồng mắng Quan Nhất Huy, còn không ngừng dùng chân giẫm đạp y.

“Cô ấy đang nói cái gì vậy?”

Cung Chính Hoa vội hỏi.

Quan Sơn Nguyệt cười đến vỡ bụng: “Cô ấy dùng từ thô tục để mắng lão ba, nói ổng lần sau nếu còn dám sờ mó, thì cô ấy sẽ chém đứt tay ổng, nếu ổng còn dám dùng ánh mắt mê đắm nhìn cổ, thì cô ấy sẽ móc luôn mắt ổng ra.”

“Nữ nhân này thật hung dữ!”

Cung Chính Hoa nhin không được lú lười.

Quan Sơn Nguyệt cười nói: “Đương nhiên là hung dữ rồi, nữ nhân này hung bạo nổi danh trong giới hắc đạo đấy.”

Nữ nhân tức giận đến phát tay áo rời đi, mà Quan Nhất Huy nằm trên mặt đất cũng không hề có dấu hiệu nhúc nhích.

Cung Chính Hoa cả kinh nói: “Ba cậu có phải đã bị thương rồi hay không? Sao lại nằm im không nhúc nhích thế kia?”

“Yên tâm đi, nữ nhân này bạo lực quá, lần đầu tiên ông già bị nữ nhân ném văng, còn bị bầm dập mặt mũi, dựa vào công phu không thủ đạo đen của ổng mà nói, lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên bây giờ còn đang tự kỷ đó mà.”

“Đai đen?” Cung Chính Hoa không thể tin nổi, cha của Quan Sơn Nguyệt lúc nào cũng mang theo một bộ dáng buồn cười, hẳn không thể nào nghĩ ra y lại là cao thủ không thủ đạo.

Ba phút trôi qua, Quan Nhất Huy mới chậm rãi ngồi dậy, y sờ sờ cái đầu bị đụng vào sàn nhà, ánh mắt vẫn còn hiện ra trạng thái ngây dại.

Cung Chính Hoa đi đến bên cạnh, quan tâm hỏi y: “Ông có khỏe không?”

“Nữ nhân này vừa có cá tính, vừa hung bạo, lại thật đẹp, con mẹ nó, nếu tôi không có được cô ta, thì quả thực là tiếc nuối cả đời.”

Quan Nhất Huy hoàn toàn không trả lời đúng câu mà Cung Chính Hoa đã hỏi, trong giọng nói tràn ngập sùng bái cùng yêu say đắm, tầm mắt vẫn nhìn ra cửa, như là đang lưu luyến bóng lưng của nữ nhân kia.

Cung Chính Hoa bị câu trả lời này làm cho sững sốt,cha của Quan Sơn Nguyệt có phải là đã bị đánh đến mức não trở nên chập cheng rồi hay không?

Quan Nhất Huy đứng lên, đi đến trước mặt Quan Sơn Nguyệt, vẻ mặt mê say, nói ra một lời nói thật ngọt ngào: “Uy! Con trai.”

“Sao thế? Lão ba.”

Quan Nhất Huy vừa khóc vừa cười: “Ba thực xin lỗi con, thực xin lỗi mẹ con, rõ ràng sau khi mẹ con qua đời,ba đã hứa là sẽ không cưới bất luận một kẻ nào nữa, nhưng hôm nay ba quyết định đổi ý. Năm phút trước,khi ba bị nữ nhân kia ném xuống đất, bỗng nhiên ba cảm thấy xuân tâm rạo rực.”

Y rất quyết đoán hỏi Quan Sơn Nguyệt: “Ba quyết định sẽ kết hôn cùng cô ta, con không phản đối chứ?”

“Lão ba, nữ nhân kia thực sự rất hung dữ! Vừa rồi ba còn chưa bị đánh đủ sao? Cẩn thận lúc đưa cô ấy lên giường, sẽ bị cô ấy đập văng xuống sàn nhà!”

Quan Sơn Nguyệt trêu chọc nói.

Thế nhưng Quan Nhất Huy đỏ mặt lên :”Chính vì cá tính đó nên ba mới mê luyến cô ấy, con xem cánh tay cô ấy mảnh khảnh như vậy, thế nhưng có thể ném ba xuống đất, đời này ba chưa từng bị ai ném đi, đây thật sự là một trải nghiệm mới mẻ.”

Y càng nói càng say mê: “Ba mê luyến nữ nhân kia, cô ấy là thiên sứ của ba, là thượng đế của ba, ba chỉ cần có cô ấy, buổi tối nhất định sẽ không cảm thấy tịch mịch.”(wanh’ lộn nhau thì làm gì có time mà tịch với chả mịch)

Quan Sơn Nguyệt ha ha cười rộ lên: “Tùy tiện, lão ba, tuy rằng cho tới bây giờ ba cũng chưa từng thủ trình vì mẹ, nhưng mặc kệ bao nhiêu người muốn ba cưới thêm vợ, ba luôn cần thủ hứa hẹn với con là tuyệt không cưới bọn họ. Hôm nay ba động lòng trần, con vốn là một đứa con phóng khoáng,dĩ nhiên là sẽ đồng ý, nhưng còn có một vấn đề nho nhỏ! Lão ba.”

Quan Nhất Huy ôm lấy bả vai của Quan Sơn Nguyệt, hưng phấn nói: “Con trai, con đã đồng ý rồi, thì còn vấn đề gì nữa? Cho dù ba phải bắt cóc, ép buộc hay là cần,cũng phải mang nữ nhân kia vào lễ đường kết hôn, yên tâm đi, ba nhất định phải cưới cô ấy về làm mẹ kế của con!”

“Lão ba, sai rồi,con không phải có ý này, dù sao với công lực đeo bám của lão ba thì nữ nhân kia dù không chọn tự sát,cũng phải chọn gả cho ba thôi, nhưng mà, ha hã.....”

Quan Sơn Nguyệt cười có chút gian trá: “Nhưng mà nữ nhân kia chính là vợ tương lai của con!”

Quan Nhất Huy đang chìm đắm trong bể tình, đột nhiên bừng tỉnh: “A, con nói cái gì?”

“Con nói cô ấy chính là người mà ba đã tuyển cho con, nên cô ấy là bà xã tương lai của con, ba đã yêu cô, tuổi hai người cũng tương xứng,nhưng vấn đề kia thì phải làm sao bây giờ?”

“Cô ấy chính là Cúc Trì Quang?”

Quan Nhất Huy lập tức nói: “Không có vấn đề gì, chỉ cần đổi ảnh chụp của con thành ảnh của ba là được, dù sao hôn sự này là do mai mối,cả hai chưa gặp mặt nhau bao giờ mà.”

Vậy là chuyện kết hôn đã được giải quyết theo mong muốn, Quan Sơn Nguyệt cười đến phi thường vui vẻ: “Lão ba, thực cảm tạ ba nha, ba mau đuổi theo nữ nhân kia đi, nếu không thì cô ấy sẽ một mạch chạy về Nhật Bản, ba cũng phải chạy theo về Nhật Bản đó.”

Như là vừa bừng tỉnh khỏi cơn mộng, Quan Nhất Huy mãnh liệt gạt đầu, cười ngớ ngẩn nói: “Con trai ơi, thật không hổ là Tiểu Nguyệt của ba. Con nói đúng, ba phải nhanh chóng đuổi theo cô ấy, không thể để cho nàng nghĩ ba là tên sắc lang, hửn là ba phải bày ra năng lực cùng mị lực cho cô ấy xem, để cô ấy biết người đàn ông đứng trước mặt cô chính là nam nhân tốt nhất trong số các nam nhân.”

Đối với lời nói cùng động tác khoa trương của Quan Nhất Huy, Quan Sơn Nguyệt cố gắng nhịn cười: “Nói cho cùng, lão ba, con sẽ ủng hộ ba hết mình, nhanh lên đi thôi.”

Quan Nhất Huy giống như một trận cuồng phong, chạy như bay ra khỏi cửa, rất nhanh liền biến mất. Cung Chính Hoa ở một bên nhìn thấy, mắt cũng sắp rớt ra ngoài, đúng là một ông ba kỳ quái, đời này hửn chưa từng nhìn thấy người nào thú vị như vậy.

“Ha ha, thật tốt quá, giải quyết xong rồi. Anh họ, anh quả thực là dự đoán như thần, biết ba em mê luyện kiểu nữ nhân này.”

Quan Sơn Nguyệt hoan hô chạy đến trước mặt người nam nhân từ nãy đến giờ chỉ đứng ở một bên xem sự tình phát triển, nhưng chưa phát ngôn một câu nào.

Giang Tam Bạch ưu nhàn nhàn mỗi một điều thuốc: “Cá tính ngu ngốc của ông cả nhà đều biết hết, ngẫm lại xem, cũng chỉ có loại hình không được bình thường thì mới làm cho ông thích. Bất quá mấy ngày nay anh chạy về Nhật Bản mời Cúc Trì Quang, cũng tốn không ít thời gian, may mắn là sự tình đều được giải quyết ổn thỏa.”

“Anh họ, anh muốn cái gì em cũng đều cho anh, thật sự là rất cảm tạ anh đã giúp em lần này.”

“Không cần cái gì hết, chỉ muốn ngủ một giấc thôi, cho anh mượn nơi này ngủ một chút, có thể chứ? Anh không còn khí lực để lái xe quay về thành phố.” Giang Tam Bạch thần tình mệt mỏi nói.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì, cái phòng lớn nhất ở bên kia để cho anh ngủ!”

Quan Sơn Nguyệt nhiệt tình vô cùng, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười cảm kích, lôi kéo Giang Tam Bạch vào trong phòng.

...

...

Giang Tam Bạch quả nhiên nói ngủ là ngủ thật lâu, y ngủ suốt một ngày một đêm, ngủ thẳng đến khi Quan Sơn Nguyệt đã đi đến trường, mà y vẫn còn chưa rời giường. Đợi đến mười giờ, Giang Tam Bạch mới mang theo vẻ mặt đã được ngủ thật no nê, tiêu sái bước ra khỏi phòng.

Cung Chính Hoa có điểm bị dọa nhảy dựng lên. Ngoại trừ vẻ đẹp gợi cảm cùng tuấn suất, nam nhân này tựa hồ còn cất giấu một mặt thâm trầm sâu sắc, chẳng qua là y đè nén xuống, làm cho người ta nhìn không thấy được mà thôi.

“Oáp~~, có món gì để ăn không? Bụng tôi đói quá, không có sức để đi ra ngoài ăn.”

Cung Chính Hoa nghe Giang Tam Bạch nói, hửn liền tự động đứng lên: “Vậy tôi nấu mì cho anh ăn.”

Sau khi nói xong, hửn liền hối hận. Nam nhân này lúc mới vừa gặp mặt thì đã quấy nhiễu *** hửn, tính cách thoát nhàn cũng thuộc loại bất cần đời, mình lại cùng y ở trong đây, không biết có bị nguy hiểm hay không.

Giang Tam Bạch đến gần hửn: “Tôi sẽ không động thủ đâu, nhìn sắc mặt tái mét của anh kia, tôi không có hứng thú cưỡng bạo người khác.”

Cung Chính Hoa lại cả kinh, người này sao lại biết hửn đang suy nghĩ cái gì? Hửn kinh nghi nhìn về phía Giang Tam Bạch.

Giang Tam Bạch cười đến vui vẻ, lại tiện tay châm một điếu thuốc: “Có cà phê hay không, buổi sáng rời giường mà tôi không uống cà phê là cảm thấy đầu óc không được thanh tỉnh.”

“Hình như không có.”

“Không sao cả, tùy tiện làm một chút đồ cho tôi ăn cũng được, không cần cầu kì, tôi bị bệnh huyết áp thấp, buổi sáng mà không có gì bổ bụng là lại bị chóng mặt.”

Cung Chính Hoa không được tự nhiên gật gật đầu, tùy tiện nấu một ít mì đặt lên trên bàn cơm. Giang Tam Bạch cầm lấy chiếc đũa để gấp mì, bỗng nhiên, y ngửa đầu lên cười với Cung Chính Hoa.

“Anh ở nhà của Tiểu Nguyệt có quen chưa?”

Nhắc tới quan hệ của hắn cùng Quan Sơn Nguyệt, lại là cùng thân nhân của Quan Sơn Nguyệt nói về loại chuyện này, khiến Cung Chính Hoa càng cảm thấy không được tự nhiên: “Cũng được, nhưng tôi cũng không định ở lâu, chẳng qua là thuận tiện.....”

“Thuận tiện tới nơi này qua đêm sao?”

Giang Tam Bạch đem bát đẩy ra, châm thêm một điếu thuốc, y tươi cười rất hòa thuận, nhưng giọng điệu nói ra lại khiến cho người khác nhức nhối: “Anh xem nơi này là khách sạn tình yêu phải không?”

“Đương nhiên là không phải, tôi chỉ muốn nói..... Nói.....”

Giang Tam Bạch kẹp điếu thuốc vào hai ngón tay, lại tiếp tục ăn mì: “Anh muốn lợi dụng Tiểu nguyệt sao?”

Cung Chính Hoa ngồi đối diện Giang Tam Bạch, cảm thấy thật khó mở miệng.

“Tiểu Nguyệt là thực tình yêu anh, nó liều mạng quét dọn sạch sẽ tất cả mọi trở ngại để đến với anh, anh chẳng qua chỉ là ngồi mát ăn bát vàng, tôi hỏi anh, anh có muốn cùng Tiểu Nguyệt ở cùng một chỗ hay không?”

Cung Chính Hoa nhìn thấy ánh mắt của y giống như con hổ đang muốn vồ mồi, hắn cũng không dám thừa nhận chuyện này: “Tôi, tôi không biết.”

“Ác?” Giang Tam Bạch chậm rãi dụi tắt mẫu thuốc lá, y hơi hơi cúi đầu xuống: “Vậy sao? Không biết à, đây đúng là một câu trả lời thật tốt.”

Cung Chính Hoa mở miệng muốn nói nữa, nhưng Giang Tam Bạch bỗng nhiên nắm lấy tay hắn.

Tim Cung Chính Hoa càng đập nhanh hơn nữa, hắn kinh hãi nuốt một ngụm nước miếng: “Giang tiên sinh.....”

“Gọi Tam Bạch đi, Chính Hoa.”

Bỗng nhiên, thanh âm của Giang Tam Bạch trở nên thập phần trầm thấp và nhu hòa, mang theo đầy đủ lực hấp dẫn, Cung Chính Hoa cảm thấy bầu không khí bỗng dưng trở nên đầy áp lực, hắn khởi động thân thể, cười gượng nói: “Tôi phải đi mở quán, Giang tiên sinh.”

“Làm gì phải vất vả như vậy, anh đi theo tôi, một tháng tôi sẽ cho anh một ngàn vạn, có chịu không? Bao gồm luôn mấy ngôi biệt thự, đương nhiên nếu anh muốn đổi mã khóa thì tôi cũng chấp nhận, hơn nữa anh cũng không cần sợ là sau khi chia tay với Tiểu Nguyệt thì sẽ bị y trả thù, người của tôi thì không ai dám động đâu, ngay cả ba của Tiểu Nguyệt cũng không dám.”

Cung Chính Hoa có điểm sợ hãi, bởi vì cho dù hắn cố sức rút tay như thế nào, vẫn không thể thoát khỏi bàn tay của Giang Tam Bạch, có thể thấy được khí lực của y lớn hơn hắn rất nhiều: “Tôi không phải kỹ nữ, không nói chuyện bằng giá.”

“Đồ vật này nọ đều có thể mua bán, kể cả thân thể, tâm và tư tưởng.”

Không thể tin được y sẽ nói ra những lời vô sỉ như vậy, Cung Chính Hoa phi thường nghiêm túc nói: “Buông tay, bằng không tôi sẽ không khách khí, Giang tiên sinh.”

“Tôi đã nói chỉ cần gọi là Tam Bạch thôi.”

Cũng là những lời này, nhưng ban này ngữ khí phi thường nhu hòa, còn ngay lúc này lại trở nên vô cùng cường ngạnh.

Đột nhiên, Cung Chính Hoa bị Giang Tam Bạch dùng sức lôi kéo, cả người ngã sấp vào bàn cơm, tô mì trên bàn cũng bị đổ tung tóe, nước nóng tẩm thấp vào áo sơ mi của hắn, cảm giác ướt át làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Giang Tam Bạch cúi đầu thấp xuống, Cung Chính Hoa cảm thấy hít thở không thông, tất cả hoảng loạn ở trong lòng đều biểu lộ lên trên mặt.

“Giang tiên sinh, xin đừng đùa nữa, tôi thật sự phải đi mở quán.”

Giang Tam Bạch nâng cằm hắn lên, nụ cười tràn đầy ***, thốt ra lời nói khiến cho Cung Chính Hoa kinh ngạc vạn phần: “Anh chưa từng làm tình trên bàn ăn sao? Đúng là Tiểu Nguyệt chưa đủ năng lực sáng tạo, rất thú vị đó, nhất là cảm giác bị thực phẩm dính ở trên người, tuy khởi điểm sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng sau đó lại cảm thấy tràn ngập lạc thú.”

10. Chương 10

Cung Chính Hoa cảm thấy mạch máu dường như đều bị tắc nghẽn, nhìn thấy gương mặt của Giang Tam Bạch đang không ngừng phóng to trước mắt, hắn ra sức dùng lực giãy dụa: “Giang tiên sinh, tôi đối với anh không có hứng thú, xin đừng.....”

“Có sao đâu, nếu anh không muốn ở cùng một chỗ với tôi, thì chúng ta chỉ làm tình thôi cũng được, anh chỉ cần tắm rửa sạch sẽ trước khi Tiểu Nguyệt trở về là xong chuyện, anh không nói, tôi không nói, Tiểu Nguyệt làm sao mà biết được?”

Lời đề nghị ghê tởm này làm cho Cung Chính Hoa buồn nôn, máu bắt đầu bốc thẳng lên đỉnh đầu, hắn giãy dụa càng lợi hại hơn: “Anh bớt ghê tởm đi, buông tôi ra, Giang Tam Bạch!”

Giang Tam Bạch liền ngăn chặn hắn lại, toàn thân Cung Chính Hoa lúc này đã nổi đầy da gà. Trước kia, khi hắn bị Quan Sơn Nguyệt xâm sở, còn có thể cảm nhận được một vài tia khoái cảm ***, nhưng lúc này bị Giang Tam Bạch vượt ve, hắn chỉ cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Giang Tam Bạch cúi đầu xuống, liếm lộng trên cổ hắn, Cung Chính Hoa quả thực đã sắp ói ra, hắn nhanh tay bịt chặt miệng lại, liều mạng chống cự: “Buông tay ra, Giang Tam Bạch, tôi mắc ói quá!”

“Anh cùng Tiểu Nguyệt chắc hẳn là đã làm những việc này rồi? Chỉ cần lặp lại thôi mà!”

Cung Chính Hoa mãnh lực lắc đầu, nước mắt đã doanh đầy tròng, do sợ hãi cực độ nên trên trán cũng toát ra một đồng mồ hôi lạnh.

Giang Tam Bạch ngẩng đầu lên, dùng ngữ điệu nghiêm túc để hỏi hắn: “Thật sự anh không muốn làm với tôi sao?”

Thấy y cũng không muốn bắt buộc hắn nữa, Cung Chính Hoa dùng sức gật đầu, Giang Tam Bạch mới lấy khăn tay ra, sát sát những giọt mồ hôi trên trán của hắn; trải qua tình huống kinh hách vừa rồi, hai chân Cung Chính Hoa cũng đã nhuyễn đi một nửa.

Giang Tam Bạch cũng không lộ ra điểm gì gọi là xấu hổ, hoặc là biểu tình thất vọng khi dục vọng không được thỏa mãn, y lại châm một điếu thuốc, ngữ điệu bỗng trở nên lạnh nhạt: “Anh có hiểu chưa? Một số người có thể làm tình với bất cứ ai, nhưng cũng có vài người chỉ nguyện ý làm tình cùng với người mà mình yêu thôi, bất luận nam nhân hay nữ nhân, cho dù là ân yếm, hoặc hôn môi, nếu không phải là chân chính nguyện ý, thì dù chết họ cũng không chấp nhận để cho người khác đụng chạm đến thân thể đâu. Nếu thật sự anh không có cảm tình với Tiểu Nguyệt, hẳn là anh sẽ ra sức giãy dụa giống như ban này? Hơn nữa, tôi nghĩ là anh và Tiểu Nguyệt cũng đã làm tình rất nhiều lần rồi thì phải.”

Cung Chính Hoa đột nhiên cả kinh, hắn nhìn về phía Giang Tam Bạch, chẳng lẽ người này muốn cho hắn hiểu được đạo lý nên mới làm ra chuyện kinh khủng vừa này hay sao? Thật ra căn bản là y không muốn quan

hệ với hần, lại càng không muốn cưỡng bạo hần, y chỉ muốn làm cho hần hiểu được cảm tình của hần đối với Quan Sơn Nguyệt mà thôi.

Giang Tam Bạch tiếp tục hút thuốc, biểu tình đậm mạc lạnh lùng : “Anh không biết là anh rất may mắn hay sao? Được một người tuyệt vời như Tiểu Nguyệt nhiệt tình yêu, là chuyện vô cùng hạnh phúc. Dù sao phải làm vợ thì cũng hơi khó khăn, huống chi Tiểu Nguyệt lại nhỏ tuổi hơn anh. Nhưng mà những thứ đó không quan trọng bằng hạnh phúc chân chính đâu! Đôi khi những người có quyền, có thế và có nhiều tiền cũng không thể tìm được hạnh phúc thật sự thuộc về mình....”

Giang Tam Bạch lộ ra nụ cười tự giễu : “Giống như tôi đây, có tiền, có quyền, có địa vị, thế nhưng tình yêu là cái gì tôi cũng không rõ nữa, dù sao những người kia thường yêu tiền của tôi hơn là con người tôi.”

Thì ra kẻ có tiền lại có nhiều phiền não như vậy, Cung Chính Hoa chưa từng nghĩ tới mấy việc này, hần bật ra câu hỏi: “Anh thật sự có rất nhiều tiền à?”

Giang Tam Bạch thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tôi có rất nhiều tiền, nhưng cá tính cũng rất hư hỏng, từ nhỏ tôi đã quen được người khác nịnh bợ, nên càng ngày càng trái tính trái nết. Có điều tôi cảm thấy cũng không cần phải thay đổi cá tính của mình, bởi vì từ hôm nay cho đến ngày tôi chết đi, vĩnh viễn cũng có một đồng người nhăm chán đi theo để nịnh bợ, bất quá ngày hôm nay, tôi bỗng nhiên cảm thấy thực hâm mộ Tiểu Nguyệt, dù sao nó cũng đã tìm được một người yêu nó thật lòng, không bị một ngàn vạn mê hoặc, không, phải nói là nó đã tìm được trân bảo rồi!”

Đối với lời tự giễu nhưng lại mang theo ngừ khí hâm mộ của y, Cung Chính Hoa cũng không biết nói gì, có lẽ đằng sau nụ cười trào phúng kia, Giang Tam Bạch cũng là một người từng theo đuổi tình yêu, nhưng sau đó lại thất vọng đến mức phải từ bỏ, cho nên mới trở nên bất cần đời và vô vị như hiện tại.

Giang Tam Bạch đứng lên, giọng nói pha lẫn uể oải đối xứng cùng nụ cười tự tin, khiến cho gương mặt y thoát nhìn anh tuấn vô cùng :” Thật có lỗi, vì đã làm dơ áo của anh, tôi phải đi đây. Nếu Tiểu Nguyệt trở về thì nói cho nó biết là có việc thì đừng đến làm phiền tôi, tự đi mà giải quyết, à quên, cảm ơn vì đã nấu mì cho tôi ăn.”

Nhấn nút xong, Giang Tam Bạch tiêu sái đi ra ngoài.

Cung Chính Hoa vội chạy vào trong phòng tắm để tẩy chiếc áo sơmi bị vấy bẩn, nhưng sau khi nghe Giang Tam Bạch nói chuyện, cả tâm thần hần đều quay cuồng hỗn loạn.

Việc Quan Sơn Nguyệt yêu mình là không thể nghi ngờ, nhưng mình có yêu Quan Sơn Nguyệt hay không? Nếu không yêu, thì vì sao phải cùng y phát sinh quan hệ? Lần đầu tiên thật là đau đớn, nhưng hần cũng không có ý định kháng cự, ngược lại còn ôm chặt lấy cổ Quan Sơn Nguyệt, không thể kiềm chế được sự thỏa mãn dục vọng.

Nếu là yêu, nhưng mà hai nam nhân yêu nhau, tựa hồ có điểm hơi bất an.

Nước từ trong vòi vẫn không ngừng chảy ra, Cung Chính Hoa đứng ngốc lẳng bất động, cứ nhìn chăm chăm vào dòng nước.

Giờ khắc này, hần nhận không được phải tự hỏi chính mình, rốt cuộc là hần có yêu Quan Sơn Nguyệt hay không?

...

“Ông chủ! Ông chủ ơi!” Quan Sơn Nguyệt một tay vội vã tra chìa vào ổ khóa, một tay đập ầm ầm lên cánh cửa, không ngừng la hét om sòm. Sau khi lao thẳng vào trong nhà, y lại nhìn thấy bát mì bị hất đổ trên mặt đất, nước và mì văng ra tung tóe, Quan Sơn Nguyệt gọi tên Cung Chính Hoa càng thêm thê lương.

Cung Chính Hoa vẫn đang đứng ở trong phòng tắm, bị thanh âm này làm cho bưng tỉnh. Hần nhìn đồng hồ, lúc này đã là đầu buổi chiều rồi, hần rốt cuộc đã ở trong phòng tắm bao lâu? Hần liền khóa vòi nước lại, toàn thân đều bị nước tắm cho ướt đẫm, một chút đi ra ngoài, nếu không thay ngay kiện quần áo khác, thì ngày hôm sau nhất định sẽ bị cảm mạo.

Hần chậm rãi đi ra khỏi phòng tắm :”Quan Sơn Nguyệt, làm sao vậy?”

Về mặt Quan Sơn Nguyệt giống như sắp gào khóc đến nơi, y vừa nhìn thấy Cung Chính Hoa bình an vô sự bước ra từ phòng tắm, quần áo trên người đều bị ướt sũng, y không khỏi mở lớn miệng, lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc :”Ông chủ, anh, sao hôm nay anh lại không mở quán?”

Cung Chính Hoa ngượng ngùng nói: “Hôm nay tôi ngủ nướng đến đầu óc choáng váng luôn, thế nên đã không đến quán...”

Quan Sơn Nguyệt hoả tốc chạy tới, ôm chặt cánh tay hắn : “Ông chủ, anh có biết em lo đến mức nào hay không? Anh coi trọng quán Gia Thanh còn hơn sinh mệnh của anh, vậy mà hôm anh lại không mở quán. Lúc giữa trưa, em định đến để giúp, thì nhìn thấy cửa vẫn đóng, em cứ sợ là anh đã xảy ra chuyện gì!”

Cung Chính Hoa bật cười : “Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

Nhìn thấy Quan Sơn Nguyệt chảy đầy đầu mồ hôi, toàn thân đều là nhiệt khí, nhất định là y vừa nhìn thấy quán không mở thì liền cấp tốc chạy về đây :”Cậu chạy bộ về đây sao?”

Quan Sơn Nguyệt gật đầu : “Đúng vậy, bởi vì em rất lo lắng, cho nên liền chạy về để xem, may mắn là không phát sinh chuyện gì.”

Cung Chính Hoa bỗng nhiên cảm thấy thực cảm động, Quan Sơn Nguyệt vừa nhìn thấy quán đóng cửa, lập tức liền chạy trở về với hắn, trước tình ý nhiệt liệt của y, đôi khi hắn cảm thấy mình thật vô tâm và tắc trách, Quan Sơn Nguyệt đúng thật là đáng thương.

“Ông chủ, anh đang suy nghĩ cái gì vậy, biểu tình có vẻ hơi là lạ? Có phải do trên mặt em chảy nhiều mồ hôi, cho nên thoát nhìn rất chật vật?”

Mỗi một giọt mồ hôi này đều là vì hắn mà chảy xuống, chẳng những không hề chật vật, mà còn vô cùng trân quý, nhưng dĩ nhiên là Cung Chính Hoa không thể thốt ra những lời ghê tởm như vậy, hắn muốn thẳng thắn nói rõ với Quan Sơn Nguyệt, nhưng khi y vừa chuyển mắt, tò mò nhìn hắn, thì Cung Chính Hoa lại ấp a ấp úng nói không nên lời: ” Không chật vật đâu, Là..... Là.....”

“Thế nào, Chính Hoa, sao anh cứ ấp a ấp úng như vậy, một chút cũng không giống cá tính của anh.”

Cung Chính Hoa vội vàng xuất ra khăn tay, lau mồ hôi trên mặt Quan Sơn Nguyệt, càng muốn thổ lộ, nhưng ngôn ngữ lại không thể thốt ra khỏi cửa miệng, mặt hắn đỏ ửng lên, chỉ cảm thấy nội dung lời nói của mình rất đáng xấu hổ, nhất định là nói không nên lời, cho nên hắn cứ ngập ngừng mãi.

Nhưng thật ra Quan Sơn Nguyệt chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó y chậm rãi cười rộ lên, hưng phấn mà nói: “Chính Hoa, anh muốn nói anh thích em, đúng không?”

Mặt Cung Chính Hoa lúc này đều hồng thắm, Quan Sơn Nguyệt kích động ôm chặt lấy hắn, cuồng hôn lên mặt hắn :”Chính Hoa, rốt cục anh cũng thừa nhận là yêu em, em rất hưng phấn, rất hạnh phúc, thật vui vẻ, em là người hạnh phúc nhất thế giới!”

Cung Chính Hoa bị Quan Sơn Nguyệt ôm chặt, vừa quẩn vừa thẹn, nhưng hắn không khỏi trợn to hai mắt, bởi vì hắn có cảm giác bộ vị nam tính của Quan Sơn Nguyệt đang chậm rãi biến đổi. Hắn đẩy y ra, gương mặt đã đỏ au tựa quả táo chín :”Cậu..... Cậu.....” Hắn xấu hổ đến mức không biết nên đối mặt với tình huống này như thế nào.

Quan Sơn Nguyệt cúi đầu xuống, vẻ mặt hàm chứa *** cùng xúc động, y khoái hoạt nói: “Chính Hoa, anh đã thừa nhận là yêu em, dĩ nhiên em rất hưng phấn, chúng ta làm tình có được không? Nhất định em phải khiến cho anh ở trên giường kêu đến không ra tiếng mới thôi.”

Cung Chính Hoa không có cách nào phản đối, huống chi bị Quan Sơn Nguyệt ôm chặt như vậy, ngay cả không gian để lắc đầu cũng không có, hắn nhẹ nhàng nói một tiếng: “Được!”

Quan Sơn Nguyệt không ngờ lần này Cung Chính Hoa lại dễ dàng nguyện ý như vậy, y cao hứng muốn chết, lập tức ẵm hắn lên giường, Cung Chính Hoa cũng tùy theo sự áp chế của y. Nụ hôn đậm đặc và vô cùng nồng nhiệt, đây là lần đầu tiên Cung Chính Hoa chủ động hôn Quan Sơn Nguyệt như vậy, Quan Sơn Nguyệt quả thực là sắp phát điên rồi, y khẩn cấp cởi thoát quần áo của hắn.

Hắn cũng chậm rãi cởi bỏ nút thắt trên đồng phục của Quan Sơn Nguyệt, thẳng đến khi thân trên của y đã hoàn toàn trần trụi, hắn mới đỏ mặt, lấy tay sờ sờ vào ***g ngực Quan Sơn Nguyệt, phần cơ ngực kia săn chắc tựa như một người trưởng thành thật sự. Bên dưới sự kích lệ của ***, hắn xúc động hôn lên ngực Quan Sơn Nguyệt một chút, Quan Sơn Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ khó nhin, một bên còn thở phì phò hào hển, ngay cả khóe mắt đều chảy ra những giọt lệ hưng phấn, tràn ngập khoái cảm tính dục.

Cung Chính Hoa không ngờ mình chỉ mới nhẹ nhàng hôn một chút, mà Quan Sơn Nguyệt đã kích động đến như vậy, hắn tò mò vươn đầu lưỡi đảo quanh điểm hồng nhũ của y, Quan Sơn Nguyệt lập tức dùng tay đè mạnh hạ thân xuống dưới.

” Chính Hoa, anh không nên đùa dai được không, em sẽ chịu không nổi!”

Hắn không nghĩ Quan Sơn Nguyệt lại miễn cảm như thế, hắn hiếu kì sờ loạn lên ngực của y. Cung Chính Hoa nhớ trước đây Quan Sơn Nguyệt cũng từng làm như vậy đối với hắn, khi đó y còn nhẹ nhéo nhũ tiem của hắn, khoái cảm trào ra thật cuồng liệt, khiến cho hắn không ngừng nức nở, nếu như lúc này hắn cũng làm y như thế, Quan Sơn Nguyệt có cảm thấy thoải mái giống hắn hay không?

Hắn học theo, Quan Sơn Nguyệt lập tức toàn thân đều run lên, khuôn mặt do bị *** kích thích nên vừa lộ ra vẻ khoái hoạt lại vừa đau khổ, ngay cả nói cũng nói không được, y cắn răng chịu đựng sự vui sướng. Cung Chính Hoa không ngờ mới khẽ nhúc nhích đầu ngón tay một chút, mà đã khiến cho Quan Sơn Nguyệt lộ ra biểu tình rung động như vậy, chính hắn cũng bị ảnh hưởng, toàn thân run rẩy, *** đang dâng tràn lên khắp toàn thân.

Hắn chậm rãi bắt chước động tác trước kia của Quan Sơn Nguyệt, khẽ cắn nhẹ y một cái.

Quan Sơn Nguyệt vội kêu thét lên: ” Chính Hoa, em chịu không nổi, không cần chơi nữa, được không?”

“Tôi chỉ muốn thử một chút thôi, cũng không được hay sao, Sơn Nguyệt?”

Quan Sơn Nguyệt thấy hắn dường như đang chơi rất vui vẻ, y đành cắn răng, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống dưới : ” Chính Hoa, lần đầu tiên anh chủ động là tốt lắm, nhưng thật sự em rất dễ dàng bị kích động, chỉ cần vừa thấy anh hôn cơ thể của em, bộ dáng liều mạng lấy lòng em, em liền..... em chỉ muốn trực tiếp đi vào, nhưng em lại sợ anh bị đau, cho nên..... A, Chính Hoa!”

Không để ý tới lời nói của y, Cung Chính Hoa lại một lần nữa khẽ hôn lên thân thể Quan Sơn Nguyệt; y cố buộc chặt thân thể, sắp chịu hết nổi, nên trên mặt không ngừng đổ mồ hôi hột. Cung Chính Hoa lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình đáng yêu của Quan Sơn Nguyệt khi bị *** tra tấn, hắn chậm rãi tùy ý hôn khắp toàn thân Quan Sơn Nguyệt.....

Quan Sơn Nguyệt lúc này tựa hồ đã không thể hô hấp được nữa, mà mỗi khi Cung Chính Hoa hạ xuống một nụ hôn, y liền cảm thấy cổ nhiệt hỏa trong cơ thể càng muốn tăng vọt lên trên.

“Chính Hoa, làm ơn mà, đừng làm nữa....!”

Quan Sơn Nguyệt nhắm chặt đôi mắt, toàn thân dường như đang phát run, bàn tay liền nắm lấy mái tóc của hắn.

” Chính Hoa, thật sự em chịu không nổi, lần sau sẽ cho anh chơi tiếp ha, lúc này em nhin không được. Có thể sẽ hơi đau, anh nhẫn nại một chút, em nhất định phải vào thôi!”

“Àn!”

” Chính Hoa, có đau lắm không?”

Cung Chính Hoa nói không ra lời, chỉ có thể dùng tín hiệu của thân thể để tỏ vẻ hắn đang rất sung sướng. Hắn nhẹ nhàng lay động thắt lưng, Quan Sơn Nguyệt lập tức kêu thét lên, nắm chặt thắt lưng không cho hắn động đây. (Em Hoa quay quá....Thì ra trước đây em giả vờ ngoan hiền.)

“Đừng nhúc nhích, Chính Hoa, cảm giác mãnh liệt quá.”

“A, tôi muốn, tôi muốn!”

Cảm giác ngứa ngáy trong cơ thể vẫn chưa rút lui, hơn nữa thân thể càng ngày càng khát vọng muốn giải phóng khoái cảm, khiến Cung Chính Hoa rất cuộc chịu không nổi, hần khẩn trương đưa ra lời yêu cầu.

Quan Sơn Nguyệt nghe thấy hần khẩn cầu, *** liền chạy tán loạn khắp toàn thân.

Trần ngập khoái cảm, làm cho lệ nóng của Cung Chính Hoa bắt đầu trào ra khỏi khóe mắt, hần làm càn kêu to lên: “Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!”

“Em yêu anh, Chính Hoa!”

Song song với lời yêu của Quan Sơn Nguyệt, hai người cũng cùng nhau đạt đến đỉnh điểm khoái cảm.

....

Quan Sơn Nguyệt chặt chẽ ôm hần vào trong ngực, hại Cung Chính Hoa muốn ngộp thở, hơn nữa hần vừa nghĩ đến biểu hiện mãnh liệt ban nãy, thì càng cảm thấy thẹn thùng, chỉ tiếc là bên cạnh không có một cái lỗ để hần chui ngay vào.

” Chính Hoa, hôn một cái nào.”

Quan Sơn Nguyệt khoái hoạt hôn lên môi hần một cái.

Thần tình của Cung Chính Hoa đỏ bừng, hần cứ để mặc cho y hôn, vừa mới phát tiết qua một lần, nhưng Quan Sơn Nguyệt vừa hôn lại làm cho toàn thân hần trở nên khô nóng, hần cảm thấy thật là mất mặt.

” Chính Hoa, có muốn làm nữa hay không?”

Ở trong chăn bông, đôi tay của Quan Sơn Nguyệt lại chậm rãi trượt đi xuống.

Cung Chính Hoa vội bắt lấy tay của y, hần khẩn cấp kêu lên: “Dừng tay, không muốn làm nữa đâu.”

“Phải không? Chính Hoa thực là không thành thật, thân thể của anh thành thật hơn.”

Quan Sơn Nguyệt hì hì cười : ” Chính Hoa, hôm nay anh nóng bỏng quá, là do anh đã biết được bản thân anh thích em đúng không?”

Đại khái có lẽ là nguyên nhân này, nhưng Cung Chính Hoa chết cũng không muốn thừa nhận trước mặt Quan Sơn Nguyệt, để tránh về sau y luôn tìm cớ để nhắc tới :”Không có, không phải, chỉ là.....”

Quan Sơn Nguyệt lấy ngón tay ngăn chặn cánh môi của hần : “Kỳ thực, anh thật là trì độn, chẳng lẽ anh không biết là anh đã sớm thích em rồi sao?”

“A?” Cung Chính Hoa nghĩ Quan Sơn Nguyệt lại sắp bắt đầu phát biểu những lời lẽ sai trái, không thể tưởng được y lại rất vui vẻ xác nhận với hần : ” Chính Hoa, trước kia là do anh không dám thừa nhận đấy thôi, chứ em để ý ánh mắt của anh nhìn em rất khác lạ, anh không phát giác à? Anh thật là chậm chạp, ban đầu em vẫn nghĩ là anh cố ý đẩy, nhưng về sau em phát hiện anh không phải là loại người thường cố ý làm ra vẻ, cho nên chỉ còn một lý do, đó là bản thân anh không hề phát giác ra việc này.”

“Trước kia tôi đã thích cậu rồi?”

Cung Chính Hoa thật sự là hoàn toàn không ý thức được điều y đang nói.

“Đúng vậy, bằng không lúc em giúp việc ở trong quán, làm bể quá chừng chén đĩa, hơn nữa mỗi ngày em đều quấy nhiễu *** anh, kỳ thật tuy anh luôn miệng nói là chịu không nổi em, thể nhưng trên thực tế, mỗi khi em ở bên cạnh anh, sắc mặt của anh sẽ trở nên tốt lắm. Cho nên khi đó em mới chắc chắn nếu theo đuổi anh thì sẽ thành công một trăm phần trăm, bởi vì anh đã sớm thích em.”

Là thực như vậy sao? Hần nghĩ chuyện này có lẽ cũng không có sai, bởi vì nếu người khác quấy nhiễu *** hần, thì cho dù cá tính của hần có ôn hòa như thế nào đi chăng nữa, cũng có lúc sẽ nổi điên và sa thải ngay tên nhân viên đó, tuyệt đối không để cho người khác có cơ hội chiếm tiện nghi của hần.

“Cho nên em đã sớm biết là anh thích em, chẳng qua anh cũng không ý thức được, nhưng cuối cùng hôm nay anh đã nhận ra rồi, Chính Hoa, em vui lắm, hơn nữa vừa nãy anh thật nhiệt tình, làm cho em rất thích!”

Nghĩ đến tình cảm mãnh liệt ban nãy, Cung Chính Hoa liền nhin không được mà đỏ mặt :”Cậu không cần nói về chuyện đó nữa có được không?”

“Có sao đâu anh, dù sao ông ba của em cũng sắp lấy vợ rồi,từ nay về sau đều bị nữ nhân hung ác kia quản lí,ổng sẽ không có thời gian chạy đến quấy rầy chúng ta nữa!”

Sau khi nói xong,y lại lộ ra vẻ mặt cười meo meo cùng biểu tình mê đắm,sắc gương mặt vừa đáng yêu lại vừa anh tuấn đến gần Cung Chính Hoa:”Anh, chúng ta làm thêm một lần nữa, được không?”

“Chúng ta vừa mới làm xong mà!”

“Không có biện pháp, em đang ở tuổi mười tám sung mãn,rất dễ dàng xúc động, hơn nữa bên cạnh lại là người mà em yêu nhất, cho dù em bị mệt chết, thì cũng có cảm giác”

“Nói cái gì mà chết hay không chết, đừng nói bậy, đồng ngôn không cổ kị, gió to thổi đi.”

Cung Chính Hoa tức giận mắng y.

Thấy Cung Chính Hoa lộ ra vẻ mặt khấn trương, có nghĩa là hắn vô cùng quan tâm đến y, Quan Sơn Nguyệt cười càng vui vẻ hơn, đương nhiên cũng càng *** :” Chính Hoa, anh quan tâm em đến như vậy sao, em nên đáp trả lại anh như thế nào thì mới tốt?”

Vừa nói xong, bàn tay lại chuyển đến hạ thân của Cung Chính Hoa và không ngừng sờ soạng. Cung Chính Hoa trở tay không kịp,toàn bộ khối dục vọng đều bị y bao phủ, Quan Sơn Nguyệt cười một cách tinh quái :
” Chính Hoa, để hồi báo cho sự nhiệt tình của anh lúc nãy, em quyết định sẽ nhiệt tình gấp đôi để báo đáp anh, anh phải nhận lấy đó nha!”

“Ít nói bậy đi, mau dừng tay — a ân...”

Quan Sơn Nguyệt ôm lấy hắn, liền tặng cho hắn một nụ hôn sâu,gương mặt đáng yêu lộ ra biểu tình khoái hoạt, trái tim Cung Chính Hoa lại đập loạn xạ, không khỏi thừa nhận Quan Sơn Nguyệt thật sự rất đáng yêu, có lẽ trên khắp thế giới này, không một ai có thể đáng yêu hơn y!

Mà người có diện mạo đáng yêu này lại đang ghé vào bên lỗ tai hắn để nói ra những lời khiến cho hắn mặt đỏ tai hồng

“Tối nay không cho anh ngủ, Chính Hoa, bởi vì hôm nay anh quá gợi cảm, rất đáng yêu, Chính Hoa, em phải yêu anh một ngàn vạn lần, càng phải ở bên tai anh nói mấy trăm vạn lần là em yêu anh!”

——Hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dan-my-mong-diem-truong>